

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 19 de març de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Any XIII - Núm. 652 150 ptes.

AFINANT...

La manca de capellans

Les diòcesis catalanes es trobaran durant els propers anys en el punt més baix de la corba del relleu dels preveres que arrenca dels anys seixanta i setanta. Durant aquells anys el nombre d'ordenacions fou molt baix, es produïren nombrosos abandonaments del ministeri i els que aleshores estaven pel voltant dels quaranta anys ara arriben a la setantena. Qualsevol "estratègia" per fer front a aquesta greu situació hauria de posar en joc, al meu entendre, aquests tres factors: la comunitat cristiana, les mares de família i els infants. Cada prevere, tot prevere, hauria de tenir la seva comunitat cristiana - parroquial o quasi-parroquial -, i s'hauria de responsabilitzar cada comunitat cristiana, cada consell pastoral, a maldar per tenir, almenys cada deu anys, el seu seminarista ordenat de prevere. Les famílies cristianes i d'una manera molt particular les mares s'haurien de sensibilitzar - tornar a sensibilitzar - de cara a considerar com un fet normal i desitjable que un fill seu aspiri al presbiterat. Finalment, per a mi és inqüestionable que una font de vocacions al presbiterat que no s'hauria d'haver estroncat, i que per tant s'ha de fer rebrollar, és la dels infants aplegats al voltant de l'altar, com a cantaires i com a escolans; o si no, pregunteu-ho a Montserrat!

Joan E. Jarque i Jutglar

Crida als laics, en el Dia del Seminari

133 seminaristes

Aquesta setmana celebrem el "Dia del Seminari" i un cop més s'ha plantejat el tema de la crisi de vocacions. El nombre d'ordenacions és insuficient per atendre les necessitats pastorals de la comunitat. El rector del Seminari Interdiocesà de Barcelona, mossèn Joan Busquets, ha parlat de la necessitat que els laics, tenint en compte les xifres actuals, participin més i substitueixin els preveres en algunes tasques com la catequesi o activitats amb la joventut. Els darrers deu anys s'ha comptabilitzat a Catalunya 142 ordenacions sacerdotals seculars. Actualment són 133 els joves que es preparen en els quatre seminaris catalans. En les pàgines centrals d'aquest número publiquem un ampli reportatge sobre aquest tema.

El Papa va rebre en audiència privada l'Orfeó Català, el passat dilluns

Faltaven unes paraules en català: "Adéu-siau!"

"La música és un llenguatge que afavoreix la comunió dels cors" digué el Papa en rebre en audiència privada l'Orfeó Català de Barcelona, el dilluns passat.

La institució cultural anava encapçalada pel cardenal Jubany i el president, Felix Millet.

L'audiència fou summament familiar. Arribats que foren els seus components, Joan Pau els adreçà un discurs en el qual, entre altres coses, els digué: "Us invito que amb el cant i les diverses melodies que interpreteu, que tan bé representen els valors catalans i la cultura

catalana, avanceu pel món portant a tothom el missatge de pau".

El Papa s'acomiadà amb un "Adéu-siau", pronunciat en català. El president de l'Orfeó li féu lliurament d'una medalla i d'un llibre commemoratiu del seu centenari, com també del volum, "Pel nostre ideal", l'obra que resumeix el pensament del fundador de l'Orfeó, Lluís Millet.

L'audiència durà uns vint minuts, deixant una agradable impressió a tot el grup d'una de les institucions musicals més prestigioses de Catalunya.

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

RUTA DE SANT PAU

GRÈCIA I TURQUIA

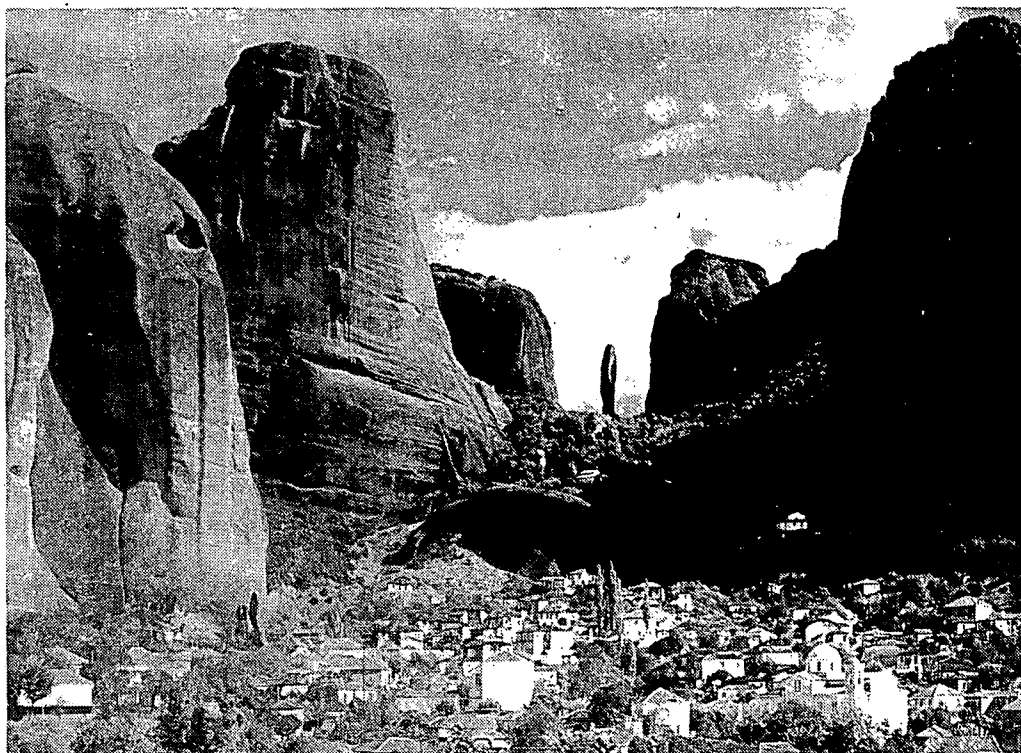
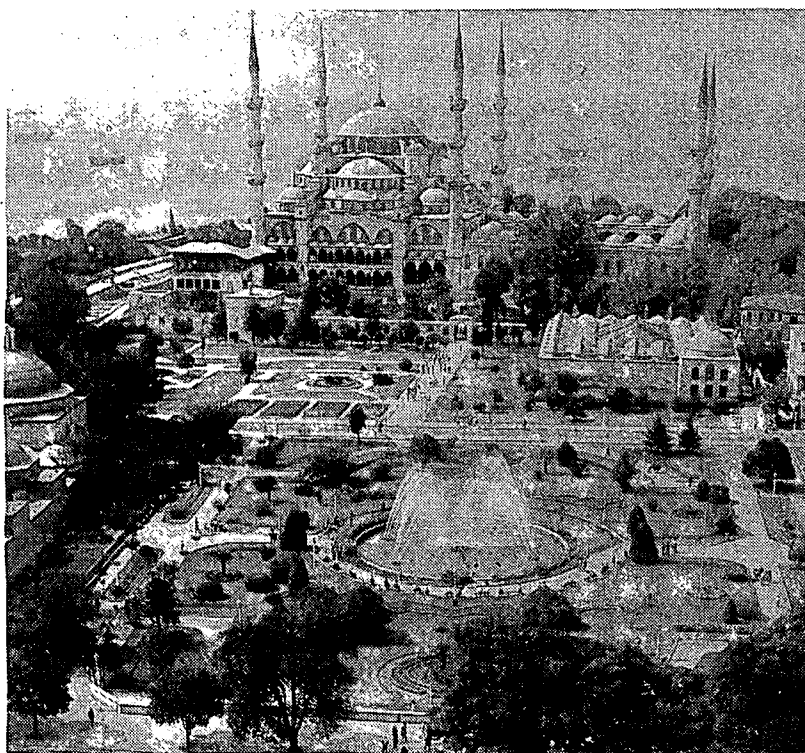
Seguint els indrets evangelitzats per Pau i les esglésies de l'Apocalipsi

Del 22 d'abril al 9 de maig

INDRETS DE L'ITINERARI:

Istanbul, Adana, Tars de Cilícia, Iconi (Konya), Antioquia de Pisídia (Yalvaç), Capadòcia, Perga, Aspendos, Side, Atàlia (Antalya), Pamukkale i el seu entorn calcari singular, laodicea, Afrodísia, Priene, Milet, Efes (Selçuk) i la casa de la Mare de Déu (Meryemana), Pèrgam, Troia, Neàpolis, Filips i Lídia, Tessalònica, Berea, Kalambaka i els monestirs de Meteora, Delfos, Hosios Loucas, Corint, Micenes, Epidaure i Aigines.

PLACES LIMITADES - OBERTA LA INSCRIPCIÓ

**DAVANT L'INTERÈS
MANIFESTAT PER
MOLTS PELEGRINS**

Un nou pelegrinatge a

TERRA SANTA

Del 14 al 22 de maig

VISITANT, COM A "PELEGRINS DE LA PARAULA" LA JUDEA I LA GALILEA:

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberiades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, etc.

Una vivència inoblidable, pas a pas amb el Nou Testament, seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU INFORMACIÓ - QUEDEN POQUES PLACES

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
PERQUÈ **CATALUNYA CRISTIANA** PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!

Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Nous comicis, nova legislatura

El procés electoral que acabem de viure bé val una reflexió reposada i responsable, ara que, després del revoltim de la campanya, la vida política torna a normalitzar-se. En l'orientació que prengui la propera legislatura catalana hi és en joc el bé comú del país.

Podríem preguntar-nos, d'entrada, fins a quin punt el capteniment que hem pogut veure en l'electorat i en els polítics s'adiu amb les recomanacions dels Bisbes de Catalunya que comentàrem, en el seu dia, des d'aquesta mateixa columna.

Com a factor negatiu, la nostra anàlisi topa, en primer lloc, amb el fet que l'abstenció ha tornat a créixer. Per a nosaltres que no propugnem un resultat concret, sinó que aspirem, sobretot, a fomentar el sentit de la responsabilitat i de la participació, es tracta d'un problema greu. Hi ha visions optimistes que atribueixen l'abstenció a un assentiment tàcit amb l'actual funcionament del sistema o a una presa de posició contra el comportament dels polítics. Qualifiquem d'optimista aquesta hipòtesi perquè significaria una actitud activa, responsable. Però l'observació de la realitat ens inclina a pensar que no es tracta d'això exactament. Tot ens fa creure, més aviat, que al fenomen de la marginació social avui hem d'afegir-hi el de la marginació política: una gran quantitat de ciutadans se situen al marge de les grans decisions col·lectives, ja sigui per desinterès, ja sigui per una total desconfiança, ja sigui per la incapacitat de fer el petit esforç d'acudir a les urnes sacrificant unes hores de lleure. En realitat, es tracta d'una automarginació. Però quan tants s'automarginen, els dirigents polítics i els ciutadans responsables no poden deixar de sentir-se interpel·lats. El reelegit President de la Generalitat va remarcar amb força, la nit de l'escrutini, que només els qui tenen il·lusió, fe en el país i voluntat de comprometre-s'hi en són els constructors. És veritat. Però cal no oblidar la possible força destructiva d'una indiferència i d'un derrotisme massa difosos. La reflexió sobre l'abstencionisme ha de produir una actitud autocrítica no només en l'àmbit de la política, sinó en el de tota la societat. Què fan l'escola i la universitat per generar civisme i sentit de pertinença joiosa a un país democràtic? Què fa el teixit associatiu? Què fan els intel·lectuals? Què fan els sindicats?

Per començar donant exemple, preguntem-nos també: què fem els cristians? Resulta negativament simptomàtic que s'hagin produït algunes reaccions contràries a l'afirmació de la declaració dels Bisbes que participar en les eleccions és per a nosaltres una exigència de la nostra fe. En efecte, hem rebut algunes comunicacions en aquest sentit. Això demostra que les vinculacions fe-caritat, caritat-compromís, compromís-participació democràtica, que de Maritain a la "Gaudium et Spes", passant per l'acció catòlica, semblaven prou aclarides, han de tornar a ser pedagògicament explicades i demostrades.

Com a factor positiu, podem sentir-nos bàsicament satisfets, malgrat alguna intemperància, del nivell de correcció de la campanya. En aquesta mateixa línia val a dir que l'entusiasme i la il·lusió de les minories més compromeses ens rescabalen una mica de la fredor dels abstencionistes.

Per acabar, un prec: demanariem a tots, i més als qui han assolit més èxit, que no considerin els vots favorables com una aprovació total, ni els vots que els han estat negats com a deguts a culpes d'altri. Seria bo que tots estudiessin les crítiques que durant la campanya han rebut per tal d'aprofitar-ne els elements positius.

Esperem que la nova legislatura, que posa a mans dels guanyadors una gran responsabilitat, aporti progrés real a Catalunya i a cada un dels seus ciutadans, molt especialment els més pobres en qualsevol sentit. Ho esperem i ho demanem a Déu, com, a més de fer-ho, solen també dir-ho alguns polítics en altres latituds.

Hi ha els enigmes de l'univers. Hi ha el misteri de l'home. Hi ha la qüestió de Déu. El cientisme és aquesta mena de filosofia per la qual la ciència, esborrant autoritàriament la qüestió de Déu, és capaç, ella sola, de deslligar aquests enigmes i dissipar aquest misteri. I així esdevindria que, metafísica i religió, aquestes bessones de l'ombra, estarien condemnades a esvair-se davant la ciència com la llum cedeix a la llum de l'albada.

El cientisme ha tingut les seves hores de glòria a finals del segle XIX i a inicis del segle XX en el qual ha estat a punt de ser la filosofia oficial de la República, fornit d'armes ideològiques l'anticlericalisme d'un Estat en conflicte permanent amb l'Església.

Es deia que el cientisme era mort i enterrat, de tant com havien canviat des d'aquelles males temporades de simplisme i sectarisme, filosofia i religió, Estat i Església, aquesta última finalment disposada a la flexibilitat i l'obertura. Il·lusió, ja que el cientisme retorna veritablement aliat amb un renovat anticlericalisme. Concomitància que no hauria de sorprendre.

Tal vegada aquest neocientisme no copia literalment el vell cientisme. I no involucra peremptòriament la ciència en una polèmica declarada contra Déu. D'acord amb les confusions i les incerteses de les nostres

estudis d'un esoterisme savi que celebren, no sense un cert humor, el retorn del Déu Caos. Manera poètica d'anunciar la moderna renovació del cientisme. Amb aquest Déu Caos, es creu tenir finalment l'exacte contrari de Déu, però ha calgut pour en l'invendible estoc prefilosòfic i precientífic de les divinitats gastades.

Una altra sorprenent troballa: és seguint els camins atzarosos d'aquest mateix irracionalisme que, d'un temps ençà, una nova apologetica creu restaurar i modernitzar la qüestió de Déu. Ja quan la teoria quàntica va irrompre en la física es meravellà del comportament insòlit de les últimes paral·leles de l'univers, en l'infinitament petit. Tot passava com si els àtoms vinguessin a unir-se a un sorprenent retorn a l'argumentació. Això no és més en l'ordre racional del món, revelat per la ciència, sinó en un cert nombre d'irracionalitats descobertes als límits de la matèria, de l'espai i del temps, que el neocientisme creu trobar una refutació decisiva de les nocions religioses de transcendència i de sobrenatural.

El llibre patrocinat per Jean Guitton, Déu i la ciència, que ha obtingut un clamorós èxit, explicable per una necessitat metafísica frustrada arreu, sembla en alguns passatges fer ressò d'aquesta estranya confusió. I és meravella veure veure com l'àgil i subtil simplicitat del filòsof sap desengatjar-se del cientisme a repel·len el qual els germans Bogdanov no han pogut envescar-lo. Hom tenia por, però Jean Guitton, que tan llargament i profundament ha meditat sobre el temps de les coses i el temps dels homes, ha romàs fidel a aquesta gran tradició metafísica en la qual ocupa un lloc preeminent.

El temps, segons la lliçó dels mestres, cal llegir-lo en el bon sentit que és el d'una gènesi creadora. Quan es remunta regressivament el temps, hom veu les arquitectures complexes de l'univers dissoldre's a poc a poc i reduir els seus elements fins aquests desordenats remolins que es decoren amb el nom de Caos. Anant a contrasentit del temps, es té més possibilitat de topar amb el despropòsit que de retrobar Déu. Sentit o despropòsit, alternativa en els termes de la qual es juga en aquest món el drama de l'esperit. Els aldarulls criminals de la història humana i el silenci de les galàxies podrien deixar incerta la balança.

Tanmateix, l'alternativa no proposa més que una falsa simetria que és important trencar. Estaríem tan angoixats davant la possibilitat d'un despropòsit, si no tinguéssim d'antuvi la idea del sentit? El Caos, figura mítica d'un desordre inicial, no pot ser traduït en conceptes només que per referències, a la idea anterior normativa d'ordre. Al principi era no el Caos, sinó el Verb. Les sublimitats d'un cel en expansió i els atapeïments de les durades no poden significar que Déu sigui en algun lloc, en el món o fora del món, un pensament capaç de mesurar l'espai i de comptar els milers de milions d'anys. És el pensament que és la veritable llum i el signe d'un Sol il·luminador. Pensament que es manifesta que l'espera que dona la seva claredat interrogativa a la mirada humana. "Marca de l'obrer sobre la seva obra", segons paraules del filòsof. Déu o el Caos, l'alternativa és irrecusable. No hi ha un terme tercer. Essent el Caos impensable i impossible, Déu no pot no existir.

■ Étienne Borne
(De "la Croix")

Déu o el caos

mentalitats, el cientisme contemporani és molt alambinat, recargolat, sofisticat. Roman tal com era, cosa que permet de reconèixer, en aquest laberint, el tema fonamental: no hi ha més pensament vàlid que el pensament científic. L'antropologia cultural i l'epistemologia, exclusives de tota altra especulació, serviran en aquest neocientisme de terreny de manobra i de camp de combat.

La primera servirà per no veure en la religió res més que un sistema de símbols, exactament explicable per les tergiversacions i sublimacions que la imaginació col·lectiva fa sentir a les coses de la terra. Le segona, envaint l'espai ocupat tradicionalment per la filosofia, no podrà fer més que identificar, terme a terme, recerca científica i recerca de la veritat.

El neocientisme té el projecte de colonitzar la universitat? Antropologia cultural i epistemologia són els dos grans capítols entre els quals s'hauria de compartir allò que encara s'anomena, per una resta de pudor, l'ensenyament de la filosofia en el secundari en curs de revisió. Almenys segons els informes de les comissions aprovats per les autoritats.

Diferències d'estil i de costums intel·lectuals entre dos cientismes els quals estaven dotats de lliure arbitri. En realitat, d'una indeterminació lligada als nostres procediments de mesura, es conclou precipitadament vers un indeterminisme en la naturalesa de les coses. Els àtoms tirant per allà on els plau. Els apologetes complaents veuen en aquest tabú imprevisible el signe de la presència de l'Esperit en el cor de la matèria.

L'última idea, posada de moda per l'epistemologia moderna, és la del caos que seria el Pare de totes les coses. Revistes d'alta divulgació científica publiquen

RESPIR

¡Proves, proves!

Quan, l'altre dia, llegia a l'evangeli que els Mestres de la Llei demanaven a Jesús fins a fer-se pesats un senyal del cel que els demostrés sense dubtes que allò que feia i que deia venia realment de Déu, em vaig recordar de la frase d'un autor modern que diu: "Les proves cansen la veritat". Aquesta frase, d'entrada, pot estranyar, però, a mida que hi penses, se't va tornant densament seriosa. Jo, ara com ara, la limitaria al camp de les relacions humanes, o, si tant voleu, a l'amor i a l'amistat. En aquest camp, aquell qui va darrera de proves, tant si és per aportar-ne, com si és per reclamar-ne, demostra poca confiança en l'altre, poca ingenuïtat. Per això aleshores les proves cansen la veritat de la relació, si no altres veritats, perquè la situen en el camp del comerç, del bescanvi. Si Jesús es nega a donar senyals, deu ser perquè és prou gran per ser ell mateix l'objecte de la fe i la prova de la fe.

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietar Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Collé; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaia; Tomàs Puní; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM-

BARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i

SUD D'ESPANYA.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 7.800 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica, Àfrica i Filipines: 21.892 Ptes.

□ Àsia més oriental i Oceania: 30.732 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Una qüestió encara no ben resolta

La celebració havia estat massiva: els membres d'una "hermandad" de rel andalusa, amb les seves famílies, havien emplenat l'església de gom a gom.

M'havien meravellat, una vegada més, aquella llusor de les mirades fites en la imatge entranyable... els "vivas" vibrants, a la fi de la cerimònia... tot el clima d'espiritualitat sensorial—si em passeu

l'expressió— típic d'aquestes trobades... A l'aperitiu popular de després, continuava l'eufòria. El "hermano mayor" que, com molts dels assistents, alternava l'ús del castellà amb el d'un correcte català, repartia simpatia. Aleshores arribà l'alcald de la ciutat, que tracta amb molta cordialitat aquesta mena de manifestacions. Parlant-ne, m'explicà que, en diverses ocasions, algunes confraries o "hermandades" li havien demanat que organitzés processons, o que cedís locals per a preparar-les, o que anés a presidir-les... Ell, persona responsable i d'idees clares, sempre els havia dit que, si bé els ajudaria en el que escau a un Ajuntament, això és cosa pròpia de l'Església...

Ara bé, la nostra Església, què els diu? Heus aquí una pregunta incòmoda, que no permet una resposta clara. Tenim alguna processó de setmana santa volgudament laica, on tenim de toleràncies per les parròquies, n'hi ha alguna de plenament assumida i també hi ha grups que es queixen de no haver estat prou ben acollits. Pel que fa a la situació jurídica de les "hermandades", són poques les que disposen d'uns estatuts amb aprovació eclesial. En canvi, totes han estat legalitzades per la Generalitat. A la vista d'això i de la comprensió municipal que troben, és fàcil lamentar, una mica demagògicament, que tinguin més suport civil que eclesial, tot i ser cosa pròpia de l'Església... Però la qüestió no és tan senzilla. Deixant de banda legítims interessos polítics i econòmics d'uns i d'altres, que afavoreixen l'entesa civil, hi ha temes de fons que condicionen l'actitud de l'Església. N'esmentaré alguns, amb la intenció de contribuir, ni que només sigui fent-ne la llista, a la seva necessària clarificació.

1. Ens trobem entre la necessitat d'un acolliment ampli i generós que faci de les nostres parròquies la llar comuna de tots els qui es professen cristians, i la missió d'edificar la comunitat al voltant de la Paraula, de l'Eucaristia i dels altres Sacraments. No són dues coses incompatibles, evidentment, però tampoc no resulten sempre fàcils d'unir, donades les nostres limitacions de tota mena.

2. A més d'aquestes dues exigències, també hi ha dues psicologies religioses, que tendeixen a remarcar-ne l'una o l'altra.

3. De vegades, el diàleg s'estableix entre els preveres i les "hermandades" sense participació de la comunitat normal. Aleshores aquesta se sent subestimada, incòmoda, i malpena que el rector s'estima més animar la parròquia amb focs d'encenalls que amb la pastoral de cada dia.

4. Al costat de la riquesa espiritual de tot aquest món d'autèntica religiositat popular, hi ha ambigüitats que cal esbargar: hi he trobat des de tendències més o menys "lefebrianes" fins a celebracions eucarístiques presidides per preveres en situació irregular.

5. Ens manca un coneixement més precís d'aquestes devocions en els seus llocs d'origen i del tractament pastoral que hi dona l'Església d'Andalusia.

Potser el nostre defecte principal ha estat d'haver tocat aquesta qüestió sempre tangencialment, sense entrar-hi obertament i de ple. És hora d'assumir-la en tota la seva amplitud. Alguns parlen de la necessitat d'una normativa general. Però seria perillós establir-la sense haver suscitat prèviament un diàleg franc entre tots els qui poden dir-hi alguna cosa.

■ J. Carrera Planas

Sempre m'agrada de veure que als Evangelis—tot i que el seu protagonista és Jesús, el Fill de Déu fet Home, el Sant per excel·lència— s'hi destaquen també altres persones que donen exemples de bones obres. No solament Maria—a qui Elisabet aclama com a "benaurada" (Lc 1,45) i "beneïda" (42)—, i Sant Josep, qualificat de "just" (Mt 1,19), sinó els de figures secundàries: Simeó, "home just i piadós" (Lc 1,25); o el que serà un dels Dotze apòstols— Natanael o Bartomeu— a qui el Messies, en cridar-lo, diu aquelles paraules: "heus aquí un israelita veritable en qui no hi ha engany" (Jn 1,47).

Com mou de sentir Jesús que fa l'elogi d'aquella vidua pobra quan mira complagut com tira en el lloc de les almoines del temple una petita moneda, i comenta que ha donat més que els rics que han dipositat sumes quantioses, perquè era tot el que tenia (Mc 12,43); o que parla dels infants, i diu que "dels qui són com ells

és el Regne del Cel" (Mt 19,14), o que "els seus àngels, en el cel, veuen sempre la faç del meu Pare" (Mt 18,10); i que remarca que, "entre els nascuts de dona, no ha sorgit ningú més gran que Joan Baptista" (Mt 11,11); o que es refereix a aquell centurió—un gentil, estranger al poble elegit— del qual Jesús celebra la fe: "una fe tan gran no l'he trobada a Israel" (Mt 8,10).

Sembla com si Déu hagués volgut mostrar la seva confiança en la naturalesa humana—que era bona quan fou creada per Déu, i no va quedar corrompuda després del pecat, com alguns tendeixen a pensar amb mentalitat luterana, sinó en tot cas, vulnerada, i després ha estat restaurada per Crist— i per tant, que la santedat, que constitueix també un fruit de la Redempció, és possible, i és un fet. Abans del Nou Testament ja ho era—

amb els ajuts que Déu concedia en atenció als futurs mèrits de Crist— i a partir d'aquest és, més assequible, perquè, a través de l'Església, en forneix els mitjans adequats, i a més, es té al davant, per a imitar-la la vida d'home d'aquell "en qui habita tota la plenitud de la divinitat corporalment" (Col 2,9).

No sorprèn pas doncs que, des de sempre, els sants siguin perseguits: en vida, perquè es frustra el seu afany de seguir Déu, i de respondre a la seva crida: "sigueu perfectes, com el vostre Pare celestial és perfecte" (Mt 5,48); i després de morts, perquè en quedi una imatge borrosa i deformada, i no valgui per ser emulada o proposada com a objecte d'imitació.

Tot això no ha de sobtar, perquè està dins la línia del que anuncia l'apòstol Sant Pau: "tots els qui volen viure piadosament en Crist sofriran persecució" (2 Tim 3,12), i que ja era el programa de les "benaurances", el programa ofert per Jesús, a l'inici de la seva predicació: "benaurats els qui

sofreixen persecució per causa de la justícia, perquè d'ells és el regne del cel" (Mt 5,10).

Per això escau al paper que té l'adversari del Déu que és Sant, de fer la guerra als qui lluiten per assemblar-se a aquest. El pobre Sant rector d'Ars ja estava acostumat a les bromes pesades del dimoni, que li impedia el descans nocturn, fent córrer el seu llit. Sant Antoni M. Claret, no sense una especial ajuda del cel, va resistir l'assalt d'un energumen que, a l'església on confessava se li precipitava al damunt per matar-lo; i com és obvi, davant el disseny de Déu, que el volia sant, res no van poder aquelles campanyes per mitjà de la lletra impresa, dels qui, en tot moment,—i sobretot a propòsit de l'exemplar i sacrificat compliment de la seva funció de confessor d'Isabel II— el calumniaren, amb una desfermada imaginació. És sabut que el procés de la vilafraquina Mare Ràfols ha estat entretingut molts anys fins que no s'ha esbrinat que eren apòcrifs alguns escrits que se li atribuïen.

És cosa que no ha deixat mai de succeir: el caputxi P. Pio de Pietralcina —el procés de beatificació del qual es va iniciar en temps de Pau VI— fou víctima de maniobres, dels qui volien aprofitar-se materialment de la seva influència, o d'altres que tractaven

d'impedir que la gent pogués acudir lliurement a San Giovanni Rotondo i beneficiar-se espiritualment dels seus carismes extraordinaris.

I no és estrany que en el nostre segle, algun assagista de ploma lleugera—ja que no teòlegs veritables o historiadors seriosos— han tocat amb poc respecte el tema de les beatificacions i canonitzacions, com s'ha vist no fa gaire a la premsa amb el cas de la màrtir contemporània Santa Maria Goretti, i que ara, amb motiu de la beatificació de Mons. Josemaria Escrivá de Balaguer, alguna editorial hagi aprofitat l'ocasió per llançar algun llibre amb mentalitat sectària, que intenta desacreditar els procediments establerts pel dret canònic, i que la S. Congregació per a les Causes dels Sants aplica curosament.

Tenia raó el vell Gamaliel quan feia reflexionar els seus companys del Sanedrí —el tribunal suprem israelita—, que anava a jutjar Pere i Joan, detinguts després d'haver fet un miracle insigne en confirmació de la seva predicació sobre Jesucrist: "deixeu-los anar, perquè, si aquesta empresa o aquesta obra és dels homes, es desfarà, però si és de Déu, no podreu pas desfer-les, no fos cas que us trobéssiu lluitant contra Déu!" (Act 5, 38-39).

I en el cas dels seus amics, els sants, quan són al Cel, sembla que Déu frueix a fer-los quedar bé —per a la seva glòria i per al bé de tothom— confirmant, amb miracles, els judicis eclesiàstics sobre la santedat de vida dels homes i les dones de Déu.

■ Ferran Blasi

Els miracles dels sants

SABER ESCOLTAR

L'absolució

L'absolució—amb la contrició, la confessió i la satisfacció— és una de les parts del sagrament de la penitència. Donar l'absolució vol dir "deslligar"—alliberar— el presoner del pecat.

Déu dona el seu perdó eficaç a través de l'absolució. La bella fórmula absolutòria és pronunciada pel sacerdot mentre estén les mans damunt el cap del penitent.

Què hi ha sota d'aquest gest? Evidentment la realitat del perdó cert. Però, quines imatges reals ho concreten? És clar el ritual: "Pel sagrament de la penitència, el Pare acull el fill que retorna; Crist pren a les espatlles l'ovella perduda i la porta al ramat; l'Esperit Sant santifica novament el seu temple i hi habita més profundament".

Val la pena recordar això quan un percep el gest absolutori i escolta les paraules que l'acompanyen. Cal sentir-se relligat a Déu Pare, Fill i Esperit Sant. I saber-se fill pròdig, ovella perduda i temple del Paràclit. Sí, a través de l'Església, Déu perdona el pecador penedit. Misteri diví, posat a les mans dels homes! Aquest ha estat el voler del Senyor. L'economia sacramental és la més adequada a la nostra manera humana de ser.

En la perspectiva d'aquesta acomodació divina cal valorar el sagrament del perdó. I freqüentar-lo amb goig.

■ Joan Guiteras

A mida que s'acosta la data de la beatificació de Josemaria Escrivá de Balaguer, fundador de l'Opus Dei, l'ambient eclesiàstic es va escalfant, talment una final de futbol.

No solament l'ambient eclesiàstic, sinó també d'altres que no ho són. Perquè una de les virtuts d'aquesta beatificació és que, per primera vegada—i sense que hagi de suposar un precedent—la premsa s'ha interessat pels assumptes celestials i l'escalafó dels benaurats.

A part dels mèrits acumulats pel candidat en qüestió, són dels qui comparteix la sospita que hi ha hagut una certa pressió. És a dir, que les claus decisives per a l'èxit de la beatificació ha estat la gran capacitat organitzativa de la prelatura personal. I de la seva astúcia a l'hora d'ocupar amb paciència i càlcul els llocs des dels quals s'havien de prendre les decisions definitives. I encara, a la seva potència econòmica. Amb tot, no s'hauria d'oblidar que, efectivament, els canvis que ha introduït Joan Pau II tant en el procediment com en el mateix significat d'aquests processos, hi ha ajudat d'una manera decisiva.

No és estrany, doncs, que si bé la majoria de beatificacions s'han produït enmig de la més gran indiferència, fins i tot en el món catòlic, aquesta hagi esdevingut polèmica. Polèmica per precipitada, sobretot venint del Vaticà, institució especialitzada en la prudència, la lentitud, l'estalvi de conflictes, la diplomàcia i el caminar amb peus de plom, per dir-ho

Una qüestió celestial massa humana

en termes que no puguin ofendre ningú.

Ara bé, com sempre passa en aquestes coses—que són més d'aquest món que no de l'altre, tot i que el tema podria enganyar—el combat frontal d'última hora contra la beatificació pot, per una banda, afavorir la mateixa popularitat del candidat a beat, i per altra banda, pot acabar de desbaratar la imatge pública de l'Església, en la mesura que en destaca una dimensió parcial. Per dir-ho d'una altra manera: el rebuig a la beatificació, està donant una transcendència innecessària a un procés que, per la generalització que n'ha fet Joan Pau II, està sotmès a una rotunda i definitiva desvalorització relativa. Més de 300 beats només en el papat de Joan Pau II, segur que són

considerats per l'Opus com una competència deslleial que accepten amb santa—naturalment—resignació. Amb la mateixa resignació que accepten que la beatificació no sigui feta en una festa particular, sinó que hagi de ser compartida amb un altre cas, a contràcor. Tot i que, el que es diu del tarannà de Josemaria Escrivá, no sé si, en aquestes condicions, ell hauria acceptat un honor tan devaluat.

Aquesta no és una beatificació, doncs, de grans unanimitats. En contra del que sostenen els portaveus de l'Opus, és des de la mateixa Església que s'aixequen les veus més crítiques. I és que aquests sectors més compromesos, tenen el temor que el reconeixement explícit a la concepció d'Església, d'organització i de pràctica religiosa que representa l'Opus no malmeti més la credibilitat popular de la mateixa institució, i no desmoralitzi una mica més molts cristians. Vaja, que l'augment de la quota de mercat que pot representar aquesta publicitat institucional per a l'Opus—pagada entre tots, diríem—no sigui a costa de la reducció de la quota de mercat del catòlic normal.

Tot depèn, ara, de si amb la mateixa rapidesa, el Vaticà es decideix a promocionar un beat d'una altra corda ben diferent—hi ha des de candidats oficialistes com Joan XXIII, a candidats alternatius com monsenyor Óscar Romero—que reequilibri els sectors en joc, tant a la Terra, com—potser encara és més decisiu—en el Cel.

■ Salvador Cardús i Ros

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Al senyor enginyer

Sr. Director:

Mentre espero que alguna persona amb autoritat contesti la carta del Sr. Herrero, publicada al núm. 649 de Catalunya Cristiana, m'assec davant de la màquina i començo a escriure, si més no per desfogar-me, després de les bajanades que ne llegit, escrites per un enginyer. Diu aquest senyor, després del seu preàmbul, que "C.C. mai no serà popular ni arribarà al cor..." en el seu està vist que no hi ha arribat però en el meu si i en molts d'altres també, i no ho dic per dir-ho; em consta; un d'ells manifestava un esperit crític sever per a C.C. i ara és un defensor aferrissat de la revista. Em descuidava de dir que el meu amic abans criticava C.C. per raons contràries a les del Sr. enginyer; és un detall que s'ha de tenir en compte.

L'afirmació que "C.C. mai no serà popular" és gratuïta, sense cap raó vàlida. A l'única persona que podria semblar-li poc popular és al Director i fundador del periòdic que, com a "pare de la criatura" desitja per al seu plangó una vida creixent en fortalesa, seny, popularitat... i C.C. té seny, és forta i popular. I té una altra cosa que dona el temps viscut; veterària, que engendra experiència, aplom i serenitat. Una prova d'aquest aplom i serenitat és la publicació de la carta d'aquest senyor enginyer que estic comentant.

A mesura que vaig llegint la carta d'aquest senyor, vaig trobant més insolències i de més volum. ¿D'on ha tret, aquest senyor, que els responsables de la revista siguin "uns pregoners o agents en paper cristià de Pujol i el seu partit?" És que s'ha fet propaganda alguna vegada d'algun partit? Aquest senyor ha

sentit campanes i no sap a on. M'afiguro que haurà vist una foto a C.C. de Mn. Jarque en una celebració religiosa la diada de Sant Jordi, prop del President Pujol i això l'haurà portat a la conclusió dels "agents o pregoners..." quan el prevere no feia res més que exercir el seu ministeri. A continuació ja no pot amagar la cua quan parla de "gran nombre de sacerdots que han fet catalanisme"... "Han fet problema de llengua"... quan el que han fet i fan és ajudar a normalitzar la llengua, que ja toca, després de 14 anys de democràcia, havent deixat enrera més de quaranta anys de repressió lingüística i de tot el que representava la cultura catalana. Ell sap o hauria de saber que l'Església de Catalunya ha de ser catalana i la de Castella ha de ser castellana, i tots els països i regions han de tenir la seva pròpia. Pel que es veu, els capellans de Catalunya no li fan cap gràcia, per tant ja no cal preguntar-li que en pensa del Dr. Torras i Bages, del cardenal Vidal i Barraquer, del Dr. Carles Cardó, de l'Abad Escarré... Continuant la lectura d'aquest libel, m'aturo en un paràgraf molt "suat" però que en aquest cas citaré en part: "Jo sóc català i probablement de més arrels que vostè". No és qüestió de més o menys arrels, sinó de que l'arbre doni bons fruits, i el vostre arbre és bordenc. Segurament Mn. Jarque li hauria donat una resposta més suau, més matisada, però a mim'ha sortit així.

Cap al final de la seva carta, ja no en té prou d'ensenyar la cua, es despulla del tot fent-nos una arenga (me l'imagino amb els ulls esbatanats i ullerosos, amb els braços en l'aire): "Deixin de ser de Pujol, deixin de ser dissimuladament catalanistes"...

però no ens diu de qui hem de ser i de qui és ell, tot i que ja ens ho imaginem. I ara continua contra CATALUNYACRISTIANA; "No facin propaganda de revistes que molesten la majoria de catòlics que no són separatistes"... Aquí ja no em cal cap comentari.

No vull continuar rellegint perquè m'encomanaria les seves bilis. Que Déu el faci bo i deixi sisplau el nacional-catolicisme espanyol, que ja ha passat de moda, senyor...

JOSEP M. SANS I MANRESA
Barcelona

◆ S'ofereixen guardar els temples durant el dia

Sr. Director:

Abans de res, agrair-li el seu zel per la "Gent Gran", amb conferències, llibres i les pàgines a "Catalunya Cristiana".

Fruit dels encoratjaments que ens dona en dir-nos que podem treballar molt per Crist i la seva Església, li suggerim que alguns dels que som jubilats, podríem vigilar, desinteressadament, els temples, ja que actualment, romanen moltes hores tancats.

És trist que a mig matí o a la tarda, estiguin tancats per manca de vigilància, amb el pretext que no hi ha culte...

...I mai no es pot visitar el Senyor al Sagrari, perquè l'església està tancada.

A més a més de la vigilància, es podria oferir als fidels publicacions catòliques i objectes religiosos, que cada dia es cassejen més en les llibreries.

UN GRUP DE JUBILATS
CATÒLICS
Barcelona

◆ Ineficàcia de les presons

Sr. Director:

Al nº 643 de CATALUNYA CRISTIANA es proposa humanitzar les presons.

Sí, però no. Sí, en tant que les presons continuen essent una lamentable realitat. I no, i mil vegades no, perquè el que s'hauria de fer és substituir-les per centres d'humanització a tots els nivells personals i socials, en la mesura que els delinqüents necessiten ser reeducats en la responsabilitat de la convivència, si és que ho hagin estat mai. I això llavors apuntaria tres possibles errors socials:

1) que la societat no es troba constituïda ni administrada des de la germanor comunitària en la qual tot sigui supeditat al màxim bé de la persona humana i al respecte de cadascú a la llibertat, o responsabilitat, dels altres;

2) que els mètodes educatius emprats en aquest sentit, fallen;

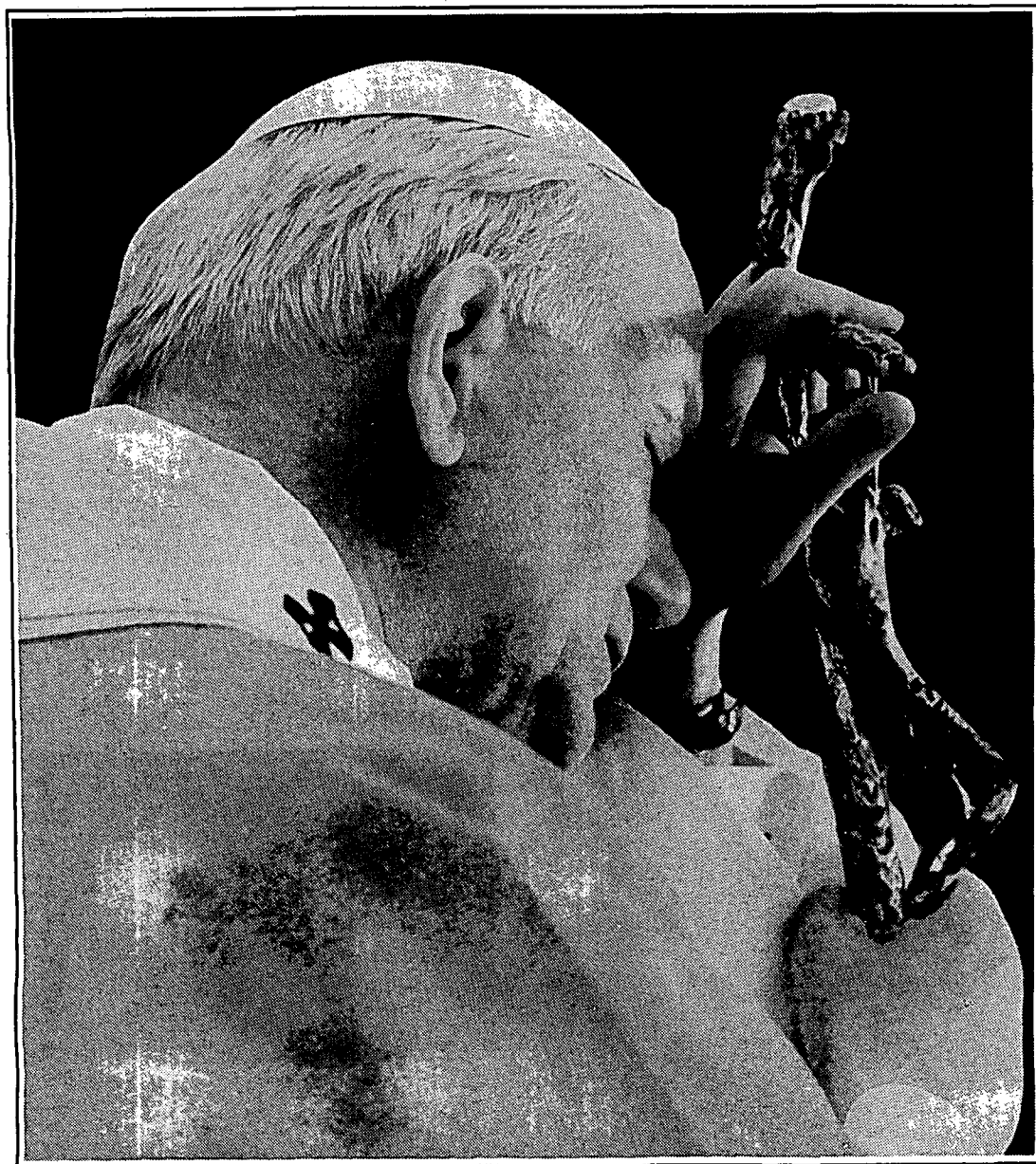
3) o, el que encara seria pitjor, que es donen alhora els dos errors anteriors, com realment succeeix avui dia.

El cert i segur és que—fins i tot en el si d'aquesta societat que legalitza o organitza el desordre individualista de la lluita competitiva de cadascú contra tots els altres i a tots els nivells—les presons no són cap solució. Primer, perquè la justícia legalista castiga els actes delictius d'aquells a qui la mateixa societat, en nom de la qual castiga, els ha fet delinqüents. I en segon lloc perquè les presons, com a lloc de càstig, només donen i poden donar el resultat contrari al que teòricament es pretén: en les actuals circumstàncies mai no poden fer d'elements correctors de la delinqüència, sinó de centres de promoció i perfeccionament tàctic d'aquesta mateixa delinqüència.

DANIEL RIBÉ
Tortosa

ACUDIT

*Cap cap d'estat o de govern ni capdavanter
religió l'avantatja*

Aclaparadora realitat dels viatges del Papa

Tot i tenint en compte el fet de ser Papa, ¿com un home, com Joan Pau II, de setanta anys, pot resistir un ritme semblant? ¿D'on treu les forces per parlar, saludar, beneir, viatjar, escoltar amb atenció, encoratjar, exhortar, consolar...? ¿per què un altre viatge, un nou viatge, per què tants viatges?

Per trobar una resposta satisfactòria a tots aquests interrogants, caldria endinsar-nos en el seu cor, on duu gravat a foc el crit de Pau de Tars: "Ai, pobre de mi, que no proclamés l'Evangeli" (1 Co 9,16). Joan Pau II és plenament conscient de la urgència de la missió que el Senyor li ha confiat. L'apressa el manament de Crist: "reconcilia el meu ramat". Vol confirmar els seus germans en la fe, dur-los un missatge d'esperança i de pau, enfortir la seva fidelitat.

A més a més de les seves activitats públiques, moltes de llarga duració, celebra trobades privades amb caps d'Estat, amb autoritats eclesiàstiques i civils, i amb líders d'altres religions i d'altres confessions cristianes; resa el seu breviari i el seu rosari; dedica llargues estones a l'oració personal, dona l'última revisió al seu proper discurs. Afegeix potser algun nou comentari a la llum del que ha vist i experimentat en el país que visita.

Sense descans

Joan Pau II en els seus viatges no acostuma a descansar ni tant sols durant el trajecte d'un lloc a l'altre, car la gent l'espera sempre als carrers i carreteres, formant tanques humanes de molts quilòmetres, aleshores saluda i beneeix aquestes persones que han aguantat, hores esperant, a vegades sota un sol abrasador, només per veure uns moments la figura blanca del Vicari de Crist a la terra i rebre la seva benedicció.

I el cansament d'un viatge se

suma a la fatiga normal del seu ritme ordinari de treball, que a qui el coneix de prop li resulta sorprenent. Els dies i les setmanes anteriors no solament descansa, sinó que augmenta el seu ritme: manté les seves activitats pròpies del govern de l'Església i les seves audiències, i hi afegeix la preparació dels discursos i fins i tot, el repàs de les llengües en les quals haurà de donar-se a entendre. I acabat el viatge, no es retira a descansar, sinó que continua com si hagués passat un cap de setmana de descans.

I així, un viatge intens darrera l'altre, amb la fatiga que cada un acumula sobre l'anterior. La mera enumeració dels països que ha visitat en els seus 53 viatges apostòlics internacionals, és impressionant:

A EUROPA

A més a més de les 100 visites pastorals que ha realitzat a diverses ciutats italianes—moltes de les quals a la pràctica equivalen a d'altres tants viatges internacionals—, Joan Pau II ha visitat Polònia (cinc vegades), Irlanda, França (quatre vegades), Alemanya (dues vegades), Portugal (dues vegades), Gran Bretanya, Suïssa (tres vegades), San Marino, Espanya (dues vegades), Àustria (dues vegades), Països Baixos, Luxemburg, Bèlgica, Liechtenstein, Noruega, Islàndia, Finlàndia, Dinamarca, Suècia, Txecoslovàquia, Malta i Hongria.

A AMÈRICA

A Amèrica, ha visitat la República Dominicana (dues vegades),

Mèxic (dues vegades), Bahamas, Brasil (dues vegades), Argentina (dues vegades), Costa Rica, Nicaragua, Panamà, El Salvador, Guatemala, Hondures, Belice, Haití, Puerto Rico, Veneçuela, Equador, Perú (dues vegades), Trinitat i Tobago, Colòmbia, Santa Lúcia, Uruguai (dues vegades), Xile, Bolívia, Paraguai i Curaçao. I a més a més, hi ha les visites realitzades a Estats Units (dues vegades) i Canadà (dues vegades).

A ÀSIA I OCEANIA

Els països d'Àsia i Oceania que ha visitat el Sant Pare han estat: Turquia, Pakistan, Filipines, Guam, Japó, Corea (dues vegades), Papua-Nova Guinea, Illes Salomó, Tailàndia, Índia, Bangladesh, Singapur, Illes Fiji, Nova Zelanda, Austràlia, Illes Seychelles, Indonèsia i Maurici.

ÀFRICA

Per acabar, a Àfrica, sense comptar els tres països que ha

visitat cal esmentar (Senegal, Gàmbia i Guinea), Zaire (dues vegades), República del Congo, Kenya (dues vegades), Ghana, Burkina Faso (dues vegades), Costa d'Ivori (tres vegades), Nigèria, Benín, Gabon, Guinea Equatorial, Togo, Camerun, República Centreafricana, Marroc, Zimbabwe, Botswana, Lesotho, Suazilàndia, Moçambic, Madagascar, La Reunión, Zàmbia, Malawi, Cabo Verde, Guinea Bissau, Mali, Txad, Tanzània i Rwanda.

FILTRANT LA NOTÍCIA

El Salvador: govern i guerrilla per la pau

"L'Església no s'identifica amb cap projecte polític; l'objectiu de l'Església és l'home", ha declarat l'arquebisbe de San Salvador, monsenyor Rivera Damas, que s'ha mostrat confiat pel procés de pau en tot El Salvador. En una entrevista concedida a l'agència APIC, l'arquebisbe ha assenyalat que tots els sectors de la societat salvadorenca aspiren ardorosament a la pau.

Tant el govern de centre-dreta del president, Alfredo Cristiani, com les guerrilles marxistes del "Frente Farabundo de Liberación Nacional (FMLN)" han declarat que es comprometen a aconseguir la reconstrucció del país, ha precisat monsenyor Rivera Damas, un bisbe preocupat per la recerca d'una solució negociada al conflicte bel·lic que ha durat dotze anys. Més de 80.000 persones, la majoria de condició civil, han mort en el decurs de la guerra civil. Un sector majoritari del país vol que es posi fi a la guerra, tal com es va signar en els "Acords de Mèxic" fa poc.

Acusada l'Església de ser procliu a certs plantejaments defensats pel FMLN, l'arquebisbe

de San Salvador es defensa. "L'Església—diu—s'ocupa d'allò que mereix més atenció. Ella no es casarà mai amb cap projecte polític determinat".

Pel que fa als drets de l'home en El Salvador, Rivera Damas es declara confiat, si bé reconeix que actualment han sofert un retrocés i que aquests drets no s'han assolit del tot.

Fonts properes a l'arquebisbat de San Salvador, han manifestat que un col·lectiu de les forces de seguretat, aliat amb l'ala conservadora de l'oligarquia salvadorenca, no està disposat a fer concessions ni admetre certes reivindicacions de la guerrilla.

Mentrestant, la majoria de les comunitats cristianes del país, conceptuen monsenyor Rivera Damas, com el millor successor de l'anterior arquebisbe de San Salvador—monsenyor Oscar Romero—, víctima mortal de l'extrema dreta d'El Salvador.

■ **Francesc Gamissans**

Catòlics i ortodoxos russos cerquen un nou apropament

En un clima de gran expectació s'inicià a Ginebra la trobada entre representants del Vaticà i del patriarcat ortodox de Moscou, que tingué lloc en la primera setmana de febrer. Segons el portaveu de la Santa Seu, l'esperit que ha portat a aquesta trobada és constructiu. El fet que la trobada s'hagi arribat a celebrar és ja un signe positiu.

Des de setembre de 1990, la Santa Seu i el patriarcat de Moscou s'havien reunit. L'any passat, les relacions catòlics-ortodoxos conegueren una davallada històrica quan alguns patriarques, entre els quals el rus, es negaren a enviar repre-

sentants al Sinode dels Bisbes sobre Europa.

Però gairebé al mateix temps d'aquest incident, Joan Pau II escrivia una carta personal al patriarca proposant-li una reunió de les delegacions de les dues Esglésies. La proposta fou acceptada. A més, per aquells dies, el bisbe catòlic de la Rússia europea Tadeusz Kondrusiewicz.

El portaveu del Vaticà, Joaquín Navarro-Valls, que ha acompanyat la delegació Vaticana a la trobada, digué a Ginebra que l'esperit "és constructiu". "El clima entre les dues Esglésies ha millorat, i hi

ha una voluntat recíproca d'afrontar els problemes existents".

Les paraules del portaveu fan resplendir la postura del Vaticà: superem el conflicte, tenint en compte el nou clima nascut de la caiguda del comunisme i els històrics canvis a Rússia.

L'objectiu de la reunió de Ginebra és aconseguir un acord per regular la restitució dels béns de l'Església catòlica de ritu oriental Ucraïna, que el 1946 foren confiscats per Stalin i lliurats als ortodoxos.

Aquest problema ha produït fortes friccions entre el patriarcat ortodox i els catòlics, aguditzat

Un col·lega en l'episcopat besa la mà al patriarca ortodox de Rússia, Alexis II amb motiu d'un acte litúrgic celebrat a la catedral de Moscou

per la sensació que es té a Moscou d'una "ofensiva" de Roma per aprofitar el buit deixat pel comunisme i "catolitzar" Rússia.

La delegació de la Santa Seu

estava composta pel cardenal Edward Cassidy, president de la comissió per a les relacions amb els no catòlics, mentre que la delegació ortodoxa estava dirigida pel metropolita Kirill.

La figura de la dona segons el papa Wojtyla

"Las mujeres según Wojtyla" és un llibre sobre l'encíclica que el Papa dedica a la dona. Està escrit per Antonietta Macciocchi, i ha causat escàndol pel seu títol. L'autora, que és una intel·lectual polèmica, va pertànyer al partit comunista fins al 1972 i fou expulsada per la seva actitud dissident. Per a la confecció de la seva obra literària ha entrevistat trenta personatges, la majoria femenins, del món de la política i la cultura.

El llibre "Las mujeres según Wojtyla", que fou presentat el passat 5 de febrer, ha estat publicat per Ediciones Paulinas. Maria Antonietta Macciocchi ha parlat, entre altres persones, amb la presidenta filipina Cory Aquino, el primer ministre italià, Giulio Andreotti, el cap d'Estat italià, Francesco Cossiga, Regine Pernoud —una gran especialista en història medieval— el filòsof Jean Guilton, LKari Wogt, noruec i historiador de les religions.

Entre les dones entrevistades hi ha l'espanyola Victòria Camps, professora d'Ètica a la Universitat de Barcelona, que cau en el tòpic del sacerdoti femení, cosa que, segons ella, contradiu la seva afirmació d'igualtat en dignitat entre els sexes.

La professora Camps aprecia el document pontifici en general, però diu que "el prejudici que hi hagi una vocació específicament femenina enfosqueix el text de Joan Pau II".

Interessant el comentari sobre la mateixa qüestió de Caterina Broome, religiosa sueca i doctora honoris causa en Teologia per la Universitat Uppsala, que explica com la reforma luterana "va donar l'esposa als capellans i eliminà l'autonomia religiosa de les dones en abolir els convents femenins".

Segons la teòloga Broome, les dones que, en el luteranisme, tenien una situació pitjor que en el catolicisme, adoptaren una actitud molt rotunda "en reivindicar el seu dret a ser capellans per poder influir en la societat i en l'Església".

Macciocchi: En la "Centesimus annus" es defineix la dignitat de la dona com no ho havia estat en dos mil anys d'història de l'Església

L'autora del llibre havia estat expulsada del Partit Comunista l'any 1972 i va prendre la decisió d'escriure després d'haver llegit el 1988 la carta apostòlica "La dignitat de la dona" a la qual ella qualifica d'"un text d'excepció, el primer que mai va escriure a favor de la dona un Papa en dos mil anys d'història de l'Església". "El text de Wojtyla, diu Maria Antonietta, apareix, com una espasa ben esmolada, que talla les línies patriarcales de la dominació de l'home i de l'Església burocratitzada."

La inculturació és un repte de tota l'Església africana

Mons. Joan Matogo Oyana, c.m.f., nou bisbe d'Ebebiyín (Guinea Equatorial), que va rebre l'ordenació episcopal el passat 6 de gener de mans del Papa a la basílica de Sant Pere, il·lustrà el moment actual que viu l'Església en aquest país i les línies pastorals per al repte de la nova evangelització, en un breu col·loqui amb la redacció de l'Agència internacional FIDES.

Afirmà que els cristians, malgrat el sofriment i l'aïllament en el llarg letàrgia imposada pel sistema repressiu de Maclas (1968-1979), han conservat la fe i estan prenent consciència de la seva missió arreu del món. A aquesta Església van florint les vocacions.

Referint-se a la problemàtica de la diòcesi, digué que es pot resumir en dues paraules: actualització i inculturació. La inculturació és un repte de tota l'Església africana: necessita parlar de Crist en el seu propi llenguatge, viure i expressar la fe en Crist, partint de la seva cultura, amb les seves categories i segons la seva idiosincràsia.

Pel que fa al personal que treballa a la diòcesi, digué que actualment només hi ha catorze sacerdots diocesans, quatre comunitats de religiosos (la majoria espanyols, alguns amb proble-

mes de salut) i unes quinze de religioses, que treballen en la catequesi i obres d'educació, promoció humana i assistència sanitària i socio-caritativa.

Destacà la tasca que realitzen els catequistes, laics compromesos a temps complet en el servei de la Paraula i en l'animació de les comunitats cristianes. Però molts d'ells són força grans, necessiten actualitzar-se i mitjans per poder dedicar-se plenament al servei de l'Evangeli.

Agenda quaresmal del Sant Pare

MARÇ

Diumenge	1	9.00 h.	Visita a la parròquia de Sant Pau de la Creu
Dimecres	4	16.30 h.	Missa, benedicció i imposició de la cendra a la basílica de Santa Sabina
Diumenge	8	9.00 h.	Visita a la parròquia de Sant Vidal
		18.00 h.	Inici dels exercicis espirituals per la Cúria romana en la capella "Redemptoris Mater"
Dissabte	14	9.00 h.	Conclusió dels exercicis espirituals a la capella "Redemptoris Mater"
Diumenge	15	9.00 h.	Visita a la parròquia de Jesús de Natzaret
Dijous	19		Visita pastoral a la diòcesi de Sorrento-Castellammare di Stabia
Diumenge	22	9.00 h.	Visita a la parròquia de San Leonardo Murialdo
Diumenge	29	9.00 h.	Visita a la parròquia de San Joan Leonardi

ABRIL

Diumenge	5	9.00 h.	Visita a la parròquia de San Bruno
Diumenge de Rams	12	9.30 h.	Benedicció dels Rams, processó i missa, a la plaça de Sant Pere
Dijous Sant	16	9.30 h.	Misa crismal en la basílica vaticana
		17.30 h.	Misa del Sant Sopar del Senyor a la Basílica de Sant Joan del Laterà, inici del Triduu pasqual
Divendres Sant	17	17.00 h.	Celebració de la passió del Senyor a la basílica vaticana
		21.15 h.	Via Crucis al Coliseu
Dissabte Sant	18	22.00 h.	Vetllà de la Resurrecció del Senyor a la basílica vaticana
Diumenge de Pasqua	19	10.30 h.	Missa a la plaça de Sant Pere i benedicció "Urbi et Orbi"
Diumenge	26		Visita a l'hospital romà de Sant Joan

BARCELONA

• **CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS (CCU).** - C/. Villarroel, 81, tel. 323 33 68.- L'equip de TEATRE representarà **La Mandràgora**, de Niccolò Machiavelli, el **dissabte, 28 de març**, a la Comunitat de religioses carmelites missioneres del carrer Puiggarí, 5-7, a les 18 hores; i el **dissabte, 4 d'abril**, al CCU. Entrada gratuïta. Direcció: **Jaume Ridagales**. - El **dimarts, 24 de març**, a les 20 h., CONFERÈNCIA: "La Universitat a Catalunya: situació actual i perspectives de futur", a càrrec de **Josep Coll**, enginyer industrial i diputat al Parlament de Catalunya. Com a diputat ha estat ponent de les lleis de creació de noves universitats: Pompeu Fabra, Lleida, Girona i Rovira Virgili, i ha participat en el reconeixement de la Universitat Ramon Llull.- Els **dies 28 i 29 de març**, dissabte i diumenge, SORTIDA A COMPARTIR LA PREGÀRIA. Aquest cap de setmana anirem al monestir de Sant Daniel (Girona). Serà una bona ocasió per aprofundir i gaudir en comunitat la pregària personal. Truca al CCU, abans del 23 de març.

• **SETEM, RONDA DE SANT PAU, 80, BARCELONA.** - Dijous, **dia 26 de març**, a les 8 del vespre, XERRADA-COL·LOQUI, "El procés de pau al Salvador", explicat pels seus protagonistes. Francisco Mena Sandoval (Comandante "Manolo"), dirigent del FMLN, i membre de l'equip negociador que va signar els acords de pau a Nova York. Informació: tel. 441 00 04.

• **VIDA CREIXENT. VIURE LA PREPARACIÓ A LA PASQUA.** - Dimarts, **dia 31 de març**, "El dejuni que Déu vol", a càrrec de Josep Nadal. Dimecres, **dia 1 d'abril**, "Una almoïna al l'abast de tothom: Compartir-Donar-se", a càrrec de Joan Viñas. Dijous, **dia 2 d'abril**, "La pregària, diàleg amb Déu", a càrrec de Lluís Antoni Sobreroca, s.j. Divendres, **dia 3 d'abril**, "La comunitat celebra

l'Eucaristia... l'Eucaristia fa la comunitat". Celebració eucarística, presidida pel P. Sobreroca i amb participació homilètica dels altres dos participants.- Tots aquests actes tindran lloc de 12 a 1 del migdia, a la Parròquia de Sant Francesc de Paula, c/. Sant Pere més Alt, 3 (al costat del Palau de la Música Catalana).

• **ENTESA JUDEO-CRISTIANA DE CATALUNYA.** - Dijous, **dia 26 de març**, a 3/4 de 8 del vespre, a la Sala Claret, c/. Roger de Llúria, 5, CONFERÈNCIA sobre: "Nostre aetate y el diálogo judío-cristiano", a càrrec del Dr. Jordán Gallego, o.p.

• **CENTRO LEONÉS EN CATALUÑA.** - Dia **28 de març**, tindrà lloc en el nostre local social, c/. Tamarit, 193, de Barcelona, una CONFERÈNCIA sobre: "La Quaresma o el camí cap a l'alegria pasqual de la mà de Maria", a càrrec del P. Jordán Gallego, a les 8 del vespre. Entrada lliure tant pels socis com pels qui no ho són.

• **UNIÓ ADORADORA.** - Del **dilluns 30 de març al dijous, 2 d'abril**, tindrà lloc una tanda d'Exercicis Espirituals, dirigits per la Gna. Aurora Royo, a l'església de les Esclaves del Sagrat Cor de Jesús, c/. Mallorca, 234, a les 5'30 hores de la tarda. Hi haurà dos actes diaris. Informació: tel. 215 25 84.

• **ASSOCIACIÓ DE VIUDES, DE BARCELONA.** - El **dia 29 de març**, l'Associació celebrarà un Recés Quaresmal, dirigit pel seu Consiliari, P. Josep Massana, sobre el tema: "RETROBAR JESÚS AVUI EN ELS EVANGELIS". Tindrà lloc al seu local social, c/. València, 244, 1er.

• **CELEBRACIÓ EN CANT GREGORIÀ, DOMINICA LAETARE A LES EGLÉSIES ROMÀNIQUES DE TERRASSA.** - Diumenge IV de Quaresma, **dia 29 de març**. A 2/4 d'11, Aplec de cantaires i assaig de cants, al baptisteri de Sant Miquel. A les 11, Celebració de l'Estació Litúrgica: Benedicció de la rosa i Asperges - Processó de

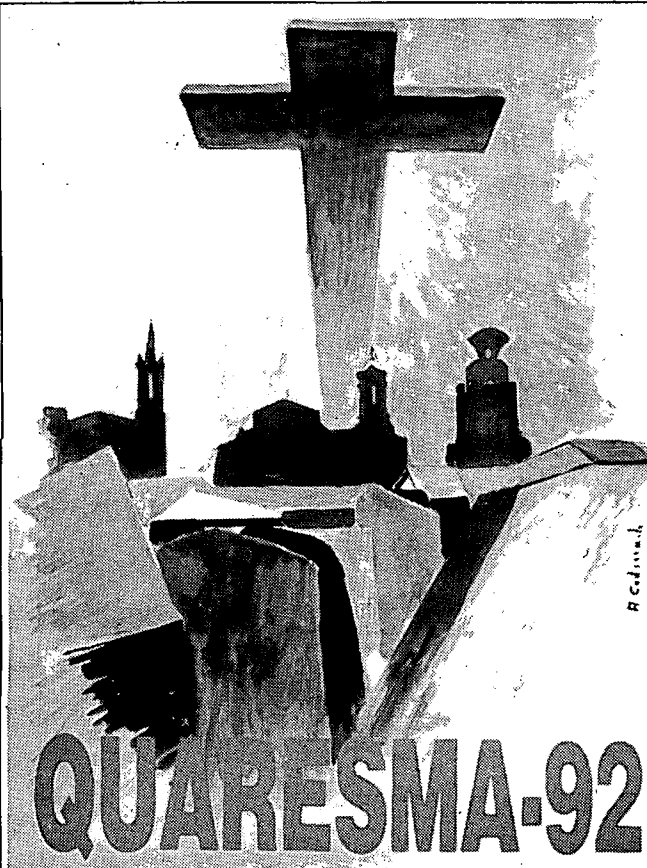
les lletanies dels sants, pel recinte del jardinet.- Al l'església de Santa Maria: Santa Missa cantada. El celebrant serà Mons. Carles Soler, Bisbe Auxiliar de la demarcació episcopal del Vallès.

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA - FACULTAT ECLESIASTICA DE FILOSOFIA DE CATALUNYA.** - **Curset interdisciplinari 1991-1992:** "El cristianisme i l'Església davant els nous corrents religiosos a la nostra societat". El tema de la religió continua viu i pren orientacions noves i canviants. Augmenta entre nosaltres la importància "d'altres" religions; per altra banda, van apareixent moviments minoritaris més o menys pseudo-religiosos. ¿Quin és el lloc propi del cristianisme i de les esglésies cristianes en el nostre món post-religiós? Fins a quin punt és possible la pau religiosa, el diàleg i la col·laboració? PROGRAMA: **Dilluns, 30 de març:** a les 10 h., Presentació a càrrec de Gaspar

Mora, Degà-President de la F.T.C.- "Els valors del nostre temps i la qualitat de la seva experiència", a càrrec d'Artur Juncosa, F.E.F.C.; 11'45, "Convivència i xoc de les religions a l'Espanya Medieval i Moderna (episodis)", a càrrec de Josep M. Marquès, F.T.C.- **Dimarts, 31 de març**, a les 10 h., "Visió teològica de les religions; Dignitatis Humanae i Nostra Aetate com a llum per a l'Església d'avui", a càrrec de Josep Gil, F.T.C.; a les 11'45, Taula Rodona: "Les diverses experiències religioses i les seves dimensions ètiques i litúrgiques; possibilitat de diàleg i de col·laboració", Amador Vega i Josep Via de la F.E.F.C. i Josep M. Rovira, F.T.C.- **Dimecres, dia 1 d'abril**, a les 10 h., "Conseqüències ètiques del pluralisme religiós; possibilitat d'una ètica?, diàleg?, relativisme moral?", a càrrec de Gaspar Mora, F.T.C.; a les 11'45, Taula Rodona: "Línies bàsiques d'una acció pastoral de les comunitats cristianes davant el nou món religiós", Josep Lligades, Armand Puig, Xavier Morlans de la F.T.C. i Joan-Enric Vives, de la F.E.F.C.- Aquest curs és obert a tothom.

• **SECRETARIAT DE JOVES LA SALLE DE CATALUNYA.** - **Seminari de Marginació**, dies 4 i 5 d'abril, al Casal La Salle Josepets, c/. Marquès de Santa Anna, 7. Començarà el dia 4 d'abril, a les 10 h. del matí i a les 19 h. s'acabarà la jornada. El dia 5, començarà també a les 10 h. del matí per cloure's a la 1 del migdia. L'exposició dels diversos temes anirà a càrrec d'especialistes en cada matèria. La inscripció és gratuïta. Informació: tel. (93) 237 71 80, de 6 a 8 del vespre.

• **CENTRE DE SANT PERE APOSTOL.** - c/. Sant Pere més Alt, 25. TEATRE. Dissabte, **21 de març**, a les 10 de la nit; diumenge, **dia 22 de març**, a les 6 de la tarda, representació del drama en tres actes i vers EL FERRER DE TALL, original de Frederic Soler "Serapi Pitarra". Direcció: Josep Moreno. Informació: 268 25 09.

ESTACIONS QUARESMALES

Les comunitats cristianes d'Olot ens trobarem els divendres de Quaresma, peregrinant cap a la Pasqua. Celebrarem l'Eucaristia bo i aprofundint la nostra conversió.

NO HI FALTEU!

Divendres, 20 març	8'30 del vespre
SANT PERE MÀRTIR	
TEMA: «Convertiu-vos a la família»	
Sr. Pere Reixach i Felipe Del Consell pastoral familiar de la Diòcesi	
Divendres, 27 març	8'30 del vespre
SANT ROC	
TEMA: «Convertiu-vos als pobres»	
Mn. Josep Lluís Muñoz i Garcia Vicari de Palafrugell	
Divendres, 3 abril	8'30 del vespre
LES FONTS (Caputxins)	
TEMA: «Convertiu-vos a Jesucrist»	
Mn. Pere Carreras i Caballé Delegat Episcopal de Pastoral Universitària	
Divendres, 10 abril	8'30 del vespre
SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL TURÀ	
TEMA: «Convertiu-vos al món»	
Mn. Jaume Julià i Vidal Vicari Episcopal de Zona	
PARRÒQUIES D'OLOT	

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Adreça.....
Població..... D.P..... Província..... Tel.....
Se subscriu a exemplar (s) ^{Catalunya} _{cris} del setmanari **Catalunya Cristiana**.
L'import anual, 7.800,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data.....

Signatura.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**, amb càrrec al meu ^{compte corrent} _{llibreta}

Data.....

Entitat

Oficina

Compte

Signatura.....

Ordenació sacerdotal i Primera Missa del pare Joaquim Recasens i Murillo

"Em sento més que mai fill del poble"

"Quan va néixer el meu fill, vaig dir al Senyor: feu d'ell el que millor us plagui, i l'ha escollit per sacerdot i franciscà", digué Dª Maria Teresa, mare del nou prevere, Joaquim Recasens i Murillo, el dia de la seva Primera Missa al poble de Sant Miquel, província d'Osca i diòcesi de Lleida.

LLEIDA

Joaquim Recasens —antic alumne de la residència franciscana per a joves universitaris de Lleida— va ser ordenat sacerdot a l'església de Sant Francesc, de Berga pel bisbe de Solsona, Dr. Antoni Deig el dia 1 de febrer. Fou una jornada de gran alegria pels fidels bergadans que omplien de gom a gom el temple. Concelebraren amb el Sr. Bisbe i el nou prevere, el provincial dels franciscans, fra Jaume Codinachs i un grup de sacerdots framenors i diocesans.

Tres setmanes després, el diumenge, 29 de febrer, el pare Joaquim Recasens celebrà Missa Nova al seu poble, Sant Miquel. L'acte tingué lloc a l'aire lliure, perquè l'església parroquial no hauria pogut aplegar a més de dues centes persones que hi acudiren. Concelebraren amb el nou prevere, el rector de Sant Miquel, mossén Isidre Laseras, un grup de franciscans i de capellans de la rodalia.

L'acte solemne, fou sumament popular. Abans, un veí del poble, interpretà una "jota",

expressament composta per a l'homenatjat. Hi hagué presentació d'ofrenes: un terròs de terra; que en Joaquim besà amb reverència; un colom dins una capsua que, en obrir-la, el colom donà quatre voltes sobre l'assemblea, lliscant després el cel blau; fruits de la terra i, finalment, el pa i el vi presentats pels pares del missacantant. En la breu homilia, Joaquim recordà els avis del poble, alguns ja traspassats, esmentant-los pel seu nom. Manifestà també que ell se sentia més que mai fill del poble de Sant Miquel i que el sacerdot "ha d'estar a la disposició de la comunitat dels creients". El cor parroquial de Bellvé del Cinca amenitzà la celebració. En acabat, hi hagué un refrigeri d'entrepans i begudes, mentre en Joaquim aprofità per saludar amics i coneguts. Tota la festa fou organitzada i dirigida pel jove, Sergio Recasens, únic germà del pare Joaquim.

La mare, amb el típic vestit de dama aragonesa, fou preguntada de nou per aquest redactor sobre què diria a les mares cristianes. Va respondre amb espontaneïtat: "M'agradaria fer-les participants del goig que jo tinc avui. Tant de bo sabessin suggerir i acompanyar la possible vocació religiosa o sacerdotal dels seus fills; experimentarien la joia que jo ara experimento".

La beatificació de monsenyor Escrivá de Balaguer

BARCELONA.—La Prelatura de l'Opus Dei per mitjà de la seva Oficina d'Informació a Barcelona, ha fet pública una nota en la qual es lamenta de l'escrit publicat per un grup d'alumnes de la Facultat de Filosofia i la de Teologia de Catalunya sobre el procés de beatificació de monsenyor Escrivá de Balaguer, i del qual se n'han fet ressò diversos mitjans de comunicació.

La nota de l'Opus Dei fa constar que l'esmentat escrit dels estudiants no compta amb el beneplàcit de les autoritats eclesiàstiques dirigents dels esmentats centres, i que, a més, no representa l'opinió de la totalitat dels alumnes, sinó la d'una minoria.

També es fa constar que la Causa de Beatificació s'ha dut a terme amb totes les garanties, cridant a testimoniar fins i tot persones manifestament adverses, i estudiant tots els escrits i declaracions públiques contràries.

Finalment la nota manifesta la seva preocupació pel que resulta de paradoxal que els qui diuen manifestar la seva preocupació per l'esperit de comunió dins l'Església, desqualifiquin altres cristians posant en dubte la seva fidelitat a l'Evangelí, i, sobretot, que s'oposin a les decisions de l'autoritat suprema de l'Església, l'única competent per definir l'adequació dels diversos carismes a l'Evangelí, i per aprovar les causes de beatificació i canonització.

FETS I CRITERIS

Atletes de l'Evangelí

Enguany el DIA DEL SEMINARI també està marcat per l'ambient i el clima de les olimpíades. No és estrany, doncs, que per a la Campanya de vocacions a les diòcesis catalanes s'hagi escollit el lema: "PASSA LA TORXA DE LA FE".

Aquest lema té l'avantatge de donar una visió dinàmica de la missió sacerdotal que té la funció, en el present i també cara al futur, d'impulsar la vida cristiana de la comunitat dels creients.

Els sacerdots, en realitat, no poden ser simples conservadors del passat ni tampoc sentir-se responsables només de la comunitat ja constituïda. A ells els correspon la responsabilitat de preocupar-se pel desenvolupament de l'Església mitjançant la transmissió de la fe a les generacions futures. Per això és molt escaient aplicar als preveres el simbolisme olímpic de la torxa, en el sentit que són transmissors de la fe.

Falten joves decidits i valents, generosos i compromesos a fer el relleu, a assumir el paper d'atletes de l'Evangelí, capaços de transmetre la torxa de la fe.

El servei de l'Evangelí exigeix preparació, entrenament, disponibilitat, coratge espiritual, compromís personal a l'amor de Jesús i a la seva persona. Els atletes de l'Evangelí es preparen i es formen en el Seminari, no en solitari, sinó en comunitat de pregària, d'amistat i de fe sota el

guiatge d'unes persones escollides pels bisbes.

Els atletes de la fe, els seminaristes, es preparen per ser ministres de Jesucrist i de l'Església al servei del Poble de Déu, en una porció determinada que s'anomena diòcesi. Som ja al quart any de l'experiència del Seminari Major Interdiocesà, constituït pels bisbats de Girona, Urgell, Solsona, Vic i Tarragona.

Fa poques setmanes Mons. Vilaplana, bisbe de Santander, va fer-hi la visita apostòlica i en acabar va dir d'una manera clara i resumida: "Aquest Seminari té bona salut". És una frase encoratjadora per als nostres seminaristes, per als nostres preveres, per als altres membres del Poble de Déu, que peregrina a les nostres diòcesis, i per als bisbes, que en som els primers responsables.

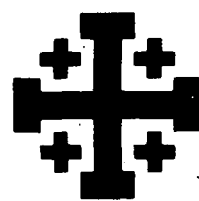
"PASSA LA TORXA DE LA FE" és un lema estimulant, una consigna dinamitzadora per celebrar el DIA DEL SEMINARI. Sentim-nos-en, tots, responsables i aportem-hi la nostra col·laboració.

Els falten sacerdots. Necessitem més joves que se sentin cridats a "PASSAR LA TORXA DE LA FE", a ser atletes de l'Evangelí, capdavanters de les olimpíades de l'Esperit, col·laboradors de la salvació de Jesucrist, que donà tota la seva vida al servei dels altres.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

■ F.G.

● C.C.

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs

Del 3 al 10 de maig de 1992

Inscripció i informes:

Comissaria de Terra Santa P. Manuel Prades.
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 Barcelona

CATALUNYA / 92

Insubmissió i violència

Com és possible que un ministre d'un Govern democràtic estableixi comparacions entre els insubmisos i els que usen la violència fins arribar a l'assassinat com a sistema de lluita política? Precisament el de Justícia del Govern González ha arribat a caure en el pendent de la més absoluta de les incongruències. Un insubmis és un ciutadà que deplora les armes, un terrorista és una persona humana enbogida que arriba fins a l'assassinat.

Que un jutge hagi declarat innocent un insubmis que es nega a prestar el servei militar, adduint raons de consciència, no li hauria d'haver permès al ministre en qüestió de dir que per la mateixa regla de tres qualsevol dia es podrà exculpar un terrorista amb delictes de sang sobre les seves espalles. Ep! Això és el que he sentit, textualment, per boca de professionals de la informació. I com a professional de la informació que també sóc, sense faltar, però, al principi de la companyonia, preferiria de totes totes que tot plegat fos el resultat d'una mala interpretació dels homes de la pluma o del micro que no pas obeis en tot i per tot a una exacta interpretació d'allò declarat per aquest membre del Govern. Ho preferiria perquè en el primer cas només es tractaria d'un error; en el segon, hauríem de parlar d'una solemne bestiesa així com d'una total i indefensable injustícia. Una injustícia que en el cas del ministre de Justícia hauria de portar a un seguit de consideracions gens favorables pel concernent.

Sobre aquesta qüestió se'm fa difícil d'afegir res més que no sigui el següent: si les coses han anat tal i com jo, i com jo centenars de milers de persones, per no dir alguns milions, les han escoltades per la via de les ones, al ministre afectat no li quedaria en consciència altre camí que la dimissió immediata.

Si vostè, senyor De la Quadra fos ministre de Sa Graciosa Majestat Britànica, a hores d'ara ja hauria tornat a la vida privada. Bé per personal iniciativa, bé perquè el Primer Ministre l'haurà foragitat de la manera elegant però no menys coercitiva que en aquells verals se solen fer les coses.

■ Antoni Plaia i Mateu

En el futur seran majoria absoluta

Una vintena de laics al nou consell pastoral gironí

GIRONA

S'ha celebrat la primera reunió del nou Consell de Pastoral del Bisbat de Girona que ha renovat els seus estatuts i la seva composició després de deu anys de funcionament. Segons el Secretari-Canceller de la Diòcesi, mossèn Joan Naspleda, tots aquests canvis s'han fet per tal d'aconseguir una major efectivitat i una major representació dels laics que assumiran els càrrecs de secretari i moderador de la Comissió Permanent.

Concretament, el nombre de laics passarà a ser de dinou quan fins ara només eren sis. D'aquesta manera els laics tindran majoria absoluta ja que els restants membres —13 preveres i 3 religiosos— només sumen un total de setze.

Laics i sacerdots seran elegits per les diferents Zones de Pastoral en què està dividida la Diòcesi i pels respectius col·lectius. Amb tot, encara no s'ha utilitzat un sistema realment democràtic

per elegir els membres laics actuals ja que s'han escollit a través de les parròquies més importants i d'algunes associacions de pastoral.

En la primera reunió es va acordar trobar un mecanisme que permeti al Consell Pastoral comunicar a l'opinió pública reflexions o preses de posició sobre temes que toquen a la vida quotidiana i fer-ho amb agilitat a fi que no perdin actualitat. Igualment, es va demanar que es posés atenció especial a temes concrets com els malalts, l'ensenyament, els marginats, etc. Per últim, el mateix Consell va proposar que es portés il·lusió al seu treball per tal que tingui més incidència més enllà del paper.

El proper mes de maig es farà la segona reunió en la qual s'elgiran els membres de la comissió permanent i els càrrecs de secretari i moderador.

La majoria dels membres del Consell de Pastoral tenen professions liberals, dividint-se en una dotzena d'homes i set dones. Els seus noms són els

següents: Montserrat Manén, professora d'institut, de Salt; Jaume Puxan, enginyer industrial, de Girona; Salvador Font, professor d'EGB, de Blanes; Esperança Puig, professora d'EGB, de Calella; Jordi Pla, professor d'institut, de Figueres; Maria Anita Ribas, mestressa de casa, de Palamós; Assumpta Hereu, professora d'EGB, de Banyoles; Francesc Xavier Puigdevall, administratiu, d'Arbúcies; Montserrat Albareda, professora d'EGB, de Girona; Josep Delàs, militar, de Girona; Albert Maroto, metge, de Girona; Dolors Puigdevall, professora d'EGB, de Fornells de la Selva; Albert Pujadas, professor d'EGB, de Sant Gregori; Carme Castro, metgessa, de Girona; Josep Maria Ginès, industrial, de Girona; Esteve Domènech, administratiu, de la Canya; Marisa Moreno, estudiant, d'Argelaguer; i Ferran Jarabo, estudiant, de Girona.

■ M. Caballé

Acceptat el recurs a favor de l'obertura del Santuari de Bell-lloc

GIRONA. L'Audiència Provincial de Girona ha dictat un auto pel qual accepta el recurs presentat pels defensors de l'obertura al públic del santuari de Bell-lloc, al terme de Palamós, anul·lant d'aquesta manera la suspensió de la sentència donada fa uns anys pel jutjat de primera instància de la Bisbal. Aquesta sentència havia estat apel·lada per la via civil i havia quedat sense poder executar-se, per la qual cosa el propietari de la finca que envolta el santuari no permetia que els fidels hi acudissin. L'auto de l'Audiència de Girona és, doncs, un pas important pel reconeixement d'aquest dret dels devots de la Mare de Déu.

■ M. C.

Mn. Sala diu que és perillós "linxar" els polítics

GIRONA. "En un país com el nostre, en què no tenim una tradició de vida democràtica com els altres països d'Europa, és molt perillós aquesta mena de linxament públic que hi ha dels polítics i de la vida política", ha declarat Mn. Enric Sala, delegat episcopal d'apostolat seglar del Bisbat de Girona. Sala s'ha referit a la gran quantitat de polítics que es dediquen a vertebrar el país d'una manera honesta: "D'aquesta gent, no en parlem ni els agraïm el que fan i els embrutim a tots". Segons ell, hi ha institucions des de les quals no es pot embrutir

ningú, perquè la seva única raó de ser és la transparència evangèlica, "i el que hauríem de fer és escombrar, amb senzillesa, la nostra casa". El delegat episcopal demana honestat i coherència personals a cada cristià i ciutadà en la seva actuació en la vida política: "Anem a votar cada quatre anys, quan ens toca, i ja no fem res més".

■ M. C.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

ANGELINA BUFI BRUTAU GRIJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JORDI GISPERT SAUCH "VIDYA JYOTTI" 23 RAJ NIVAS MARG DELHI 110006 INDIA.....	21.892 Ptas.
M. DOLORS MASDEU BP 99 KRIBI CAMERUN.....	21.892 Ptes.
MERCE SOLEY AMBASADA SPANICH ULICA STRAROSCINSKA 1 VARSAWA (POLONIA).....	17.732 Ptas.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms..... Tel.....
 Direcció.....
 Població..... D.P..... Província.....
 subscrit a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)
 L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
 Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n°.....
 N° compte corrent.....
 Població..... Província.....
 Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població..... Data.....
 Signatura:.....
 "CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadets per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Per un capellà de comunitats cristianes vives i actives

Per què falten vocacions

BARCELONA

Els seminaris acabem de viure un esdeveniment que, encara que senzill i intern, ens ha afectat molt i ben positivament. Enguany, durant els mesos de gener i febrer, els seminaris de Catalunya i de Balears hem tingut una Visita Apostòlica. És a dir, un bisbe, per encàrrec del Sant Pare, ens ha visitat detingudament i ha comprovat "in situ" com funcionen els nostres seminaris. Els seminaris de Catalunya no rebien una visita apostòlica des del llunyà 1955. Els seminaris, van rebre l'esperit renovador del Vaticà II, després del Concili sobretot, han dut a terme moltes proves, adaptacions, plans de renovació. Vint-i-cinc anys després, és un bon moment per avaluar el que s'ha fet i el que s'ha intentat.

El bisbe que la Santa Seu ha enviat com a visitador dels seminaris de Catalunya és Mons. Josep Vilaplana, bisbe de Santander. No ens toca a nosaltres informar sobre què pensa el bisbe visitador apostòlic. Però se n'anava content i nosaltres també. La seva vinguda ha estat molt profitosa. El to cordial, acollidor, amb ganes de conèixer i d'ajudar, ens ha animat molt. Ha parlat amb els seminaristes en grup i particularment, amb els formadors i professors. Ha volgut saber realment què es feia i com. Ha remarcat l'orientació del seminari encaminat a formar capellans-pastors, tal com vol el concili. Amb aquesta visita, els seminaris de Catalunya ens hem

sentit molt esperonats.

La manca de vocacions és un greu problema per l'Església de la qual cosa cal fer-ne conscient a tota la comunitat. Però cal tenir criteris ben fonamentats sobre això. L'Església no vol ni necessita vocacions a qualsevol preu. Els capellans encara som força. El veritable problema és l'edat; la manca de capellans joves. Més que per assegurar successors, per atendre els camps urgents i difícils de la pastoral i, ben especialment, entre la gent jove. També cal dir que les vocacions manquen entre nosaltres, però que hi ha grups i comunitats que tenen vocacions. Després, però, la integració a la pastoral diocesana no és gens fàcil, ja que mantenen la seva línia i les pròpies especialitzacions. Es necessiten vocacions prou madures, disponibles i generoses que siguin capaces d'acollir el model de capellà que que l'Església demana.

Què es pot fer per les vocacions

Què podem fer per les vocacions i pel seminari?

1) Primer conèixer la realitat, estimar el Seminari i no viure d'informacions indocumentadeso tendencioses. El nombre de vocacions de capellà és molt baix. Tanmateix hi ha signes d'esperança.

2) Tota la comunitat cristiana ha de tenir més consciència del problema i valorar el ministeri pastoral. A vegades no es té prou clar que el rol del capellà és indispensable per l'Església.

3) Les famílies cristianes han de donar una educació cristiana decidida i seriosa. No es tracta pas de parlar continuament al nen o a l'adolescent, que els agradaria tenir un capellà a la família. Sinó d'ajudar al creixement d'una personalitat cristiana, creient i generosa, que estigui a punt per respondre.

4) També és molt important la formació religiosa, sigui a l'escola. Aquesta darrera no ha de mancar. Fer el silenci sobre Déu en l'etapa de creixement de la persona és gravíssim i, molt sovint, irreparable.

5) Hem de procurar als joves cristians i als seus grups un gruix major de vida espiritual. Molts ho desitgen. Les vocacions només poden néixer lliurement en terra ben adobada.

6) L'estil de vida dels capellans i el seu treball influeix molt en el naixement de noves vocacions. Hauria de ser més adaptat a les necessitats pastorals i saber acollir joves i compartir amb ells, "perquè ho vegin". Només el que es coneix pot esdevenir interpellant per a un jove.

Tanmateix, no hem de pensar que una Església amb molts més capellans fos millor, més evangèlica. El capellà no s'entén ell sol amb la seva feina. Els capellans han de reconèixer, desvetllar i col·laborar amb el laïcat, homes i dones. El capellà servidor de comunitats cristianes vives i actives, sí que s'entén.

■ Joan Busquets

Rector del Seminari Major Interdiocesà

CARTA DOMINICAL

Tretze joves de bocaterrosa

He tornat allà a començament d'any per fer-hi uns dies de recés en solitud. Es tracta d'un dels tres llocs en què es va plantejar i va madurar la meua vocació. He fet moltes vegades els meus Exercicis anuals en el mateix indret.

He recordat què s'esdevenia llavors en l'ànima d'aquell jove adolescent que era jo mentre contemplava el llarg camí que ara vaig deixant enrera. En els meus ulls s'havia reflectit, molt abans, aquell mateix paisatge, i els meus peus havien trepitjat els mateixos llocs i les fulles seques de la pinassa d'aquells boscos. Les havia trepitjades reflexivament, perquè el meu pensament era molt lluny d'aquelles senderes: estava clavat en el meu possible futur. Les trepitjava amb coratge contra mi mateix i perquè, clarament, Déu em cridava.

Uns horries de Déu m'havien ajudat a redescobrir Jesucrist amb uns ulls nous. La seva amable imatge de la meua infantesa s'havia convertit en una imatge més vigorosa, més atractiva, però que em plantejava problemes. Perquè la "simpatia" envers Ell (en el sentit fort de la paraula: "sentir amb") em portava irresistiblement a comprendre que havia de compartir la meua vida amb la seva.

El món se'm convertia en un espai on s'havien abocat la il·lusió i l'amor de Déu. Això em feia veure aquest món més atractiu. Però, ah, aquest món no corresponia a l'amor rebut de Déu i necessitava homes que l'ajudessin a tenir consciència de tot el que Ell havia fet i feia per ells.

Jo tenia uns altres projectes pel que feia a la meua vida, però, davant dels meus projectes, la consciència em deia que Déu em demanava una cosa ben diferent. Aquesta contradicció interna fou aleshores la meua creu. Em resistia a abandonar les meves il·lusions personals. Aquests eren els pensaments que llavors m'ocupaven, mentre petjava milers de fulles seques de pins. La meua perplexitat va durar tres anys. Per fi, va vèncer Ell. La força de Déu en mi em va fer capaç de donar-li una resposta afirmativa.

No em pensava que arribarien dies en què la gràcia sacerdotal, que llavors regatejava maldèstrament a Déu, jo mateix la transmetria a d'altres joves. En el transcurs d'aquest darrer any 1991 he ordenat tretze nous sacerdots diocesans. Tretze joves que, en un moment determinat de llurs respectives ordenacions, es prosternaven a terra per pregar Déu, mentre tota l'assemblea demanava amb força a Déu per ells.

És magnífic que, després de dos mil anys, siguin nombrosos els qui continuen dient al Senyor, com els primers: "Us seguiré onsevulla que aneu". És magnífic que l'alegria de donar-se a Déu es faci transparent en llurs mirades. És magnífic que no els espanti haver de treballar on molta gent no escolliria pas d'anar.

Alguns es pensen que escullen el sacerdoci perquè "els agrada" dur a terme una determinada activitat sacerdotal. No. Els "agrada" Jesucrist. "Estimen" Jesucrist i tot el que Ell estima. Això fa que qualsevol altre projecte de vida se'ls faci petit. Així pensen els 76 joves que vigorosament s'encaminen vers el sacerdoci.

Avui és el Dia del Seminari. D'aquells qui no miren tant el que deixen, com el que escullen: Aquell qui és l'Amor, el Camí, la Veritat i la Vida. Saben que han escollit "la millor part".

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

De re política

A vegades, i això va passar-me durant l'última campanya electoral, he sentit una mena d'avorriment, per no dir pena, davant la manca d'imaginació de certs professionals de la política. Dic manca d'imaginació, perquè no entenc com algú pot passar anys delint-se per triomfar, per escalar un lloc, i no saber canviar de procediments, i no saber abandonar uns arguments "ad hominem" que, per repetits i repetits, han perdut tota la seva eficacitat.

No s'hi val a dir que l'altre no ha fet res quan aquest altre pot fer emmudir només ensenyant allò que ha fet realment i que, a més pot palpar-se, és fruit d'esforços perseverants, a contrapèl de les circumstàncies que, semblant planeres, moltes vegades es fan adverses.

No s'hi val la desautorització gratuïta, el desconeixement de causa, producte a vegades d'haver fet una lectura de la història afaixonada a gust del consumidor, o altres vegades llegir un projecte o un pressupost amb voluntària miopia.

Admiro el guanyador. Per la seva força serena. Pel seu tremp a suportar l'embat injust. Pel seu saber mirar més enllà, fita la mirada en un futur esplèndid pel país. Un somni que pot ser realitat. Amén.

■ Oriol Camps

Mons. Carles, a la Facultat de Teologia de Navarra

BARCELONA.— Mons. Ricard M. Carles, Arquebisbe de Barcelona ha dirigit una sessió de Seminari de Professors a la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra. Mons. Carles ja havia participat en altres ocasions en activitats de la Facultat de Teologia, encara que és aquesta la primera vegada que ho fa des que és Arquebisbe de la Ciutat Comtal.

Mons. Carles en la seva interessant intervenció tractà dels aspectes teològics i pastorals de l'evangelització en una metròpolis. La seva exposició estigué, en tot moment amanida amb relats vius de la seva rica experiència pastoral, i mostrà, en una anàlisi objectiva i serena, partint sempre de la seva condició de sacerdot servidor de Jesucrist,

la complexa situació per la qual travessa la diòcesi de Barcelona.

Tres han estat els punts principals desenvolupats en la seva exposició: la importància de la identitat cristiana, la radicalitat de la comunió eclesial i la urgent evangelització de les persones.

Al final, Mons. Carles manifestà la urgència de l'evangelització avui en les grans urbs. Pel que fa a això, va exposar la importància d'evangelitzar no solament des de baix, és a dir partint de la gent senzilla i més humil, sinó també des de dalt, és a dir des de la gent amb més capacitat de cultura i de responsabilitats.

Amb serenitat, Mons. Carles es lamentà de la manca de sacerdots en la seva diòcesi: una ciutat de 4.000.000 d'habitants, ha de ser evangelitzada comp-

tant amb només 570 capellans. A Barcelona, doncs, la proporció d'habitants per cada sacerdot és de 30.000. De fet, el compliment dominical es summament escàs, no arriba, en algunes zones, al 4%.

"Malgrat aquesta difícil situació —afirmà Mons. Carles— s'entreveu un panorama esperançador i positiu. De fet l'any 1991 han estat ordenats 13 sacerdots i 22 diaques; en el Seminari actualment estudien 76 seminaristes majors i només aquest curs han ingressat 21 noves vocacions. A Montserrat han ingressat també 5 novicis".

■ José María Calvo de las Fuentes

En Pep Toni, un delegat de pastoral juvenil a Mallorca amb moltes idees

Evangelitzar amb el cor

CIUTAT DE MALLORCA.— En Pep Toni és el delegat de pastoral juvenil del bisbat de Mallorca, ell ha sabut posar en marxa un projecte de pastoral fet per a la base i des de la base, amb l'objectiu de poder unir forces per fer tot allò que els petits grups no poden fer, tot allò que a les parròquies no hi ha recursos per dur-ho a terme individualment.

El Secretariat de Pastoral Juvenil està regulat per una assemblea, formada per gent de la base; d'ella, en surt una comissió executiva, que actua ajudada per una sèrie de serveis: Animació, que organitza trobades i fa funcionar el centre d'animació (que es diu Ruberts). Projectió, publica un full informatiu, que es diu Quimeres, i hi pot participar tothom qui vulgui, i té un espai en la programació de Ràdio Popular; cada any es proposa un objectiu, una manera diferent de fer present Jesucrist en la societat jove de Mallorca i en la societat mallorquina en general. Escola-formació, que organitza curssets durant l'any.

Contacte amb la base

Està sempre en contacte amb la base mitjançant els representants. No vol fer propaganda, sinó anunciar, motivar tenint en compte l'altre. No tracta d'evangelitzar només amb el cap, sinó també amb el cor i les mans, és a dir, amb fets i vivències; la persona integral. A nivell social, vol evangelitzar els joves sense deslligar-los de la societat, perquè és tota la societat actual que s'ha de transformar per acostar-la a Déu, mirant el present, i no recordant el passat o imaginant el futur.

En Pep Toni diu que en la tasca pastoral se solen veure les coses pels resultats —èxit o fracàs— i el que importa veritablement és ser fidels a les nostres opcions i no pretendre mai que l'altre sigui reflex d'un mateix, d'allò que hom n'ha prejudicat; cadascú és cadascú, i no té perquè respondre segons

la manera de veure les coses de ningú. No és cert que "els joves no van de res" —passen de tot—, el que passa és que no fan les coses com altres voldrien. Jesucrist és una alternativa de vida per als joves.

Iniciar-se en els sagraments des de la vida

Pensa que el compromís és conseqüència de l'experiència de Déu, si aquesta experiència no hi és, el compromís és una mena d'esclavatge. Els sagraments no són vàlids com a motivació per al seguiment de Crist, sinó com a expressió d'aquest seguiment. Si no es viu Jesús, la litúrgia no s'entén i no serveix de res. S'ha de viure el fet que en l'Eucaristia se celebra la mort i la resurrecció de Jesús. Seria necessari ser iniciat en els sagraments, però des de la vida; la catequesi i els catecumenats s'han de fer a tres nivells:

cognoscitiu, vivencial i de compromís; normalment es queden en el primer, els nens van a "classe", quan van a catequesi, i tenen "senyorettes", i no catequistes. El problema és en el procés personal del catequista.

En Pep Toni considera que dins la tasca pastoral hi ha d'haver gent alliberada, és a dir, que pugui dedicar-s'hi plenament, amb un sou, de la mateixa manera que n'hi ha que ho fan en el camp de l'ensenyament i en el de l'acció social. A l'Església hi cap tothom, i és molt enriquidor que hi hagi gent que pensi diferent, però hi ha d'haver una línia d'actuació, sinó es donarien voltes sempre sobre el mateix i no s'avançaria.

El Projecte de Pastoral Juvenil pretén que els joves, els animadors, i els sacerdots i religiosos, conjuntament, estableixin totallò que cal per dur a terme la tasca del Regne. Actualment està en fase prèvia: conèixer les proble-

màtiques; l'assemblea en farà un llistat i es donaran a conèixer mitjançant un còmic a la Vetlla de Lluc, el 3 d'octubre, per aprofundir-hi i cercar alternatives. Al desembre es farà un festival on es donaran a conèixer les alternatives mitjançant la plàstica, que aquest serà objectiu de projecció per al 1993.

Al gener es farà una assemblea extraordinària per votar les alternatives i dissenyar el projecte. Es planteja d'explicar plàsticament els problemes i els resultats perquè arribi a tothom. Si no es fes d'una manera pública i assequible, només l'assemblea sabria el que fa, però la resta de gent, que són aquells per a qui es fa, no ho sabrien. Es conjuga plàstica, teologia i especulació per arribar a la persona íntegrament.

"Expressa el que creus"

L'objectiu per a aquest any és "Expressa el que creus", un festival obert a totes les formes d'expressió de totallò que creiem a nivell de fe, que se celebrarà pels volts de Setmana Santa, del 12 al 25 d'abril, a Palma de Mallorca. Pep Toni pensa que serà una ocasió per conèixer allò que senten els joves cristians de Mallorca, i aprendre a acceptar

que no tothom ha de pensar com un mateix.

En Pep Toni pensa que per arribar a tothom primer hem d'arribar a uns quants, i per arribar a aquests pocs, s'ha de fer les coses com si volguéssim arribar a tothom, perquè sinó correm el risc de formar una "camarilla". La crida és a tothom, però a tothom no hi pots arribar. S'han de tenir consciència que ningú no ha de ser el centre de dinamització de la parròquia, perquè aleshores la parròquia té estructura piramidal, per "progre" que sigui.

Veure la seva feina molt apassionant, però molt dura. No està mai en contacte amb gent concreta, ha de treballar per a un conjunt molt ampli de persones i grups concrets, però sense tenir-hi un contacte directe continuat. No ha tingut mai problemes amb el bisbe. Per a ell, el bisbe és una de les persones més animades de l'Església de Mallorca, i accepta tots els riscos.

No té por que si ell hagués de plegar el projecte no continués. Ell pensa que mentre hi hagi l'assemblea continuarà en marxa el projecte, encara que canviï el delegat de pastoral juvenil.

■ Marc Boix Aragonès

El Papa exalta sant Pere Claver, defensor dels esclaus negres a Amèrica

"Missioner català, aquest sant ha estat un dels grans evangelitzadors que ha tingut Amèrica i ha passat a la història com l'apòstol dels esclaus negres", digué el papa Joan Pau II, amb motiu de la peregrinació espiritual als santuaris d'Amèrica en el V Centenari de l'arribada del missatge de salvació a aquell continent.

El Papa digué que Pere Claver, fill de Verdú, batejà més de tres-cents mil negres, que alguns conqueridors, sense consciència i sense respecte a la dignitat humana, havien llançat a les platges americanes. Amb motiu de sersant Pere Claver "l'apòstol dels esclaus negres", el Papa féu una referència a les víctimes de totes les esclavituds modernes que oprimeixen tants homes i dones d'avui.

Aquestes referències al sant del nostre país, Joan Pau les féu a Roma, en vigílies del seu viatge al continent africà, i pocs mesos abans de visitar els bisbes que es reuniran en la Conferència de Santo Domingo de la República Dominicana.

CANÇONS de QUARESMA I PASQUA

- Dels cançoners i cassettes **UNA VEU EXULTANT**, el núm. 2b. Lletra i música: Mn. Josep Soler.
- Algunes cançons del cançoner **PREGÀRIES** (Cançons per al poble). En castellà: **PLEGARIAS**. Amb quatre cassettes en català: Pregàries-1, Pregàries-2 (gregorià en català), Pregàries-3 (gregorià en català) i Pregàries-4 i tres cassettes en castellà: Plegarias 1, 2 i 3.

Per a les ESGLÉSIES i per a les FAMÍLIES

- Si a **CASA VOSTRA** escolteu música, perquè no aquests cassettes? Estan ben fets i us ajudaran a pregar perquè la lletra és de pregària i la música hi acompanya. I pregar és "alçar la mirada vers el Senyor que us omplirà de llum". Proveu-ho!

Adquiriu-los a les llibreries religioses.

Aviat sortiran els cassettes 1c. i 2c. d'Una veu exultant.

En la I Setmana de Teologia es tracta profundament de la qüestió

Per un diumenge més cristià

TORTOSA

El Col·legi de Consultors i els Arxipresbiteros, presidits pel bisbe Lluís, marcaren per al curs pastoral 91-92, quatre objectius prioritaris. El quart: Dignificació del dia del Senyor.

En la carta-circular i en reunions per comarques el Prelat ha insistit que estiguem motivats, esperançats i actius per millorar la celebració del diumenge: Dia del Senyor i també dia de l'home.

Així mateix, Delegacions, Moviments i entitats eclesials han preparat materials i trobades responen a aquesta convocatòria. És el cas de tres col·lectius de Tortosa capital: Fundació Manyà, Patronat de la Sagrada Família i Parròquies. Tots conjuntament han convocat a una setmana de Teologia que per altra banda i seguint altres temàtiques es ve celebrant des de fa quinze anys.

Heus aquí el text del tríptic que es repartí profusament:

Dilluns, 17. **Textos bíblics sobre l'eucaristia.** LL. J. Ll. Arín

Dimarts, 18. **La festa cristiana: creixement i obertura al proïsme.** P. Artur Juncosa, S.J.

Dimecres, 19. **La celebració en el diumenge cristià.** J. Aldazábal, S.D.B.

Dijous, 20. **L'Eucaristia: manifestació de l'Església.** Monsenyor Lluís Martínez i Sistach.

L'assistència als locals del Patronat va anar augmentant, vespre rera vespre, fins a multiplicar-se per quatre. L'última nit següen la conferència del bisbe: 350 persones.

Els quatre conferenciant eren coneguts i valorats per l'auditori i això explica, en bona part, l'èxit quantitatiu i qualitatiu de la setmana.

En línia de concrecions pastorals, el bisbe Lluís demana, com el Concili, "una plena, activa i conscient participació dels laics" en l'Eucaristia i per tant s'apunta caminar vers l'ideal de tenir equips de Litúrgia, animadors de cant, més lectors amb capacitat de proclamar i comunicar el missatge...

Val a dir que els aspectes antropològics i sociològics del "dia de l'home" quant a "Homo ludens et sociabilis", foren també explicats per veus acadèmiques autoritzades a Tortosa i Barcelona.

■ J. Blanc i Bahima

CAIXA D'ESTALVIS
DE TERRASSA

Taller de rentat de cotxes portat per disminuïts psíquics

A Terrassa funciona un taller de rentat de cotxes, en el qual els seus treballadors són disminuïts psíquics. Aquesta iniciativa ha estat promoguda per la Fundació President Amat Roumens (FUPAR), Obra Social en col·laboració amb la Caixa de Terrassa, que té per finalitat la integració social i laboral de disminuïts psíquics.

FUPAR-Rentat de cotxes és el primer taller d'aquest tipus d'activitat amb personal disminuït psíquic que es crea a Catalunya i a l'Estat Espanyol.

L'equip de treball és integrat per 16 minusvàlids i dos monitors. Els nois i noies seleccionats, abans d'obrir les instal·lacions, van tenir un període de formació per personal especialitzat amb l'objectiu de assegurar una elevada qualitat de servei.

Després dels tres primers mesos de funcionament, la valoració és molt positiva no solament per l'elevada afluència de vehicles, que se situa per damunt de les previsions, sinó també per l'aspecte d'integració laboral dels treballadors disminuïts, que han demostrat una gran capacitat d'aprenentatge i adaptació a la nova activitat.

Qualitat de servei

La qualitat en el servei, el tracte al client i uns locals amplis i ben dotats són algunes de les claus de l'èxit del taller.

Les instal·lacions, ubicades al carrer Francesc Salvans, 47, de Terrassa, ocupen una superfície de 700 metres quadrats. El taller té una cabuda per a uns 16 vehicles, dels quals cinc es poden rentar d'una forma simultània. Consta de zones de rentat i d'aspirat interior de cotxes, així com sala d'espera i un espai per a la venda d'accessoris.

La Fundació Amat Roumens en posar en marxa aquest nou servei valorà els efectes positius que té per al disminuït un treball d'atenció directa al públic. S'ha demostrat que, des del punt de vista d'integració, aquest contacte personal resulta molt gratificant per a aquests treballadors disminuïts, que veuen com el seu treball té uns resultats immediats en l'atenció i satisfacció del client. En aquests tres primers mesos de funcionament els treballadors han demostrat una gran capacitat d'aprenentatge i adaptació a la nova activitat.

Aquest taller de rentat de vehicles a mà és el segon projecte empresarial que la Fundació Amat Roumens emprèn dins del sector serveis. El primer va ser una secció de jardineria, que ocupa actualment 12 disminuïts, i que porta a terme, amb resultats molt satisfactoris, la creació i manteniment de jardins de nombroses empreses i entitats ciutadanes.

La Fundació compta amb uns tallers on treballen 240 disminuïts, i estan especialitzats en la fabricació de clavilles, cablejats elèctrics, termo-envasats de productes, etc.

Francesc Javier Closa i Roig

La triple funció de Ventura Querol, missioner salesià a la Costa d'Ivori

Alfabetitzar, ensenyar oficis artesans, evangelitzar

LLEIDA

Ventura Querol Planes, de 50 anys, és un missioner salesià natural de Linyola (Lleida) que dedica la seva vida en benefici dels més necessitats a terres africanes, concretament en la Missió de Duekoué (Costa d'Ivori). L'any 1973 va ingressar en la Congregació de Don Bosco (Barcelona) i des de fa 8 anys resideix en aquell continent, que el separa d'Espanya 4.500 kms.

Actualment, es troba en el seu poble nadiu gaudint d'un parell de mesos de vacances junt amb la seva família, circumstància que pot repetir-se cada dos anys. "La nostra tasca allà —diu— consisteix a treure aquella gent de l'analfabetisme, que puja al 63 per cent; ensenyar-los oficis artesans i al mateix temps evangelitzar-los en la Fe cristiana, per la qual cosa el missioner està ben considerat, tant pels nadius com pel Govern de la nació que valora molt positivament el nostre treball".

Explica que les tasques del camp les realitza la dona, encara que les tasques més dures les fan els homes: tallar la brossa, les branques dels arbres, que després cobreixen amb terra perquè es

podreixi i d'aquesta manera proveir-se d'adob natural, ja que els camperols de la nostra missió no n'usen dels químics. Així mateix —continua— totes les tasques es fan a mà, no hi ha animals de conreu, ni molts menys tractors..., essent els principals productes agrícoles del país el cafè, cacau, fusta, plàtans, cotó, or, diamants..., els dos primers es cotitzen a 100 ptes. el quilo, la meitat del preu de la

campanya anterior. En els treballs de la seva recol·lecció i d'altres, les dones que al·leten als seus nadons mai no els abandonen, els duen sempre a l'esquena durant els 3 o 4 anys. Per mitjana un matrimoni acostuma a tenir 6 o 7 fills, encara que cal dir que el nombre de defuncions és molt elevat. A més a més, cal tenir present que la mitjana de vida d'aquella gent és relativament curta, la qual oscil·la entre els

35-40 anys, ja que el paludisme fa molts estralls.

No hi ha cementiris ni tampoc utilitzen llum elèctrica

Preguntat si hi ha cementiris per enterrar els seus morts, "no, no n'hi ha, els enterren a la vora de les carreteres, així, diuen, en el moment de la resurrecció ho tindran més fàcil per fer el camí etern. Les honres fúnebres valen molts diners i algunes famílies queden arruïnades".

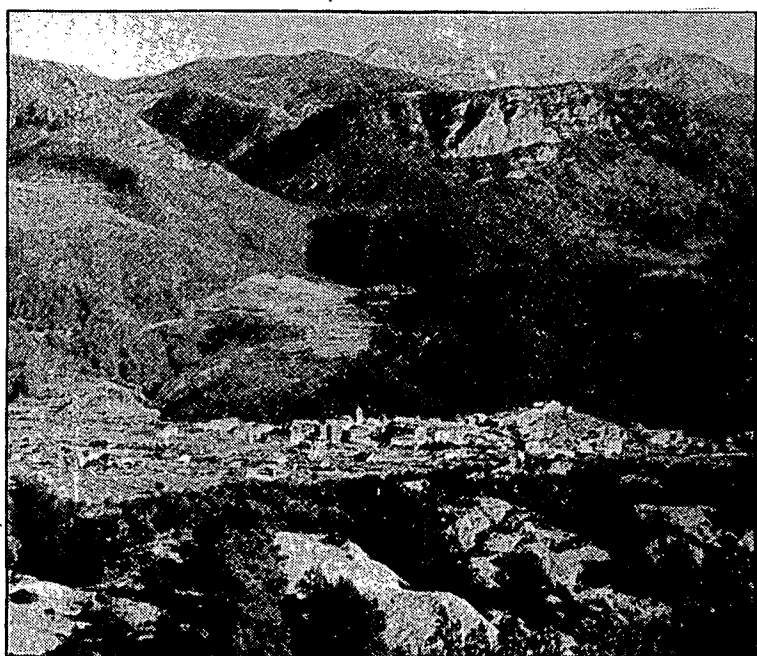
El missioner Ventura Querol explica que, "aquella gent viu feliç, està contenta amb allò que té: encara no utilitzen l'electricitat, en lloc d'això utilitzen llanternes de petroli. Només es publica un periòdic arreu del país que compta amb 12 milions d'habitants. L'extensió del seu territori és de 322.463 kms quadrats". "La renda per càpita —continua— és de 730 dòlars. L'any 1950 aconseguiren la independència, i s'establí la República, amb un partit únic; l'idioma oficial és el francès i el 8,83 per cent dels seus habitants són catòlics", acaba dient el salesià de Linyola.

■ Joan Civit

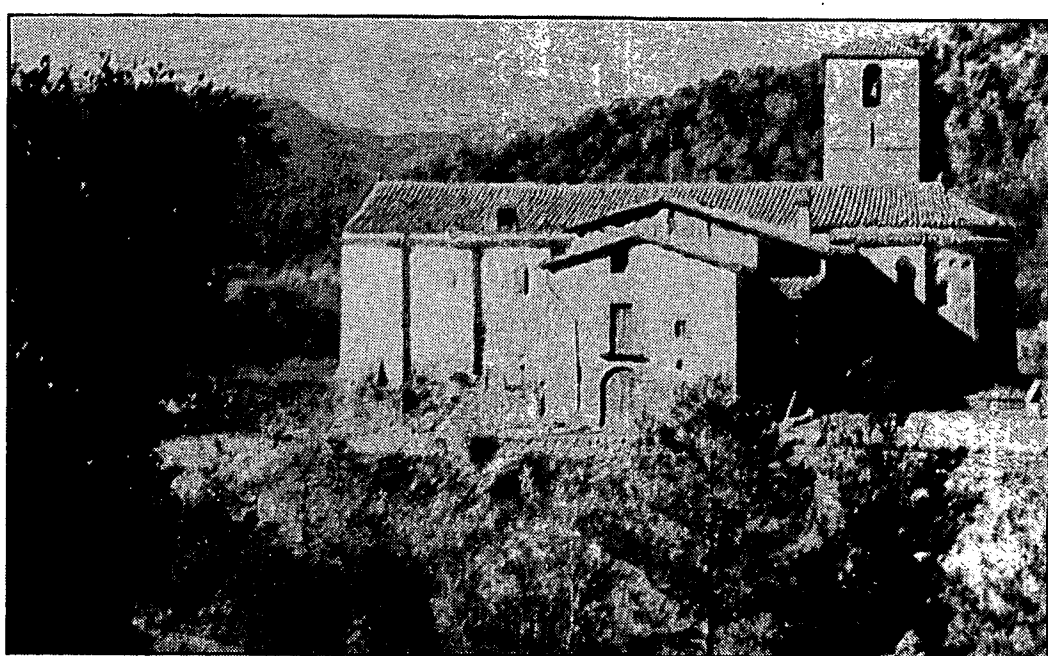
LXXIX VIATGE CULTURAL

Dia 29 de març de 1992

ITINERARI: OLIUS, LA COMA, FONTS DEL CARDENER, PORT DE COMTE, SANT LLORENÇ DE MORUNYS

Sant Llorenç de Morunys

Olius

Preu: 3.500 ptes., comprant viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 7,30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM
al
RESTAURANT BON DIA
Carretera de Berga s/n.
Tel. (973) 49 23 25
St. Llorenç de Morunys

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

El Sagrament de la Confessió (III)

1. Abans del Concili, la majoria de les celebracions presentaven un innegable matis individualista

Avui, molts dels fidels gairebé no recorden —els més joves ni tan sols ho van conèixer— com es desenvolupaven les celebracions abans del Concili. Moltes presentaven un marcat caire individualista. El Baptisme, posant per cas, o la Primera Comunió, o la Unció dels malalts o les Misses pels difunts eren viscudes com a celebracions gairebé reservades a una família o a un grup de fidels. Fins i tot hom tenia com a ideal el fet de viure com més aïlladament i personal millor, respecte als actes celebrats en una gran assemblea. Durant la missa es resava o meditava individualment, la comunió es rebia quasi sempre fora de la missa —si podia ser, en una retirada "capella del Santíssim"— per tal de lliurar-se així més bé a la pregària en el secret del propi cor. En aquest ambient, doncs, la confessió individual se situava, amb la més gran normalitat, com un tu amb tu íntim amb el confessor. Aquesta manera de confessar-se també corresponia, d'altra banda, a tota una manera individualista de viure la pietat, allunyada de tot allò que pogués significar eclesialitat comunitària.

2. Davant l'individualisme regnant en les celebracions, el Concili insistí en la recuperació del seu caràcter comunitari

El Vaticà II proposà sense embulls un retorn a les maneres comunitàries en la litúrgia. Les seves paraules, si més no a primera vista, són contundents: "S'ha de preferir la celebració comunitària a la individual" (Cf. Sac. Conc. 26). A partir d'aquesta determinació, els pastors —uns amb entusiasme, uns altres amb algunes reticències— s'esforçaren per retornar a les celebracions, les expressions comunitàries. Les misses, els Baptismes i moltes altres celebracions, van començar a ser cada

cop més comunitàries (bé que —cal dir-ho— a vegades es va confondre "comunitari" amb "col·lectiu" i no es va veure, per exemple, que un Baptisme és pot ser "comunitari" tot i que només hi hagi un batejand, si la comunitat hi participa). En aquest context, li arribà també el torn a la penitència, i un poc pertot arreu van començar a sorgir les "Celebracions comunitàries de la penitència". Aquestes, amb tot i això, no van desterrar la celebració individual del sagrament, i així començaren a conviure els dos tipus de penitència: la individual i la comunitària.

3. Després de la recomanació conciliar a favor de les celebracions comunitàries, no caldria anar fent per tal que vagin desapareixent totes les celebracions individuals?

Si el Vaticà II optà obertament per les celebracions comunitàries fou perquè aquesta manera de celebrar, expressa millor que les accions litúrgiques són "de" i "per a" l'Església, no dels fidels ni per als fidels individualment. Els qui participen a la missa, per exemple, no fan un acte de pietat simplement personal sinó que s'incorporen a la celebració de tota l'Església. Però ho fan participant i pregant personalment i fent seves les oracions comunes. La "comunitarietat" no s'oposa,

per tant, a una participació veritablement "personal". En l'equilibri "comunitari-personal" no hi ha oposició i per això cal distingir i conjugar bé els matisos sense oposar el que no és contradictori. En aquest equilibri "personal-comunitari" hi ha a més diverses intensitats segons la naturalesa de cada celebració; i cal tenir molt en compte que la "comunitarietat" varia d'una celebració a l'altra i que aquesta va certament més lluny que la paraula "comunitari" o l'expressió "celebració comunitària". Algunes celebracions en efecte, tenen un fort matis comunitari, unes altres ho tenen més dèbil, algunes, finalment, gairebé no tenen un rerafons de "comunitarietat".

4. El Concili no va advocar a favor que totes les celebracions fossin comunitàries i prou

L'afirmació que encapçala aquest apartat és important. Perquè senzillament no és veritat, com a vegades es pensa, que el Vaticà II optés de manera absoluta perquè totes les celebracions fossin comunitàries. Ni tampoc no ho és que la celebració comunitària, pel simple fet de ser-ho i sense cap més matis, sigui sempre més expressiva que la individual. Hi ha casos i casos, que cal distingir. El Concili ho féu molt bé quan afirmà que no totes les celebracions són igualment comunitàries: "Sempre que els ritus admetin, segons la pròpia na-

rep el fruit del sagrament; 3) la presència o participació de la comunitat en la celebració. En la celebració de l'eucaristia, per exemple, qui celebra és tota la comunitat; el fruit de l'eucaristia és també destinat a tota la comunitat; finalment, tota la comunitat participa en la celebració. Tenim, doncs, una celebració que és comunitària sota tots els seus aspectes, comunitària en el més ple sentit de la paraula. En la celebració del baptisme o del matrimoni, en canvi, encara que hi sigui present i hi participi tota la comunitat, no obstant el destinatari principal de la celebració ja no és tota la comunitat, sinó el batejand o els qui es casen. Aquests darrers reben de la celebració força més que no pas la resta de la comunitat present. Podem dir que, en aquestes celebracions, "per la seva pròpia naturalesa", el matis no és tan intensament comunitari com en el cas de l'eucaristia. El mateix podem dir d'altres celebracions: en la unció dels malalts, per exemple, ni el subjecte celebrant ni el destinatari són la comunitat —tot i que aquesta hi acompanyi amb la seva pregària— sinó el malalt.

6. Fins a on arriba el caràcter comunitari de la penitència?

La celebració de la penitència se situa, "per la seva pròpia naturalesa", en el grau més inferior de "comunitarietat". La penitència també té els seus aspectes comu-

munitat es confessa pecadora?

L'afirmació que "l'Església és santa i pecadora" és una frase que ha fet sort. Però cal matisar-la bé. L'Església és "santa i pecadora", però no en el mateix pla. És santa en la seva realitat més plena i objectiva, i pecadora, en canvi, en el seu àmbit més aviat sociològic. Santa, de manera il·limitada —Crist, el Cap, posseeix una santedat sense límit—; pecadora només parcialment, a causa del pecat sempre limitat, com totes les accions humanes, d'alguns dels seus membres. Equiparar santedat i pecat com si es tractés de dues característiques igualment pròpies de l'Església, serà falsejar la visió de la mateixa Església. La santedat de l'Església forma part de la fe que confessem cada diumenge: "Crec en l'Església, que és una, santa, catòlica i apostòlica". La tan repetida frase, presa certament del Concili (Lum. Gent. 8) hi apareix molt matisada: l'Església, es diu, és santa, malgrat que dins el seu si hi rebi pecadors (Cf. Lum. Gent. 8). Una cosa és, doncs, l'Església i una altra els qui, bo i pertanyent-hi, han pecat. Segons això, doncs, l'Església com a comunitat no pot manifestar-se pecadora, perquè ella és el Cos sempre sant de Crist.

8. És més significativa la confessió personal que la celebració comunitària?

Els signes litúrgics han d'expressar amb la més gran claredat possible, la realitat que conté cada sagrament (Sac. Conc. 21). Ara bé, la realitat de la penitència s'expressa tant en la celebració amb diversos penitents com amb un de sol. Però s'expressa amb més claredat si és possible quan un pecador, imitant el fill pròdig que retorna a la casa paterna, posa personalment determinats gestos (si més no la confessió i l'absolució). Mai la celebració ha de donar entendre que és l'Església com a tal la que es manifesta pecadora. Per això, el Ritual vigent col·loca en

primer lloc la celebració amb un sol penitent. I la història confirma aquesta visió ja que de fet desconeix les celebracions amb diversos penitents alhora. En els nostres dies s'ha afegit al Ritual aquesta celebració amb diversos penitents per diverses i valuoses raons: la crida a la conversió, per exemple, a tota la comunitat avui té menys ocasions per realitzar-se (abans eren més freqüents la missa quaresmal diària, les missions, els exercicis, etc); als sacerdots, avui menys nombrosos, els resulta més difícil atendre i exhortar llargament els pecadors; tot això ha aconsellat afegir al Ritual, com a segona opció, la celebració comunitària de la Paraula abans de la celebració personal del sagrament. Finalment (tercera opció), però només en casos molt excepcionals —a Espanya, segons la Conferència Episcopal, aquests casos avui no arriben a produir-se— si no hi ha una altra possibilitat, arriba a admetre's una celebració en què la mateixa absolució sigui donada en comú i sense confessió prèvia. La veritable raó per la qual aquesta celebració s'admet només en casos extrems és perquè s'hi perden realment molts dels gestos que manifesten amb més claredat el que conté el sagrament.

■ P. Farnés

Si avui s'insisteix tant en el caràcter comunitari de les celebracions, no resulta contradictori conservar la confessió individual?

turalosa, la celebració comunitària s'ha de preferir a la celebració individual" (Sac. Conc. 27). En aquest text breu tenim, doncs, no un fet simple d'advocar per la celebració comunitària sinó un triple i interessant matis, que pot sintetitzar-se en tres punts: 1) hi ha celebracions que admeten la celebració comunitària, però n'hi ha d'altres que no l'admeten; 2) que la celebració sigui o no sigui comunitària, depèn no solament d'una llei de l'Església, sinó de la mateixa naturalesa de la celebració; 3) en el supòsit que el ritu admeti la celebració comunitària, aquesta s'ha de preferir a la celebració individual. És doncs, a la llum d'aquesta doctrina, que cal veure si la celebració individual de la penitència continua essent vigent —i recomanable— o no en l'Església dels nostres dies.

5. Per què hi ha unes celebracions que són més comunitàries que unes altres?

El Concili, com hem vist, parla de celebracions que "per la seva pròpia naturalesa admeten una celebració comunitària", donant a entendre amb això que, al contrari, n'hi ha que, també "per la seva pròpia naturalesa", no admeten aquesta "comunitarietat". ¿A què cal atribuir aquesta diferència? Fonamentalment, a tres realitats: 1) el subjecte que realitza l'acció; 2) el destinatari —si més no el principal— que

nitaris —almenys d'alguna manera, la comunitat hi participa—, però la seva "comunitarietat" resulta força més feble que la dels altres sagraments. En efecte, pel que fa a la penitència, la comunitat no se situa a l'interior de la celebració, sinó únicament en un context un tant exterior o remot. El mateix el Ritual en presentar la participació de la comunitat en el sagrament de la penitència es limita a tres aspectes: 1) la comunitat prega pels pecadors per tal d'assolir la seva conversió; 2) la comunitat, amb la seva manera de viure i amb la predicació dels seus ministres, exhorta els pecadors a la penitència; 3) finalment, la comunitat "presta" els seus ministres perquè, en nom de Crist, absolguin els pecadors (Rit. 8). Ens trobem, doncs, amb una participació de la comunitat força més dèbil que la que hi té en l'Eucaristia o fins i tot en el matrimoni o en la unció dels malalts; en aquestes celebracions la comunitat, encara que no sigui la destinatària dels fruits del sagrament, almenys intervé a l'interior de la celebració del mateix sagrament. En la penitència, en canvi, ni rep el fruit del sagrament —el rep únicament el pecador— ni tan sols intervé a l'interior de la celebració.

7. Però si l'Església és tota "santa i pecadora", no resulta més significativa la celebració comunitària, on tota la co-

Cal que els laics assumeixin un major protagonisme davant la crisi de vocacions

133 joves es preparen actualment als seminaris de Catalunya

Aquesta setmana celebrem el "Dia del Seminari" i un cop més es planteja el tema de la crisi de vocacions. El nombre d'ordenacions continua essent insuficient per atendre les necessitats pastorals de la comunitat.

Als darrers deu anys s'han comptabilitzat a Catalunya 142 ordenacions sacerdotals seculars. Destaca l'any 1991 amb 23 nous preveres. Actualment són 133 els joves que es preparen als quatre seminaris catalans.

El cost de formació d'un seminarista puja a unes 400.000 pessetes anuals. El temps de formació es perllonga actualment durant sis anys, amb dos de Filosofia, tres de Teologia i un de Pastoral.

Aquestes dades varen ser presentades en el decurs d'una conferència de premsa oferta pels rectors dels Seminaris de Catalu-

nya per presentar el Dia del Seminari. El rector del Seminari Interdiocesà de Barcelona, Joan Busquets, va fer veure, en aquest contacte amb els representants dels mitjans de comunicació, la necessitat que els laics, tenint en compte les xifres, participin més i substituïssin els sacerdots en algunes tasques, com la catequesi o activitats de joventut.

Tres seminaristes catalans han accedit a respondre les preguntes que els ha fet el nostre setmanari. Es tracta de Josep Esplugues, natural de Barcelona, de 43 anys, que estudia 5è de teologia; Xavier Cardona, de Terrassa, 29 anys i que és a 2on. de teologia; i Jesús Ferran, de Ripoll de 20 anys i que estudia primer de filosofia. Les seves respostes ens permeten de conèixer millor com són i què pensen els nostres seminaristes.

Les sis preguntes que els hem fet són aquestes:

XAVIER CARDONA, 29 anys

1. Ja fa 5 anys que vaig acabar medicina i vaig decidir entrar al Seminari, m'hi empenyé l'amor de Déu, manifestat en moltes persones, llocs i situacions, en la pregària i en el servei a la parròquia i al moviment i el testimoni dels capellans propers que van fer preguntar-me, i per què no ser com un d'ells?

2. Positiva, jo dic que aquí m'he fet gran, he crescut espiritualment, pastoralment, comunitàriament, intel·lectualment i humanament, i estic content!

3. Penso que l'Esperit hi bufa, bé vaja, que ens està dient alguna cosa a nosaltres, com a Església, com a món, com a persones. La crisi és positiva si ens ajuda a buscar nous camins, si ens allibera de les pors i ens fa més creatius.

4. Més que mai ens calen dones i homes de pregària en aquest món nostre, persones d'acció i contemplació ben travades.

5. Reevangelització, nova evangelització o evangelització nova, diguem-li com vulguem, el que cal és oferir la bona nova de l'evangeli, lliure, oberta, alegre, fresca, jove i compromesa amb els més pobres.

6. D'esdevenir persona, en un món que si et descuides et converteix en un número més, i com a Església la necessitat de ser mare acollidora, dialogant amb uns fills que a voltes no entén però que estima entranyablement.

JOSEP ESPLUGUES, 43 anys

1. Vaig ingressar al Seminari ara fa tres anys, presentat pel rector de la meua parròquia, després de 20 anys de treball pastoral en l'àmbit de l'escultisme catòlic. No crec que es pugui parlar de cap motiu concret i puntual que m'impulsés a fer aquest pas, sinó del sentiment generalitzat d'una crida a servir l'Església, és a dir: els homes i les dones, d'aquesta manera.

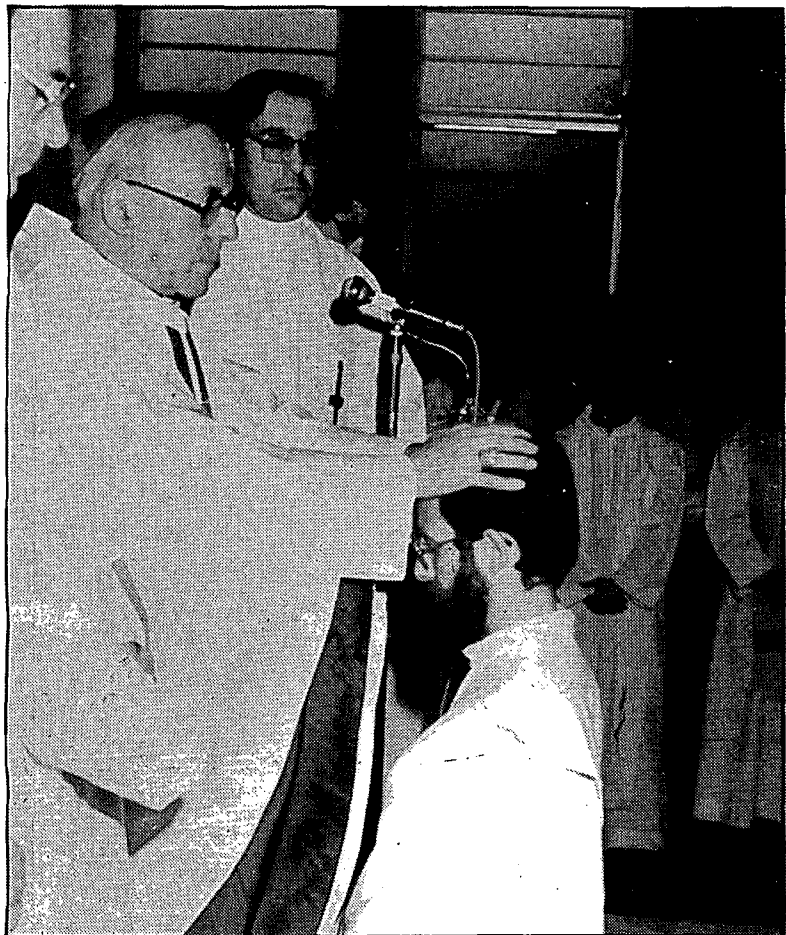
2. L'estada en el Seminari la valoro molt positivament perquè: 1er. M'ha permès de tenir un marc

adequat per a l'estudi. 2on. Ha fet possible una gradual coneixença del clergat diocesà al qual m'hauré d'integrar. 3r. Sobretot, m'ha ajudat a aprofundir en la vida espiritual. Considero la vida al Seminari, no pas imprescindible, però sí molt important per a adquirir el sentiment de diocesaneïtat en l'aspecte específic del presbiteri.

3. Pel que fa a la crisi de vocacions, em sembla un signe de l'Esperit Sant invitant l'Església a repensar el ministeri ordenat i la vida religiosa, en funció de les necessitats i de la situació del món d'avui. No tinc pas la solució, però sí la intuïció que hi ha aspectes molt desfasats. Caldria passar de l'actitud de conservar a una actitud agosarada i prudent de renovació.

5. El mateix fet de parlar de reevangelització, per ell mateix, suposa ja l'acceptació d'un cert fracàs; jo prefereixo parlar d'evangelització, sense "re". Ja m'agrada això de "nova" evangelització, però "nova" hauria d'incloure també un nou plantejament, perquè no es pot posar vi nou en botes vells, vull dir que no es pot evangelitzar amb

- ❶ Quan i per quin motiu vares decidir entrar al Seminari?
- ❷ Com valores l'experiència al Seminari?
- ❸ Què penses de la crisi de vocacions sacerdotals i religioses?
- ❹ Sentit de la vida religiosa, avui.
- ❺ Com plantejges el tema de la reevangelització de la societat?
- ❻ Quina és la necessitat més fonda de l'home d'avui i de l'Església actual?

La vida en comunitat ens porta a Crist i ens fa madurar

Nova evangelització i vocació sacerdotal

"Endinsa't llac enllà, i caleu-hi les vostres xarxes per pescar. Però Simó li va replicar: Mestre, hem estat pescant tota la nit sense agafar ni un mal peix. Però, ja que ho manes, calaré les xarxes". (Lluc 5, 4-5).

Aquí està la força de la nova visió: reconèixer que s'ha fet tot el que sabíem; però, "ja que ho manes, calaré les xarxes".

Ens estem obrint a una etapa important de l'evangelització; tenim davant nostre una dècada que ens apropa al segon mil·lenni. I el papa Joan Pau II ens urgeix a trobar "nous fervors", "noves formes d'expressió", "nous mètodes" per comunicar als homes un Déu que és Amor, un Déu que és Redemptor.

El repte del Mestre és ben clar: "caleu-hi les xarxes".

Que ja ho hem fet. Que no hem pescat res. Que no hi tenim confiança en els nostres mètodes. Que són uns altres temps...

Ens hem dit massa vegades que hi ha crisi vocacional.

Ens lamentem tot sovint.

Que no vol dir pas que Déu ha deixat de cridar col·laboradors a la seva tasca evangelitzadora.

Les messes són abundants. Els camps estan a punt. És l'hora de la sega, i fan falta segadors.

Sabem que els joves d'avui són arriscats, volen l'excitació de les dificultats, tenen imaginació per

trobar nous camins, i estan esperant que s'obrin les portes de la nova aventura.

És aquest el moment més encertat per presentar-los el sacerdot, la consagració, el lliurament al servei dels homes, la possibilitat de convertir-se en evangelitzadors dels seus germans.

Potser som els "vells" els qui hem perdut l'engrescament.

Potser som els "cansats" els qui hem perdut l'esperança.

Els són capaços de deixar-se guanyar per l'encís d'una vida lliurada.

Fa molt de temps que ens estem esperant perquè les perspectives de la nostra diòcesi s'enfosqueixin any rera any. La mitjana d'edat dels sacerdots s'eleva. Són poques les ordenacions. Són massa les defuncions. I els Seminaris són buits.

I Crist passa una vegada més i ens diu: "No tinguis por! Des d'ara et dedicaràs a pescar homes". (Lluc 5, 10). "Segueix-me. Ell (Levi) ho deixà tot, s'aixecà i el va seguir". (Lluc 5, 27-28).

La veu que crida avui, la veu que proposa avui és la nostra. Crist la necessita per arribar als adolescents, als joves. I ells, els adolescents i els joves, l'estan esperant.

■ Antoni Oriol

Rector del Seminari Menor

rtatge ment va

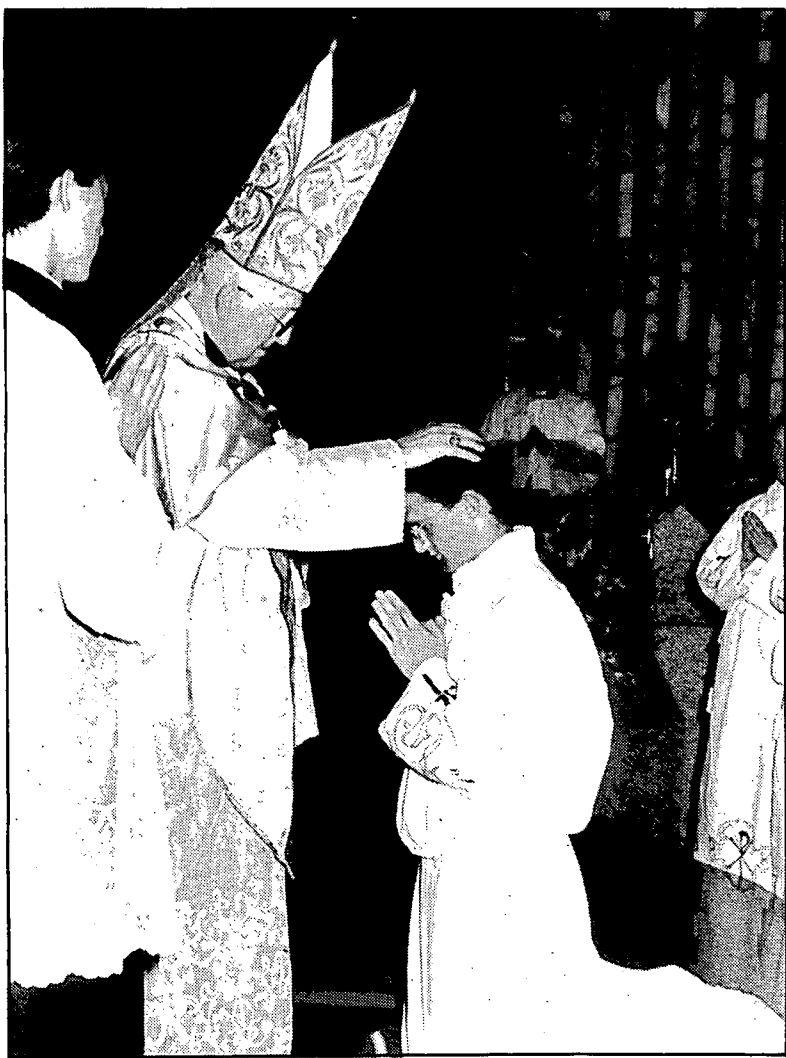
críters i mitjans inadequats.

6. Hem de respondre a les necessitats dels homes d'avui, perquè no hi ha home d'avui, sinó homes avui, cadascú amb les seves necessitats, des del que necessita omplir la panxa fins aquell que, amb la panxa plena, es pregunta pel sentit de la vida. Entremig hi ha diverses possibilitats de situació, a les quals cal respondre. Cal molta imaginació i coratge i molt d'exercici de la caritat. L'Església, responant a aquestes necessitats, respon a les seves pròpies necessitats; si fos altrament, malament.

JESÚS FERRAN, 20 anys

1. La decisió no fou ni fàcil ni ràpida. Tenia un desig interior d'anar-me'n a missions, però no acabava de llançar-me a seguir Jesús. La qüestió fonamental és posar la confiança en Déu i no tant en les pròpies forces o en les seguretats que et dona la vida. Al final, amb l'ajut d'algunes persones, vaig començar a fer el curs d'introducció als dinou anys.

2. El Seminari és un procés que et va madurant com a persona, tant en la relació personal amb Déu com amb els altres. Vas treballant el món de la pregària, revisant la teva pròpia vida i això t'ajuda a conèixer-te més a tu

El sacerdot d'avui ha de ser una imatge viva de Jesucrist Bon Pastor

mateix i a millorar amb l'ajut de Déu. En el Seminari convius amb altres nois de realitats molt diverses, aprens molt dels companys i dels formadors; la convivència és alegre i l'experiència molt positiva.

3. No hi ha dubte que és un dels problemes de les nostres diòcesis. Cal concienciar-nos que no sols és feina de bisbes i capellans, sinó de tots els cristians. I no s'hi val a perdre l'esperança, ja que l'Esperit continua treballant.

4. La vida religiosa ha de ser un seguiment total de l'evangeli. Jesús demana tota la teva persona per ser testimoni del seu Amor i de la Bondat de Déu en el món, sobretot a la vora dels més pobres i dels que més pateixen.

5. La reevangelització és un anunci alegre de la Bona Nova,

tenint present la realitat del lloc on treballes, donant més importància a la qualitat dels creients que a la quantitat, ja que cada cristià convençut és un evangelitzador.

6. En la nostra societat hi ha molta gent que no troba un sentit ple a la seva existència. Hi ha una manca d'amor i de gratuïtat. L'home d'avui busca quelcom que l'empleni. Els cristians sabem que l'Evangeli és l'única cosa que fa que l'home sigui plenament home. Els cristians hem d'entendre que l'Església la formem tots i que el cristianisme exigeix una participació activa i convinguda. Aquesta crec que és la necessitat més forta de l'Església: el ser un grup de germans convençuts i donar testimoni en el nostre món del missatge de salvació que ens aportà Jesús.

El prevere és l'home de Déu per a la comunitat

La festa de Sant Josep és una bona oportunitat perquè tots els cristians girem els ulls, amb estimació, vers aquesta comunitat viva i nuclear en tota Diòcesi que és el Seminari. No un edifici dins una ciutat, sinó una comunitat de joves i de formadors, diocesana, eclesial i educativa, orientada a la formació dels futurs pastors del poble de Déu.

El sacerdot d'avui ha de ser sobretot una imatge viva de Jesucrist Bon Pastor, i per això la seva formació ha d'estar ben orientada cap a aquesta finalitat. En cert sentit, és l'home de Déu per a la comunitat. Li tocarà fer molts serveis: comunitats de barriades urbanes o de pobles rurals; ser capellà d'un gran hospital o visitar els malalts a les cases; dirigir unes convivències o uns exercicis espirituals, i acompanyar com a consiliari un moviment de joves o d'adults; ajudar a celebrar la fe, pregar en el secret per tot el món, sortir a acampar amb jovent o dialogar amb un que trontolla en la fe; des de portar una parròquia fins a fer costat a una parella que es casa o acollir un africà que té una altra religió... I una persona així no s'improvisa; s'ha de preparar bé i s'ha d'equipar en multitud d'aspectes.

De fet l'Església demana que els Seminaris preparem amb responsabilitat els candidats al sacerdoci en cinc dimensions claus: humana, espiritual, intel·lectual, pastoral i comunitària. I enguany els Rectors dels Seminaris de Catalunya volem remarcar la dimensió comunitària de la formació que els nostres seminaristes reben.

Per què cal viure en un Seminari per tal d'esdevenir sacerdot? Tant important és la comunitat? No n'hi ha prou amb estudiar teologia i després oferir-se al Bisbe perquè m'ordini? L'element més orientatiu és la forma de vida que el mateix Jesucrist va voler per a Ell i els seus apòstols, en ordre a anunciar el Regne de Déu. Forma de vida que després aquests donarien com a ideal a les comunitats per ells fundades, comunitats vives de l'únic Cos de Crist, que és l'Església. Hi ha un element comunitari de la fe insubstituïble si volem ser plenament cristians, perquè la vida en comunitat ens porta a Crist i ens fa madurar en molts aspectes del nostre viure que, sols, mai no trobaríem.

El Seminari és una comunitat oberta enfora, interessada en tot el que viu la Diòcesi, viscuda en funció de la missió que un dia el Bisbe voldrà donar a cadascun dels seus col·laboradors. No ha de durar sempre, sinó el temps de formació, ja que la vocació no és a ser seminarista sinó a ser capellà. Per això és una etapa que combina els aspectes personals i els comunitaris, els de la vida interior amb l'exterior, l'estudi i l'acció, la vida en comú entre formadors i seminaristes, i la vida comunitària amb els preveres i els qui tracten a les parròquies durant els caps de setmana. Tot per tal d'equipar-se com a servidors i acompanyadors de les comunitats cristianes. L'horitzó és la pastoral, i per tant tota la vida comunitària s'ha d'orientar cap a la configuració amb el Crist Cap i Pastor de l'Església, i vers el servei pastoral i evangelitzador de tots els homes. Formem comunitat per ser enviats a la missió.

Cal aprendre a estimar la Diòcesi i l'Església universal, el país concret on exerciran la seva missió i les necessitats dels homes a qui seran enviats. Cal que aprenguin a estimar-se com a germans entre ells, a fer equip i a valorar-se com a complementaris en la missió de tota l'Església. Cal que amb actitud obediencial es deixin ajudar pels formadors i per la comunitat diocesana en la seva formació... Així serà possible, després, saber treballar en comunió amb el Bisbe i amb els altres preveres, compartint una mateixa missió sacerdotal, i amb els diaques, religiosos i laics a qui serviran com a preveres "perquè tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat".

■ **Joan-Enric Vives,**
Rector del Seminari de Barcelona

El temps de formació del seminarista es perllonga durant sis anys

El miracle de la Caritat. La mateixa nena abans i després que l'ajut solidari ha permès de ser atesa la seva nutrició

El Papa abraça un nen portador del virus de la Sida

El referèndum a Sud-àfrica, ¿serà una esperança de pau per a tots?

10, dimarts

Brussel·les: el futur de Bòsnia-Herzegovina

Les converses o negociacions entre els representants de les tres ètnies del país, musulmans, croats i serbis, que tenen lloc a Brussel·les, sota la mediació del representant de la CE, José Cutilleiro, està centrada en la discussió sobre el model d'Estat més convenient a la pluralitat ètnica del país. Els serbis es mostren disposats a acceptar la independència i sobirania de la República si s'adopta el model confederal, però no accepten el projecte de la CE: un govern central amb dues Cambres, una de representació proporcional i l'altra de representació paritària de les tres ètnies. Els serbis volen que cada ètnia tingui la seva assemblea pròpia, tot i que estan disposats a acceptar els serveis confederals que s'acordin.

Jerusalem: mor Menahem Beguin

Menahem Beguin, antic primer ministre israelià morí ahir a Tel Aviv, als 78 anys d'edat. Fou un gran lluitador de primera hora que assumí la tendència sionista de servir-se fins i tot de la violència armada per aconseguir l'establiment d'Israel a Palestina. Merescué el Nobel de la Pau, juntament amb Al-Sadat, l'any 1979, gràcies a l'acord de pau que fou signat a Camp David entre Israel i Egipte. El seu suport el 1982 de l'invasió del sud del Líban, als assentaments de colons jueus en territoris ocupats, etc. minvava la seva influència en el camp de la política. Més de 70.000 persones participaren ahir mateix en el seu enterrament en el cementiri jueu de la Muntanya de les Oliveres de Jerusalem.

Washington: avui, el superdimarts

Onze Estats celebren avui primàries o caucus. La lluita es decidirà en els dos Estats més grans: Texas i Florida. Bush no tindrà cap problema i espera fins i tot millors resultats. Dels tres candidats demòcrates que queden, Bill Clinton sembla tenir totes les de guanyar, encara que se li concedeixen poques possibilitats de cara a la presidència del país.

11, dimecres

Washington: el superdimarts favorable a Bush i a Clinton

Com s'havia anunciat, i a l'espera dels últims escrutinis, les primàries i els càlculs celebrats ahir, principalment en els set Estats del sud, donaren la victòria en el camp republicà a Bush, i en el demòcrata, a Bill Clinton. Un sondeig del The Washington Post, encara que molt prematurament, dona un avantatge de dos punts a Clinton en relació a Bush per a l'elecció a la presidència.

Brussel·les: la CSCE podria mitjançar a Nagorno-Karabakh

El Consell de Cooperació de l'Atlàntic Nord (CCAN), que reuneix els països membres de l'OTAN i els antics membres del Pacte de Varsòvia, es reuní ahir per donar la benvinguda als representants de les 11 Repúbliques de la CEI. El primer afer damunt la taula fou, inesperadament, el conflicte de Nagorno-Karabakh on àzeris i armenis lluiten aferrissadament. En aquest sentit, el CCAN demana a la Conferència sobre la Seguretat i la Cooperació a Europa (CSCE) que assumeixi una funció mediatòria en el conflicte. El ministre d'Exteriors rus es comprometé a parlar amb les dues parts enfrontades i també amb Turquia.

Tbilissi: Xevardnadze, president del Consell d'Estat a Geòrgia

Sembla que els georgians de cara al futur confien en la gestió política d'Eduard Xevardnadze, antic col·laborador i ex-primer ministre de Mikhaïl Gorbtxov, i que ahir fou nomenat president del Consell d'Estat de Geòrgia. Geòrgia és l'única República ex-soviètica que no forma part de la CEI, i la situació interna, després de l'enderrocament de Gamsakhúrdia, és força confusa; més de vint partits i formacions polítiques de tots colors han decidit formar una plataforma política d'oposició al cap del govern rus, Boris Ieltsin.

12, dijous

Londres: eleccions generals el 9 d'abril

Encara que l'actual legislatura acabava a mitjans de juliol, com ja s'esperava, el primer ministre John Major anuncià ahir oficialment la convocatòria d'eleccions generals per al pròxim 9 d'abril. La decisió ha estat ben acollida per part dels líders del Partit Laborista, Neil Kinnock, i del Liberal, Paddy Ashdown.

Washington: aclaparadora victòria de Clinton

El pretendent a la nominació com a candidat demòcrata a la Casa Blanca, sembla haver superat l'acusació de preteses infidelitats matrimonials i evasions de cara a la guerra, i comptar amb el suport de l'electorat demòcrata, tal i com ho demostren els resultats electorals del superdimarts. Clinton compta ara amb 707 delegats, més del doble que el seu rival Paul Tsongas. Bush amb un total de 560 delegats ha deixat molt lluny el seu contrincant, Pat Buchanan, amb 46 delegats.

Bakú: encara perill de guerra total

Ho manifestà ahir el primer ministre de l'Azerbaidjan Hassan Hassanov després d'entrevistar-se amb el primer ministre d'Afers Estrangers anglès, Mr. Douglas Hogg. Això seria així si l'exèrcit armení es nega a abandonar el territori que ha ocupat de l'Azerbaidjan. Amb tot això, el ministre d'Afers Estrangers de Turquia presentà ahir a Brussel·les un pla de pau de sis punts per a la pacificació de Nagorno-Karabakh, tot sol·licitant l'enviament d'observadors de la CSCE al territori.

Nova York: l'Iraq ha complert les resolucions de l'ONU

Així ho afirmà ahir en el Consell de Seguretat de les Nacions Unides, el vice-primer ministre iraquí, Tareq Aziz, tot demanant l'aixecament del bloqueig internacional contra el seu país. El Consell, per la seva part presentà a Aziz una llarga llista de queixes sobre l'incompliment de les resolucions: desarmament, pagament de compensacions, estrangers desapareguts, etc. La discussió fou un diàleg de sords.

13, divendres

Palerm: La Màfia assassina un eurodiputat

Ahir la Màfia va assassinar l'eurodiputat Salvo Lima, adscrit a la Democràcia Cristiana, i que era considerat un dels homes de confiança del primer ministre Giulio Andreotti. És el segon assassinat que la Màfia comet en 24 hores. El primer fou el de Sebastiano Corralo, regidor pertanyent al Partit Democràtic de l'Esquerra (antic Partit Comunista). Aquestes accions es consideren com un advertiment de la Màfia davant les properes eleccions generals anunciades pel 5 d'abril vinent.

Nova York: advertiment a l'Iraq

El Consell de Seguretat de les Nacions Unides va respondre amb fermesa a les intransigències de l'Iraq sobre el compliment de les resolucions internacionals. Mentre el vice-primer ministre iraquí, Tarek Aziz demanava l'aixecament de les sancions internacionals, el Consell de Seguretat va advertir a Iraq que no cometí un altre error de càlcul si és que vol arribar a una solució definitiva i que cal que accepti les resolucions de l'ONU les quals han de ser complertes immediatament.

Moscú: el perill d'involució

En l'aniversari (17 de març) del referèndum en el qual el 71% dels ciutadans de l'URSS es manifestaren a favor de les propostes de Gorbtxev de crear un Estat federal unit, els nostàlgics de l'antic règim volen manifestar-se al carrer i, a més, han convocat l'antic Congrés dels Diputats del Poble de l'URSS. L'actual Parlament de la República de Rússia ha alertat sobre un possible cap d'estat. La situació no és gens clara.

Turquia, després del terratrèmol espera l'ajut solidari internacional

El Sínode especial de l'Església Ortodoxa s'ha mostrat obertament contrari a satisfer les reivindicacions dels uniates catòlics d'Ucraïna i d'altres regions de l'Est, fidels a Roma

El Papa rebé en audiència especial la Junta directiva de l'Orfeó Català, acompanyada pel cardenal Narcís Jubany

14, dissabte

Moscou: el conflicte entre Armenia i l'Azerbaidjan

Les Missions Unides posaran en marxa la seva primera missió pacificadora en territori ex-soviètic, la regió de Nagorno-Karabakh que els armenis i els àzeris es disputen. Per això el diplomàtic americà Cyrus Vance, home experimentat en la consecució de la pau a Iugoslàvia, anirà properament a la zona per explorar les possibilitats d'evitar la violència al Karabakh. Aquesta missió de Vance s'inicia quan les tropes de la CEI han rebut ordre de retirar-se de la línia divisòria entre les dues Repúbliques caucàsiques.

Londres: la campanya electoral s'anima

Continua la campanya electoral per a les eleccions del 9 d'abril vinent en les quals es renovarà el Parlament anglès. L'ex primera ministra Margaret Thatcher, malgrat que no és candidat per cap districte, pren part en la campanya electoral intentant influir l'opinió anglesa que, de moment, es mostra força distanciada dels conservadors.

Washington: el portaavions "Amèrica" al Golf Pèrsic

Com una clara advertència a l'Iraq pel seu incompliment de les condicions de l'alto-el-foc, el ministeri de Defensa americà ha decidit enviar el portaavions "Amèrica", equipat amb 80 avions de combat, al Golf Pèrsic. L'escorten la fragata "Simpson" i el creuer "Normady".

Johannesburg: la campanya del referèndum

La campanya del referèndum per a l'aprovació de les reformes constitucionals que impulsa el president Frederik de Klerk, ha causat fins el moment uns dos-cents morts en els continus incidents que han provocat la intervenció de la policia en les manifestacions, i la lluita racial agreujada últimament a diverses zones de l'Estat.

15, diumenge

Jerusalem: l'afer de la venda d'armament a Xina

El govern presidit per Shamir va rebutjar taxativament que Israel hagi venut components de míssils Patriot a Pequín, responent a la campanya orquestrada per la premsa nord-americana, segons la qual Israel havia venut aquesta mena d'armament a Sud-àfrica, Etiòpia, Tailàndia, Veneçuela, Xile i Turquia. La campanya de la premsa nord-americana ha causat també malestar al Pentàgon i a la resta de l'administració.

Moscou: deixa de publicar-se PRAVDA

El diari més important de la que fou segona gran potència mundial, "PRAVDA", va anunciar ahir la suspensió temporal de la seva publicació, si bé sembla difícil que torni a aparèixer. El periòdic, segons uns va ser fundat per Lenin l'any 1912, i segons altres per Lleó Trotski el 1908. Sigui com sigui, el periòdic ha estat durant vuitanta anys la font informativa oficial del Partit Comunista. El seu tiratge era de més de tres milions d'exemplars, encara que en els últims temps havia baixat molt. A part que el diari acompanya el Partit Comunista en la seva caiguda, una de les causes que deixi de publicar-se és la difícil i precària situació econòmica de Rússia.

Santiago de Xile: ambaixador especial a Moscou

James Holger, diplomàtic nomenat per les autoritats xilenes "ambaixador especial", arribarà avui a Moscou per intentar arribar a un acord sobre el futur de l'ex-president de la República Democràtica Alemanya (RDA) Erich Honecker, que des de fa mesos viu refugiat a l'ambaixada xilena a la capital russa. Honecker està reclamat per la justícia alemanya per la seva responsabilitat en la mort d'uns dos-cents joves que intentaven passar a l'oest.

16, dilluns

Barcelona: majoria absoluta de CIU en les autonòmiques

CIU ha guanyat les eleccions autonòmiques i ha incrementat en dos diputats la seva representació parlamentària passant de 69 escons a 71. El PSC-PSOE ha perdut tres escons, passant de 42 a 39, i es manté com a primer partit de l'oposició. Un fet significatiu ha estat l'increment del vot d'Esquerra Republicana que gairebé ha doblat el nombre de diputats passant de 6 a 11. IC en perd 2 i el PP en guanya 1, quedant-se les dues formacions polítiques en 7 diputats cada una.

Chisinau: creix l'enfrontament entre russos i romanesos

Són ja 22 els morts en enfrontaments entre els partidaris de Rússia encapçalats pels cossacs del costat oriental de Moldàvia, i els moldaus partidaris de l'annexió immediata a Romania. La separatista República del Dniester, no reconeguda per cap Estat, és la que crida els russos a defensar la "santa terra russa". El Parlament moldau es veu impotent per aturar el moviment independentista, possiblement afavorit per Rússia, mentre l'oposició del Front Popular de Moldàvia es mostra favorable a la unió amb Romania.

Johannesburg: demà el referèndum decisiu

Demà és un dia decisiu per Sud-àfrica. L'electorat de raça blanca està convocat a les urnes per decidir si estan disposats a donar el seu suport a una continuada democratització no racista del país, o prefereixen mantenir algunes formes d'apartheid. Si la resposta es "no", tomarien les formacions polítiques africanes a la lluita armada? Si la resposta és "sí", els ultradretans blancs respectarien els resultats?

Anecdotalari internacional

L'escena internacional no solament s'ha mogut, molt sinó que ho ha fet a gran velocitat. Tant, que s'han hagut d'improvisar moltes coses.

Quan un país accedeix a la independència ha de buscar persones amb prou categoria per ocupar els ministeris i s'ha de dotar d'una diplomàcia que presenti el nou estat a l'estranger.

L'equip econòmic responsable del nou país té una gran importància perquè ha d'orientar correctament la nova criatura. El punt de partida d'aquests països és sempre una crisi fortíssima, i un sistema planificat. Per tant, també busquen empresaris i comerciants.

Però tot això no s'improvisa, i no es produeixen situacions diverses.

A l'última reunió del Consell de Cooperació de l'Atlàntic Nord, el fòrum de trobada dels països de l'OTAN i de l'antic Pacte de Varsòvia, aquest mes de març, hi ha hagut unes anècdotes prou dignes de comentari.

Eren 35 països. Dos d'ells, Estònia i el Kazakhstan, van fer una petició ben curiosa.

Unes setmanes prèvies a la reunió internacional, aquests dos països van comunicar, de manera informal, que no tenien diners per pagar el bitllet d'avió a Brussel·les ni l'estada del seu ministre i la delegació. Els països occidentals s'ha compromès a pagar, de cara al futur, els costos de les reunions quan així es consideri oportú.

Però també hi ha aspectes formals. Trenta-quatre ministres d'affers estrangers esperaven que arribés el seu col·lega de l'Azerbaidjan. La reunió va ser curta, amb tres hores n'hi va haver prou perquè tots hi intervinguessin i consensuessin una declaració comuna. Però el retard de l'àzeri condicionava la firma del document. Responsables diplomàtics, assistents a la reunió, descrivien irònicament la situació: "uns mesos enrere era impensable que els Estats Units, Alemanya o Rússia esperessin un país anomenat Azerbaidjan".

Acabada la reunió, com és habitual, cada delegació fa la seva roda de premsa, on hi assisteixen els periodistes interessats.

La delegació espanyola, com també és habitual, ho va fer a la sala "Martino" de la seu de l'OTAN. Hi havia pressa, perquè mitja hora després el ministre de Lituània havia d'ocupar la sala. Impensable, també fa uns mesos, aquesta situació paradoxal, quan el govern espanyol deia que "Europa és un trencaclosques i val més no tocar les peces", i hi havia una gran polèmica per allò de les comparacions amb Lituània.

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

Abans de l'odissea del Voyager 2, que arribà fins als dos últims planetes jovians, només es coneixien cinc satèl·lits d'Urà i dos de Neptú, i molt poca cosa de la seva constitució, per no dir res. Essent tan lluny apareixien només com debilíssims puntets lluminosos al telescopi, i poc es podia afirmar de la seva naturalesa. Però les fotografies de la sonda ens n'han dit moltes més coses i han descobert satèl·lits nous. En farem un petit resum:

El sistema d'Urà

Urà és el planeta que va descobrir William Herschel (1738-1822) el 13 de març de 1781. No cal dir que el seu descobridor el contemplà moltes vegades, no tan sols per determinar-ne l'òrbita amb precisió, sinó també per veure si hi veia alguna cosa més. I naturalment la constància es veié premiada: l'11 de gener de 1787, quan encara no feia sis anys de la troballa, observà dos petits piquets que giraven al voltant del "seu" planeta: eren dos satèl·lits! Els batejà, en honor d'Anglaterra, amb noms de la literatura shakespeariana: **Titània** i **Oberó**. Es troben a 437.000 km i 584.000 km del planeta. Ara sabem que els seus diàmetres són de 700 i 600 km respectivament.

Però la cosa no acabà aquí. L'astrònom anglès **William Lassell** (1799-1880) que, a exemple de Herschel també es construïa els seus telescopis millorant els ja existents, es dedicà entre altres coses a observar els encontorns dels planetes i el 10 d'octubre de 1846, tres setmanes després de descobrir-se Neptú, en descobria el primer satèl·lit, batejat amb el nom mitològic de **Tritó** (nom del déu marí fill de Neptú, meitat home i meita peix). I el 24 d'octubre de 1851 escorcollant les rodalies d'Urà hi veié dos nous satèl·lits que, seguint la tradició iniciada per Herschel, anomenà amb noms trets de drames de Shakespeare: **Ariel** i **Umbriel**. Són més a prop d'Urà que Titània i Oberó: a 191.000 i 266.000 km. Tenen uns 650 i 500 km de diàmetre.

40. Els satèl·lits d'Urà i Neptú

Finalment l'infatigable **Gerard P. Kuiper** (1905-1973) el 16 de febrer de 1948 detectà un cinquè satèl·lit, més pròxim encara al planeta: a 130.000 km, i més petit, de 250 km de diàmetre. S'ha anomenat **Miranda**.

Així, doncs, eren cinc els satèl·lits d'Urà coneguts abans d'arribar-hi el Voyager 2. Per ordre d'allunyament: Miranda, Ariel, Umbriel, Titània i Oberó.

Ara bé, la sonda ens ha revelat que hi ha 10 satèl·lits més. Per tant, ara com ara, hem de dir que el sistema uranià consta almenys de 15 satèl·lits. I també ens ha enviat fotografies molt clares dels cinc satèl·lits coneguts. En mostren una constitució semblant, en general, a la dels de Saturn, amb una excepció: **Miranda**. L'aspecte d'aquest astre petit ha causat sensació entre els astrofísics; els ha fet rumiar molt. És molt estrany; sembla com si tots els fenòmens geològics que es veuen en els astres del sistema solar s'haguessin donat cita a Miranda. I això que el seu diàmetre no arriba a una dotzena part del de la Lluna! Hi ha de tot: autèntics volcans, valls profundes, esquerdes, serralades amb penya-segats, cràters d'impacte en quantitat; amb gran varietat de terrenys, unes planes esquixades de petits cràters que rodegen tres zones trapezoidals llaurades per unes clivelles concèntriques. Tot molt espectacular. Sembla que aquesta superfície hagi estat esbancada per plaques de glaç sorgides de les seves profunditats. A més, la proximitat al planeta deu haver afectat l'interior de Miranda. Un astrònom francès l'ha denominat "le corps le plus bizarre du système solaire".

Els satèl·lits de Neptú

Només se'n coneixien dos: aquell que ja hem dit que va descobrir el 1846 Lassell, **Tritó**, i un altre trobat per Kuiper l'1 de maig de 1949, l'any després de descobrir Miranda, i que fou batejat **Nereida** (nom mitològic relacionat també amb Neptú, deu del mar; les Nereides eren divinitats que cavalcaven cavalls marins). D'aquests dos satèl·lits només sabem que Tritó girava al voltant de Neptú en sentit invers a 355.000 km de distància, i tenia uns 1.400 km de diàmetre, i que Nereida, més de quinze vegades més lluny, a 5.520.000 km, en una òrbita molt el·líptica, el tenia de tan sols uns 700 km.

Doncs bé, el Voyager 2 ens ha fet saber que almenys hi ha sis satèl·lits més a l'entorn de Neptú, que té per tant un sistema de 8 acompanyants com a mínim. D'aquests sis "nous" el més gran, anomenat provisionalment **1989 N1**, d'aspecte semblant a Nereida, amb uns 500 km de diàmetre, molt irregular sobretot per un impacte que li originà un cràter de 315 km, és el més pròxim a Neptú, a 117.000 km; i els altres cinc tenen diàmetres de poc més de 50 km, amb figures irregulars, com és propi dels cossos celest petits. La Unió Astronòmica Internacional el 1991 decidí posar nom als sis nous satèl·lits, i foren batejats amb els noms de **Nàia**, **Thalassa**, **Despina**, **Galatea**, **Larissa** i **Proteu**. Però això ha originat una controvèrsia: els noms de Galatea i Larissa ja estaven "gastats" per designar dos asteroides, i es digué que calia evitar la coincidència de noms. També hi

hagué oposició al nom de **Pan** que la mateixa Unió Astronòmica havia posat al satèl·lit de Saturn de què parlàvem fa dues setmanes, el 1981 S3, per la mateixa raó de l'existència d'un asteroide que ja portava el nom de Pan. Esperem que aviat es resolgui la qüestió.

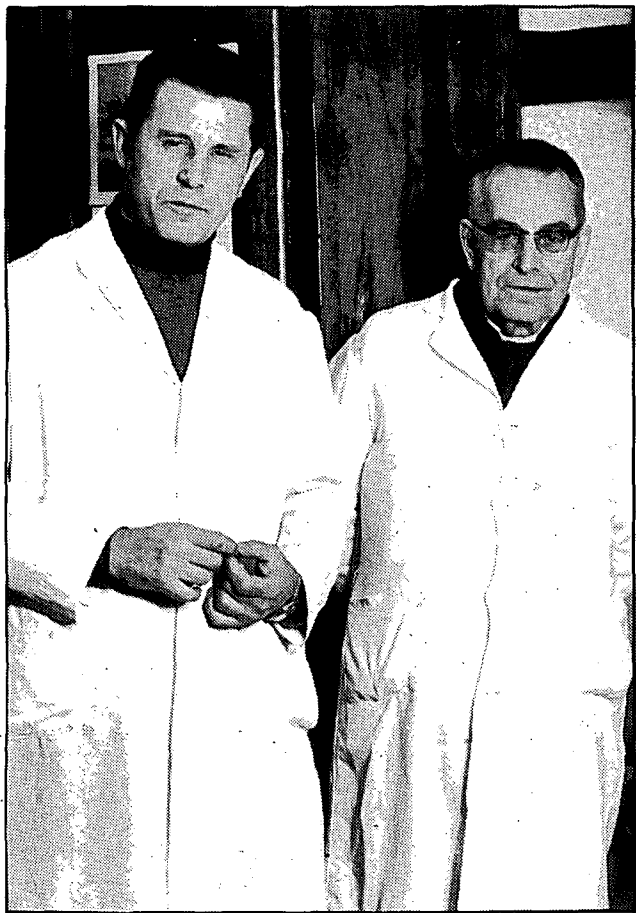
Més interessants són les fotografies de **Tritó**. Com que gira en sentit retrògrad, molts astrònoms ja deien que no podia ser un autèntic satèl·lit. I efectivament això sembla segons les característiques que apareixen en les vistes rebudes: en primer lloc s'hi veuen volcans que no semblen pas vells. "Crec que els volcans de Tritó són actius i han entrat en erupció en els últims cent "anys", diu **Lawrence Soderblom** de l'Institut Geològic d'Estat Units. Conté una debil atmosfera que es deu formar per sublimació i emanació de materials de la superfície i, més encara, del subsòl. Soderblom diu que entre 200 i 350 km de profunditat ja es podria sublimar el nitrogen i sortir per les esquerdes i solidificar-se. Sembla que el sòl és molt porós. Hi ha en una fotografia una capa cap al sud de l'astre amb taques fosques i brillants, alternant, que semblen dipòsits sòlids de nitrogen amb línies de glaç d'aigua. L'aspecte general és de contenir gel ordinari com a component principal, seguit del nitrogen i el metà. La seva temperatura superficial és de -222°C, la més freda registrada en el sistema solar.

I si no és un autèntic satèl·lit què serà? La hipòtesi que sembla més versemblant és que es tracta d'un cometa atrapat per la gravetat de Neptú. Té tot el que solen tenir els cometes que s'han pogut analitzar. Si aquest astre es pogués acostar al Sol se li formaria una llarguíssima "cua" de gasos originats per la sublimació dels seus components que li donarien una vistositat més notable que la que tingué el cometa Halley en la seva màxima esplendor.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

El Museu Geològic del Seminari ja té un nou Director

La mort de Mn. Lluís Via i Boada, el 14 de novembre de l'any passat, deixava el centenari Museu de Geologia del Seminari Conciliar sense aquell seu director que des del 1962 n'havia anat impulsant una creixença notable en tots els aspectes: augment de nombre de fòssils, de col·laboradors en els estudis d'investigació, de publicacions de treballs, de posada al dia de la biblioteca, de dotació de nou instrumental... (vegi's el que en dèiem a CATALUNYA CRISTIANA del dijous 21 de novembre). La pregunta que tots els amants del Museu es feren davant d'aquest sentit traspàs va ser: es podrà ara continuar la marxa ascendent de la institució sense el qui tanta vida li donava? No podíem ser pessimistes: Mn. Via s'havia envoltat de col·laboradors eficients i aquests no s'havien pas de donar de baixa ni fer-se enrere! Entre ells hi havia el P.S. Calzada, escolapi, doctor en ciències geològiques, per al qual Mn. Via ja feia nou anys que havia demanat i obtingut el nomenament eclesiàstic de subdirector del Museu.

Per això l'interrogant de qui es podria posar al front d'aquesta obra de tanta importància científica tenia, podríem dir, una resposta òbvia. I, efectivament, el Sr. Arquebisbe, Dr. Ricard M. Carles, ha volgut nomenar director del Museu Geològic del Seminari el P. Sebastià Calzada i Badià. Ho ha fet amb data del 15 de gener d'enguany. Amb gran alegria de tots els col·laboradors. La continuïtat del Museu queda assegurada!

Aquest religiós escolapi nasqué a Barcelona el 8 de desembre de 1932 i era ordenat sacerdot el 8 de desembre del 1955. Ha estat Rector dels col·legis escolapis de Sabadell (1964-67), de Vilanova i la Geltrú (1967-70), de Balmes de Bar-

celona (1970-73), del de St. Antoni de la mateixa ciutat (1976-80) i del de Ntra. Sra. de les Escoles Pies (1980-83). Obtingué la llicenciatura en Geològiques el 1961 i el doctorat el 1975, amb la tesi "Braquiópodes infracretàcics del Levante español". Amb el nostre Museu hi està relacionat des del 1969 com a becari, i, com hem dit, Mn. Via volgué que en fos el subdirector, nomenament que tenia des del 1982.

Ha publicat 104 articles científics en revistes o llibres especialitzats, i no tan sols a Espanya, sinó també a Alemanya, USA, França, Suïssa... La seva especialitat és la dels braquiópodes cretàtics, però també ha estudiat especialment els gasteròpodes del mateix període. Ha creat 30 espècies noves, amb 6 gèneres nous i una nova subfamília de gasteròpodes. I li han dedicat altres investigadors set espècies noves. També ha publicat uns 30 articles d'altres temàtiques, com ara sobre la Santa Sindone de Torí i les relacions de Galileu amb els escolapis. Si busqueu el seu nom a la Gran Enciclopèdia Catalana l'hi trobareu al primer suplement.

Que el nou director pugui prosseguir eficaçment l'obra de Mn. Via a fi que el "nostre" Museu Geològic del Seminari Conciliar continuï mostrant com l'Església no deixa de banda la investigació científica sinó que fins i tot la promou quan cal, sabent, com digué el Concili Vaticà Primer, i el fundador del Museu Dr. Almera repetia, que "fides et ratio inter se dissidere numquam possunt, sed opem quoque sibi mutuam ferunt" (la fe i la raó no poden dissentir mai entre elles sinó que també s'ajuden mútuament).

El nostre estimat col·laborador **Mn. Francesc Nicolau** ha estat nomenat sots-director del Museu Geològic del Seminari Conciliar de Barcelona. CC

■ **F. N.**

Per evitar que associïn democràcia amb misèria i fam

El professor Galbraith demana que Occident ajudi les ex-repúbliques soviètiques

El professor Nord-americà John Kenneth Galbraith considera necessària l'ajuda a les repúbliques de l'ex-Unió Soviètica perquè puguin acometre la seva transició cap a l'economia de mercat. En cas contrari, en la seva opinió, pot sorgir el problema que aquests pobles "Associïn el concepte de democràcia, al de misèria i fam".

El prestigiós economista nord-americà va fer aquestes declaracions en un acte celebrat en el Campus internacional d'Oviedo, organitzat per l'Ajuntament de la ciutat i patrocinat pel diari "La Nueva España".

Galbraith es va referir a la caiguda del sistema comunista com el fet històric més important des de la Revolució Francesa. Al seu judici, en aquest procés han influït dos factors essencials: per una banda la ineficàcia del sistema per produir béns de consum —encara que reconeix la seva eficàcia en sectors com armament, indústria espacial i alta tecnologia— i, per l'altra, el nivell de formació i educació d'aquests pobles "que difícilment podrien mantenir-se en silenci".

Tanmateix, va precisar que l'enderrocament del sistema comunista no va significar el triomf del capitalisme pur, tal com es concebia en el segle passat. És un triomf pragmàtic de l'economia mixta de mercat, en la qual l'Estat no actua des d'un punt de vista ideològic, sinó pragmàtic. No som a l'època de la dominació ideològica, sinó d'una pragmàtica acomodaticia", apuntà.

Per altra banda, també assenyalà que el sistema capitalista té grans falles i debilitats que, segons la seva opinió, han de corregir-se. En aquest sentit es va referir a la concepció ideal envers la qual hauria de tendir el sistema capitalista, que al seu judici, passa a curt termini per superar la recessió econòmica que sofreixen alguns països occidentals, i després per disminuir les diferències que hi ha entre països rics i pobres, així

com per millorar el sistema educatiu.

Preocupat per l'economia nord-americana

El professor nord-americà va manifestar la seva preocupació per l'evolució de l'economia nord-americana i va posar en dubte el programa de recuperació posat en funcionament per l'administració Bush, en dir que el 95 per cent només era discurs. "No ha ofert res per solucionar la recessió, i aquest és el motiu de la caiguda de la seva popularitat".

Segons la seva opinió, la sortida de la recessió nord-americana passà per aparcar el dèficit pressupostari i augmentar la intervenció del govern federal en suport de l'economia. En aquest sentit, va proposar una major inversió de l'Estat en matèria d'infraestructura al mateix temps que una lleugera pujada en els impostos. D'aquesta manera, va dir que la política fiscal ha de ser acceptada com "un instrument eficaç de política macro-econòmica".

També, va criticar el neoliberalisme aplicat en la dècada dels vuitanta, que afavoria un cicle d'especulació i recessió que "no va resultar beneficiós per al bon nom del capitalisme". A més a més, va afegir que s'ha produït ara un "desemmascarament" de manera que "els herois de l'especulació s'han convertit en els dolents de la depressió".

Per acabar, es va referir concretament a Astúries, regió de la qual va dir no haver observat el mateix optimisme que hi ha en la resta d'Espanya, a causa de la conscienciació per la crisi industrial. En aquest sentit va dir que la indústria pesada —mineria i siderúrgia— són activitats en declivi que han d'anar essent substituïdes per d'altres estats del sistema productiu més avançats, com són el de l'alta tecnologia, disseny i, fins i tot, per la indústria de l'oci i la cultura.

No obstant, apuntà que aquest procés s'hauria de fer de manera no traumàtica pel que fa a la pèrdua de llocs de treball, i que la sortida és una solució econòmica a través de jubilacions que poguessin mantenir el poder adquisitiu dels treballadors.

Els països de l'Est d'Europa viuen una situació molt difícil actualment

BREUS

Intermón organitza un cicle de conferències sobre desenvolupament i medi ambient

BARCELONA.— Cinc experts en temes de medi ambient han estat invitats a participar en el cicle de conferències que **Intermón** ha organitzat per tractar temes de desenvolupament i medi ambient, a Barcelona. Els conferenciant són Joan Martínez-Alier, Catedràtic d'Economia de la Universitat Autònoma de Barcelona; Henk Hobelink, enginyer agrícola holandès; Bob Sutcliffe, economista britànic; Maria Elena Hurtado, periodista xilena; i Ana Sugrañes, arquitecta espanyola.

Els kurds continuen fugint de les ofensives militars iraquianes i turques

KIRKUK.— Un any després que el món recordés que a l'Orient Mitjà hi ha el poble kurd, les ofensives militars contra aquesta nació, perpetrades pels exèrcits turc i iraquian, estan provocant l'èxode de desenes de milers de persones cap a zones "més segures". Hom calcula que uns 100.000 kurds més s'uniran al contingent de mig milió de refugiats d'aquest poble. Les Nacions Unides, per part seva, ja estan retirant els darrers contingents militars de protecció de la zona, malgrat la demanda insistent d'ajuda que els dirigents kurds estan fent a l'opinió pública mundial.

Milions de nenes xineses han mort sacrificades pels seus pares als anys 80

PEKÍN.— Milions de nenes xineses han estat sacrificades pels seus pares seguint les tradicions ancestrals que permetien aquest infanticidi per considerar que la dona era inferior a l'home. Aquesta pràctica havia estat eradicada per la Revolució del 1949; tanmateix, trenta anys després, el 1979, amb la política d'un fill per parella, aquestes pràctiques han tornat a sortir... Perquè moltes famílies preferien tenir un noi.

Les adopcions esdevenen un lucratiu negoci a Hondures

TEGUCIGALPA.— En els nou primers mesos de 1991, el govern hondureny autoritzà més de 250 adopcions de nens hondurenys per parelles estrangeres. Aquesta activitat ha generat uns ingressos que s'apropen als dos milions de dòlars. Per la seva part, les agències d'adopció als Estats Units cobren al voltant de 50.000 dòlars per cada nen que lliuren. El problema d'aquest "negoci" és que molts d'aquests nens suposadament lliurats a famílies estrangeres poden haver estat robats de les seves mares per traficar amb els seus òrgans a d'altres països. A Hondures, han estat reportats 800 casos de nens desapareguts el 1991.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

S'estrobasola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3^a, 2^a.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Concertar entrevista.

Trobada dels Equips de la Mare de Déu a Barcelona

L'amor no és tancament, sinó comunicació i generositat

S'ha celebrat, a La Salle-Bonanova, de Barcelona, la TROBADA general dels E.M.D. de Catalunya i Menorca amb un gran èxit de participació. L'Eucaristia i dues ponències centraren la Jornada. Els temes tractats foren: "DESAFIAMENTS ACTUALS PER AL MATRIMONI CRISTIÀ", que corregué a càrrec de Fèlix Martí, director del Centre UNESCO de Catalunya, i "DE LA VIDA DE L'ESGLÉSIA I DELS EQUIPS, AVUI", a càrrec de Mn. Josep M. Totosa, secretari del CEP de les Diòcesis Catalanes.

D'ambdues ponències en podem oferir aquest resum:

Desafiaments per al matrimoni

Déu no fa vacances, gaudeix fent de Déu. No s'ha allunyat de la nostra realitat. S'estima el nostre temps i ens estima a nosaltres. Déu és, doncs, present en el nostre temps.

Ens sembla que la màquina social on vivim és molt endurida, que no tenim capacitat d'incidir el curs dels esdeveniments. Que no podem canviar el món. I això ens omple de preocupació.

En lloc de progrés sembla que ens moguem dintre d'un cercle en el qual els problemes i les situacions es repeteixen. Això crea escepticisme, desencís, desmobilitació. Els grans problemes i les seves solucions, les grans decisions, no

són a l'abast de les nostres mans, se'ns escapen. No sabem qui determina el curs de les coses.

Patim crisi de valors o tenim dificultats per establir-los. Aquesta fragilitat o canvi de valors genera actituds a la defensiva. Incita a l'evasió, a la provisionalitat.

Afecta a la nostra consideració personal, som contradictoris, poc integrats, incoherents.

Aquesta sensibilitat nova fa que els tipus de relacions de parella que s'estableixen siguin molt diversos: a la carta. Els llenguatges que parlen sobre l'amor són considerats ideològics, interessats, sospitosos. L'experiència amorosa és discutida i contestada.

Cal que acolim aquestes noves actituds, aquests interrogants, i que ho afrontem. No hem de dissimular els problemes ni fer veure que no ens afecten. Cal connectar la realitat, Déu, la tradició cristiana.

Aquests nous desafiaments són preocupants però també hi ha signes que ens encoratgen. Signes petits, si voleu, tendres, que hauríem de saber discernir per ajudar-los i encoratjar-los. Per ajudar a reequilibrar el món. El voluntarisme de molts joves, la preocupació ecològica, la solidaritat amb els pobres, amb els emigrants. Canvis en els hàbits dels consumidors, lluita contra l'atur. Tot això hi és i hem de potenciar-ho. Cal que ens hi involucrem.

Valors limitats i canviants

Hem d'aprendre a viure amb uns valors que són limitats i canviants. Hem de discernir quins són els valors més bàsics. Ens cal fer un esforç per estar ben informats. Això vol dir tenir interès per saber, més que no pas acumular informacions.

La Trobada es va celebrar a La Salle de Bonanova, de Barcelona i hi va baver molta participació

Hem d'aspirar a ser persones lliures. Hem de rebutjar el conformisme. Tenir gust per les relacions interpersonals fondes. Sentir el goig de tenir amics i compartir amb ells la joia de viure, i també els dolors.

Hem de saber gaudir dels valors que tenim ara, valors modestos que ens permeten viure amb goig, amb responsabilitat.

Som subjectes contradictoris, complexos, multidimensionals. Ho hem de reconèixer amb humilitat: mai no arribarem a la coherència total. Hem de buscar harmonies que tinguin en compte aquesta fragmentació interior.

Lloc de comunicació

La vida amorosa de la parella ha de ser una recreació permanent. No és una assegurança, sinó que és una aventura que es recrea dia a dia. No solament és estabilitat, també és inestabilitat. I goig d'inventar gestos nous i paraules noves

cada dia.

El matrimoni cristià hauria de ser conscient de quines són les seves aportacions al nostre temps.

Ser conscients que som un petit univers: d'idees, paraules, acords, afectes etc.

La parella ha d'afavorir el desplegament i acolliment de les persones. Ha de crear espais molt confortables. On visquem amb comoditat.

Ha de permetre viure una existència que vagi contracorrent. Amb interessos diferents dels de la majoria.

És essencial que ens trobem bé com a parella i que ho manifestem. Que no ens tanquem. Que visquem amb goig el nostre erotisme. Que provoquem enveja. Que la nostra experiència d'amor es manifesti i sigui un missatge per a un món on tantes coses trontollen.

L'amor no és tancament sinó lloc de comunicació, de compartir, de generositat. L'extroversió és una característica de l'amor, un signe de salut amorosa. Que es manifesta primer en els fills, però també en els altres.

La parella cristiana és un dels generadors més importants d'energia per actuar sobre un món molt escèptic. És una font privilegiada d'energia, d'il·lusió.

Els valors evangèlics són importants per al nostre temps. Sobretot la llibertat, la fraternitat i la invitació a tenir un estil discret, net, innocent, que no vulgui comptabilitzar els èxits. Prou innocent per creure que treballant canviarem algunes coses sense esperar cap premi.

Volem imitar Déu que gaudeix fent de Déu i fa sortir cada dia el sol per a tothom.

Ponència de Mn. Totosa

El nostre moviment actua en una doble direcció, de parella i espiritual. Aquesta és la base, la que ens defineix, roca sobre la qual edifiquem la nostra vida.

Nosaltres hem estat edificats, hem estat triats, hem estat presos pel Senyor.

Doble perill: Limitar-se al camp

matrimonial/familiar i prou. Limitar-se al camp espiritual, entès com un sector molt delimitat, tancat, un món de pràctiques sense connexió amb el gruix de la vida real, de la comunitat.

Els equips no s'han deixat endur per aquests perills. Som un moviment espiritual ben diferent.

La condició de casat és una manera de viure tota la vida: una sola carn, sense deixar per això de ser un mateix.

L'amor no es tanca, no es reclus, sinó que ens acarà amb la realitat de la vida amb totes les seves conseqüències.

L'espiritualitat no és especialització contraposada als camps humà/temporal. És la vida mateixa viscuda segons l'ESPERIT de Jesucrist.

Tenim un lloc en l'Església. Vivim l'aventura de l'Església en el món d'avui, interessats en la marxa del Poble de Déu. Membres actius de l'Església que supera el perill de tancament per obrir-se als homes i als seus problemes. Marcats per la persona del Papa Joan i el Vaticà II. L'espiritualitat hauria de penetrar totes les àrees de la nostra vida, viscuda com un camí d'Església, una Església que s'humanitza, solidària amb el gènere humà i la seva història.

S'humanitza també cara endintre:

S'analitzaren els desafiaments del matrimoni cristià

Església dels pobles, dels pobres, dels germans. Responsabilitat.

Que té com a LLEI: estimar com Jesús ens estima.

Que té com a OBJECTIU: el Regne de Déu.

Sembla que se senten renovades crides a l'espiritualisme, a l'obediència, a tancar files. Tornen uns certs formulismes que creïem superats.

Protagonisme de Roma: la col·legialitat episcopal ha perdut gruix. El protagonisme de les Esglésies locals ha anat desapareixent, difuminant-se. Risc de centralisme, de pèrdua de pluralitat.

Som responsables del nostre estil cristià, dels nostres grups, del nostre Moviment.

No ens deixem endur cap al conformisme i la passivitat.

La nostra identitat l'enfortim pel seguiment de Jesucrist.

Hem de retrobar l'esperit cristià en la línia del Gaudium Spes.

Atenció a les noves pobreses del 4rt. món!

No caiguem en el culte de la imatge, en l'exhibicionisme tan del moment actual.

Trobada General de Caps i responsables al Berguedà

El Moviment cristià HORA-3 aprofundeix en el camp de la solidaritat

Darrerament s'ha celebrat la Trobada General de Caps, i responsables d'HORA-3, Moviment Cristià de Joves. L'encontre va tenir lloc al Castell de l'Areny (el Berguedà) amb l'assistència de prop de 170 persones d'arreu de Catalunya.

Durant la trobada s'abordà el tema de la solidaritat vers aquells àmbits més necessitats, en consonància amb una de les línies de fons del Pla Triennal d'HORA-3 que tracta de l'atenció prioritària pels més febles. Es tractava de fer reflexionar als responsables de la formació dels joves d'HORA-3 quines són les causes i les finalitats de la nostra solidaritat i com es pot anar treballant amb els adolescents i joves del Moviment cap a donar una resposta constructiva al servei del País i de l'Església.

Per fer realitat aquests objectius, s'utilitzà com

a eix d'animació de la trobada diversos elements relacionats amb el món de la música així com diferents dinàmiques d'aprofundiment en el tema. En aquest sentit cal destacar el treball que es va fer a partir del testimoniatge de Pere Casaldàliga, Bisbe de Sao Felix do Araguaia (Brasil) i candidat a Premi Nobel de la Pau 1992.

Com s'ha esmentat anteriorment, la realització d'aquesta darrera Trobada General de Caps entronca de ple amb els plantejaments de fons d'HORA-3 recollits en el seu Pla Triennal, relatiu a la formació dels prop de 1.800 joves amb què compta actualment el Moviment vers un model de persona adulta, sensible, arrelada i oberta a la seva realitat.

■ Armand Gasulla

● C.C.

*Celebrem amb
agraïment els cent
anys de la Salle
Gràcia (1892-1992)*

El Superior General dels Germans de les Escoles Cristianes La Salle visita les comunitats de casa nostra

El Gmà. John Johnston, Superior General, realitza una visita a les Comunitats i als Centres La Salle, des del 17 fins al 26 de març, amb la finalitat d'encoratjar la tasca educativa que es realitza en els centres de la institució que ell

de La Salle. Va posar les seves excel·lents qualitats d'educador i animador al servei dels joves en els diversos càrrecs directius que exercí des de molt jove amb reconeguda competència. Tasca a la qual es va preparar prèviament amb un ampli ventall d'estudis: Llicenciat a St. Mary's College amb la menció cum laude, Master Degree en educació el 1960, Títol d'Orientació Escolar (Counseling) a la Universitat Loyola de Chicago, Estudis Teològics a la Universitat de St. Louis, Missouri. Estudis de Música a l'Institut Gregorià de Tole-

La Salle educa actualment nens i joves de tot el món amb una identitat cristiana i pedagògica pròpies

Els vuit mil cent educadors, Germans de La Salle, que exerceixen la seva activitat docent en tot el món, atenen nou-cents mil alumnes. Entre les tasques educatives de La Salle s'hi poden trobar totes aquelles que incideixen en els infants i joves: orfenats, centres educatius de joves marginats, centres d'acollida de joves sortits de presons, cases d'acolliment de nens pobres, centres agro-pecuaris per a indígenes, granges-escola, aules taller, ... La Pedagogia de La Salle, fundador dels Germans de les Escoles Cristianes, s'ha mantingut en l'obra iniciada per ell al segle

A nivell estatal es conferia el 10 d'octubre de 1991, precisament en la seva primera edició, el Premi "Bartolomé de las Casas" a Radio La Salle San Gabriel "La voz del pueblo Aymara", emissora boliviana de La Paz, ànima cultural del poble indígena, dirigida actualment pel germà Josep Canut, Germà de La Salle originari de Catalunya.

Presència a Catalunya

La primera arribada dels Germans francesos a Catalunya tingué lloc l'any 1879, i s'establiren al Col·legi del carrer Pont de la Parra, actualment el Col·legi La Salle Comtal. Aquestes primeres cases depenien dels districtes francesos que eren els que les fundaven. S'obriren altres comunitats a les comarques catalanes: Manlleu, Cassà de la Selva, Cambrils, Santa Coloma de Farners, La Seu d'Urgell, Palamós...

El 29 de juliol de l'any 1892, el Superior General Germà Joseph divideix en dos els districtes de l'estat espanyol: el conjunt d'escoles

l'alumne.

En potencien diversos programes pedagògics com són "La lectura eficaç" i el "Programa d'Enriquiment Instrumental" (PEI), que juntament amb els tutoris i programes d'educació cívica ("Si us plau") són, entre d'altres, alguns dels trets significatius de la pedagogia lasal·liana.

Per altra banda en el camp de la pastoral escolar i juvenil es porten a terme tasques d'animació per a infants i joves. Cal remarcar la celebració anual de la Pasqua Jove, on es troben durant la Setmana Santa nois i noies que porten una dinàmica de grups de reflexió i compromís cristià, per viure els dies sants i la Pasqua del Crist Ressuscitat. L'altra activitat pastoral que aplega gran nombre d'alumnes és la Pujada a peu a Montserrat, que aquest curs celebra la seva 15a. edició. L'any passat varen pujar a peu més de dos mil joves de les comarques catalanes.

Juntament amb aquestes activitats pastorals a les escoles, es viuen moments de sensibilització missionera, programes d'orientació, la classe de formació religiosa, els moments forts del calendari litúrgic, jornades de reflexió cristiana adaptades a les edats, etc.

La visita del Superior General és en aquests moments per a les

La Salle:

presideix, i compartir projectes i realitats amb els Germans de les Comunitats de l'àmbit comarcal català.

John Johnston és un educador nord-americà, animador nat de l'obra de La Salle

El germà John Johnston és el successor de Sant Joan Baptista de La Salle, fundador de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes - La Salle, institució dedicada al servei de l'educació, estesa per tot el món.

El germà John va néixer fa cinquanta-vuit anys a Memphis, ciutat industrial a la vora del Mississipi, de l'Estat de Tennessee (Estats Units). Ingressà als divuit anys a l'Institut

més de

do, Ohio, Estudis d'espiritualitat a Roma, etc. És doctor honoris causa de la Universitat La Salle de Memphis, i de la Universitat Lewis, a Romeoville.

L'any 1971 és nomenat Provincial del Districte de St. Louis (Estats Units), el 1976 passa a ser Vicari General de l'Institut de La Salle (Roma), i des del 14 de maig de 1986 deté el càrrec de Superior General de l'esmentada institució La Salle.

100 anys

XVIII, a través de diverses obres escrites, entre les quals destaca "La Guia de les Escoles", compendi de principis pedagògics, molts dels quals mantenen la seva vigència actual: ensenyança personalitzada i simultània, estudi en la llengua materna, col·laboració i responsabilitat dels alumnes en els càrrecs que desenvolupen a classe (delegats de funcions), activitats de reforç d'aprenentatge, valoració de l'esforç, lliçons d'urbanitat i comportament social, formació pedagògica dels mestres, seguiment i promoció dels alumnes segons el nivell aconseguit, avaluació contínua, etc. Altres obres són: "Meditacions per al temps de recés", "Deures del cristià", "Regles de cortesia i urbanitat cristianes",...

La Salle és reconegut a nivell internacional i a nivell nacional

A nivell internacional, el 8 de setembre de 1990, Any Internacional de l'Alfabetització, La Salle en la persona del Superior General John Johnston, rebia a Ginebra el Premi NOMA d'Alfabetització, que cada any atorga la UNESCO.

d'història

de La Salle de Catalunya, Aragó i València fomen una província religiosa pròpia que es dirà Barcelona i la casa provincial estarà al Col·legi de Ntra. Sra. de la Bonanova. L'altre districte serà el de Madrid.

Aquest any se celebra institucionalment el primer centenari de la fundació del Districte de Catalunya. Avui, en aquest any del Centenari, el Districte de Catalunya compta amb 27 cases, 32 Comunitats, 23 Col·legis i una Escola Universitària de Telecomunicacions.

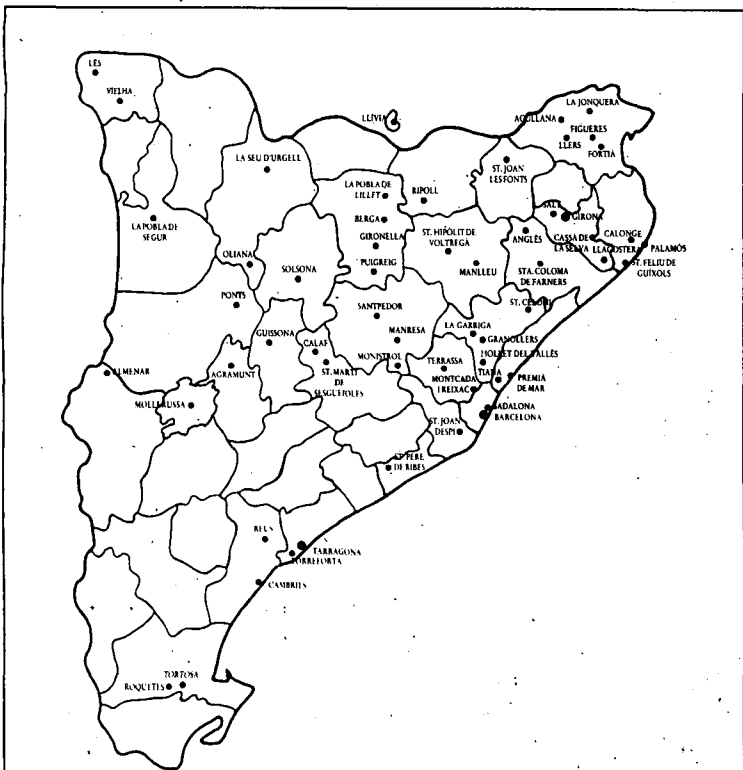
El nombre d'alumnes que estan en les aules de La Salle a Catalunya és de 19.000 els quals són atesos per 280 Germans i 700 Professors.

Aquestes Escoles Cristianes estan animades per unes línies pedagògiques i pastorals reflectides en els projectes educatius i que s'adrecen a la formació integral de

a Catalunya

Comunitats una manera de sentir-se Germans de la Comunitat lasal·liana mundial. És una visita privada que fa a alguns centres educatius i comunitats religioses. Disposarà de moments per dialogar amb el professorat seglar i amb altres estaments de les comunitats educatives, amb els grups del Secretariat de Joves la Salle Catalunya, amb els Germans que realitzen la seva missió amb el món de la marginació, amb seglars compromesos i amb algunes Juntes de les Associacions de Pares.

■ H. Joan Lluís Casanovas

Poblacions de Catalunya on els germans de la Salle han treballat o treballen

Demana que les ajudes alimentàries siguin obligatòries

El director de la FAO denuncia l'"escàndol de la fam"

El director de la FAO va assistir a la Declaració de Barcelona sobre "Els drets Alimentaris de l'Home".

L'"escàndol de la fam" és encara una realitat i la seva eradicació continuarà essent una utopia "a menys que la humanitat revisi les seves prioritats i inverteixi les seves tendències destructores", declarà, a Barcelona, el Director General de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO), Edouard Saouma.

En pronunciar un discurs amb motiu de la presentació de l'anomenada "Declaració de Barcelona", Saouma va manifestar que les necessitats d'ajuda alimentària en el món s'han quadruplicat des del 1975 la qual cosa fa més que mai que l'ajuda sigui una obligació abans que una opció.

"La Declaració de Barcelona" és un document pragmàtic d'iniciativa espanyola sobre els drets alimentaris de l'home i és el resultat d'un fòrum de debat internacional en el qual han participat més d'un centenar d'experts en problemes alimentaris sota la presidència del Rei d'Espanya.

"Aquesta iniciativa tan generosa d'Espanya ens omple de satisfacció i ens sembla oportuna", va dir Saouma, "perquè el problema que intenta resoldre constitueix precisament la nostra raó de ser: la FAO es va crear per alliberar la humanitat del flagell de la fam".

La iniciativa, va assenyalar el Director General, arriba, a més a més, en el moment oportú, a només dos mesos de dues conferències "d'importància planetària transcendental": una sobre medi ambient, el proper juny a Rio de Janeiro, on la FAO recalcarà que "seguretat alimentària i seguretat ecològica són objectius

inseparables"; i una altra sobre nutrició, la primera a escala mundial, que la FAO i l'Organització Mundial de la Salut (OMS) preparen per al desembre d'aquesta any a Roma.

Saouma digué que "La Declaració de Barcelona" va més enllà del text inclòs l'any 1966 per les Nacions Unides en el Pacte de Drets Econòmics i Socials sobre el dret a una alimentació adequada, perquè detalla més el problema i, especialment, pretén mobilitzar tota la humanitat.

El Director General va afirmar que és urgent reforçar textos i precisar compromisos com són el Pacte de Drets Econòmics i Socials de l'ONU i el Pacte Mundial de Seguretat Alimentària aprovat per la FAO l'any 1985. I en referir-se a "La Declaració de Barcelona" va recalcar en el deure que sigui plasmada en accions concretes.

La situació, segons Saouma, exigeix remeis dràstics. El nombre de persones desnodrides ha augmentat notablement en xifres absolutes, encara que s'ha aconseguit reduir el seu percentatge; hi ha més de dotze milions de refugiats en condicions alimentàries precàries en el món; i l'enfonsament del comunisme ha provocat la crisi a Europa Oriental.

A més a més, va afegir el Director General de la FAO, la distribució de l'ajuda alimentària està supe- ditada a "consideracions polítiques totalment alienes al principi de l'acció comunitària".

"Queda molt per fer, tot i que les mentalitats comencen a canviar", va dir en qualificar com un "signe encoratjador" l'aprovació per les Nacions Unides del "dret d'ingerència" en casos d'assis-

tència humanitària, per la qual cosa la comunitat internacional pot i ha d'intervenir, per exemple, per socórrer les minories.

Per tot això, Saouma proposa, entre d'altres coses, la revisió dels conceptes en què es va basar, l'any 1975, la creació de la Reserva Alimentària Internacional d'Emergència (RAIE), amb la qual es tractava de constituir, gràcies a contribucions voluntàries, una reserva de mig milió de tones de cereals per remeiar situacions de crisi.

Segons ell, és urgent que aquestes contribucions passin a ser obligatòries i que les quantitats subministrades per cada donant siguin determinades en funció

d'un sistema de quotes de manera que la RAIE s'incrementi a dos milions de tones. "És indispensable, per evitar que l'ajuda alimentària es converteixi en una arma política, que la RAIE sigui posada a la lliure disposició dels organismes internacionals encarregats de prestar aquesta ajuda".

Va concloure Saouma recordant que durant molt de temps els països pobres no han pogut desenvolupar-se per manca d'ajuda, "però ara que l'amenaça de guerra entre l'Est i l'Oest sembla conjurada, ¿què esperen les potències per assignar a l'ingent combat contra la pobresa i a favor del

desenvolupament els enormes recursos que consumeixen els pressupostos de defensa? ¿no és hora ja de treballar per al benestar de la humanitat en lloc d'obstinarse a destruir-la?".

● F.A.O.

Declaració de Barcelona

1. Tot ésser humà té dret a una alimentació suficient i saludable.

2. Tot ésser humà té dret, individualment o col·lectivament a mantenir produccions pròpies i a alimentar-se conforme als seus costums, hàbits o consciència, i ningú no podrà ser discriminat per això.

3. La comunitat internacional, els organismes internacionals, els governs i els poders públics, així com les organitzacions no governamentals, els grups constituïts i els individus, són els objectes d'aquesta declaració i han de reconèixer el dret a l'alimentació i actuar en conseqüència contribuint a fer efectiu aquest dret.

4. Cada generació té el dret d'usar els recursos naturals per a la seva alimentació i el deure d'administrar-los i transmetre'ls a les generacions futures.

5. L'eradicació de la fam exigeix la cooperació i solidaritat internacionals, i l'intercanvi eficaç i equitatiu dels recursos humans, naturals, tecnològics i financers.

6. Els aliments no s'han de fer servir, en cap cas, com a arma política. Sota cap concepte està permès que bloquejos internacionals, regionals o locals limitin l'accés als aliments.

7. L'ajuda alimentària als països o regions necessitades ha d'estar presidida per l'ètica i tenir el caràcter temporal imprescindible, fins que les ajudes tecnològiques i financeres per a la millora de les estructures i de les produccions alimentàries autòctones permetin de superar les situacions adverses.

8. Les polítiques ha d'evitar els desajustaments demogràfics i l'excés d'urbanització, i enfortir estructures capaces de fixar les poblacions a les seves zones d'origen.

En cas de moviments de poblacions afectades per situacions de fam, no s'ha d'impedir la seva lliure circulació no posar entrebancs en les fronteres.

9. La llibertat del comerç per als productes alimentaris ha de ser la norma general. Les limitacions a aquest dret no solament podran considerar-se quan es compromet l'alimentació dels pobles o la substància del seu sector primari.

La comunitat internacional, els organismes internacionals, els governs i els poders públics han

de promoure els mecanismes necessaris per evitar les fluctuacions erràtiques de preus dels productes bàsics que contribueixen a la pobresa i al desenvolupament dels pobles.

10. Els agricultors, els ramaders i els pescadors han de rebre una consideració econòmica i social similar a la resta de la població, dotant-los de serveis d'educació, cultura, sanitat i infraestructura no discriminatoris.

11. Les lleis han d'incorporar els drets i els deures alimentaris de l'home i permetre la participació democràtica i efectiva dels grups afectats en la formulació i aplicació de solucions apropiades als problemes de l'alimentació.

12. La comunitat internacional, els organismes internacionals, els governs i els poders públics han d'impulsar una política alimentària basada en l'educació des de les primeres edats sobre temes alimentaris i nutricionals, així com fomentar la formació de personal expert en nutrició, higiene i qualitat d'aliments.

Així mateix, han de desenvolupar estratègies d'educació i formació que corregeixin la situació desfavorable de la dona, especialment en els ambients rurals.

13. Els subjectes d'aquesta declaració han de contribuir a garantir la seguretat alimentària basada en:

- resoldre pacíficament els conflictes.
- crear les condicions apropiades per obtenir un desenvolupament econòmic continuat i equitatiu.
- facilitar la solució al problema del deute exterior i l'intercanvi comercial.
- abolir gradualment les mesures proteccionistes;
- establir programes internacionals integrats contra la pobresa.
- detenir la degradació ambiental;
- reforçar la cooperació internacional
- augmentar la contribució al desenvolupament i l'ajuda alimentària;
- facilitar i enfortir el camí cap a la democràcia
- un major respecte als drets humans

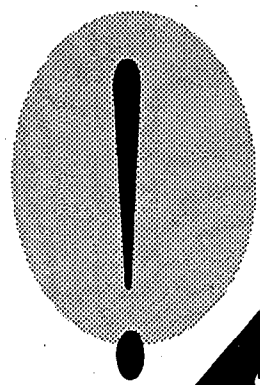
14. Els subjectes d'aquesta declaració han d'augmentar els seus esforços i coordinar les seves actuacions per eradicar la fam i aconseguir un món més just, més coherent i més solidari, que garanteixi els drets alimentaris de l'home.

OBRA D'EXERCICIS PARROQUIALS

Quaresma 1992

Tandes d'exercicis espirituals

Lloc	Mes abril	Director
Saló actes Padres Jesuïtes Llúria, 13	6 al 10	Exercicis espirituals oberts - 8 a 9 tarda P. José Solé-Assens S.I.
Casa Sarrià	3 al 5	Exercicis espirituals tancat. Homes i dones: joves i adults P. Alfredo Muntané, S.I.
Casa Sarrià	14 al 18	Exercicis espirituals tancat. Homes i dones: joves i adults P. Luis Delsors, S.I.
Casa Sarrià	16 al 18	Exercicis espirituals tancat. Homes i dones: joves i adults P. José Solé-Assens, S.I.
Informes i inscripcions a O.E.P. —Duran i Bas, 9— Barcelona. Telèfon 301 16 26		

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: *Un cotxe
SEAT
IBIZA/Olímpic,
3 portes*

SORTEIG TRADICIONAL: 1 DE JUNY

2n. premi: *Una FILMADORA de vídeo PANASONIC NV-G3B (VHS-C), amb visor en color.*

3r. premi: *Un artístic Joc de Cafè de producció artesanal.*

Altres premis: ✓ 8 lots de vídeos amb els 5 títols de la col·lecció "Signes dels Temps" i també: "Pere Tarrés, un testimoni del nostre temps", i
✓ 10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "El món meravellós de Disney" (6 títols).

El sorteig es farà el dia 1 de juny de 1992, davant notari, al local de l'entitat **Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana"**, Pça. Urquinaona 11, 3r 3a A, tel. (93) 301 37 18, 08010 Barcelona, que n'és la dipositària.

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BULLETES A LES SEGÜENTS
LLIBRERIES:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ**

Llibres

Diagnosi cultural de l'Església als anys 90

L'octubre del 1990 la Fundació Joan Maragall organitzà el II Simposi Internacional sobre el tema: **Cristianisme i cultura a l'Europa dels anys 90**. El recull de les conferències és el que constitueix el llibre que presentem. D'entrada, doncs, sembla clar que en una obra col·lectiva o bé analitzem autor per autor o bé deixem constància de la diversitat d'enfocaments i estils dels ponents.

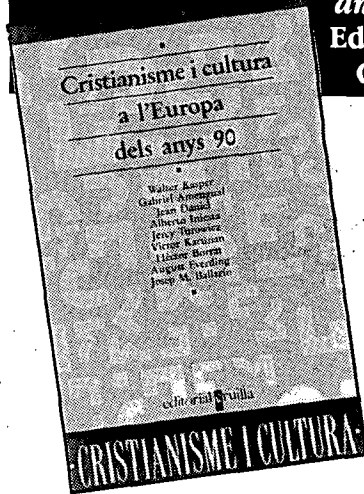
Amb tot, valdria la pena convidar a la lectura del llibre: perquè a partir de les seves diverses parts hom es pot fer una idea de les relacions entre la cultura present i el cristianisme. "Entre tots ho diuen tot" podria ser un bon resum de l'opinió que hom treu de la lectura. Però, a partir del que el mateix llibre fa notar (p. 9) podem fer tres apartats:

Així, en el primer, el bisbe i teòleg Walter Kasper, des de la seva Alemanya unificada, tracta del problema de la reevangelització d'Europa, mentre Gabriel Amengual, filòsof de la Universitat de les Illes Balears, ofereix una perspectiva més ideològica en les arrels de cristianisme i cultura; i el director de **Le Nouvel Observateur**, Jean Daniel, ens recorda que els drets humans, que tant han costat de ser acceptats per l'Església, han trobat en ella un aliat d'excepció.

Un segon apartat inclou visions més sectorials: el bisbe Alberto Iniesta suggereix —i no li falten raons— noves formes de presència dels cristians en la nova Europa. Jerzy Turowicz se centra en la seva Polònia, mentre que Victor P. Karunan ho fa des de l'Índia i Héctor Borrat des del l'Amèrica Llatina.

I un tercer apartat el formen dues ponències singulars: la d'August Everding, un bavarès director de teatre, que en poques planes ofereix la seva experiència de fe relacionada amb la seva activitat artística. I la

VV.AA., Cristianisme i cultura a l'Europa dels anys 90, Editorial Cruïlla

de Josep M. Ballarín, titulada "Fe i festa" on desenvolupa les seves intuïcions amb el seu habitual sentit de l'humor.

Com a cloenda, potser valdria la pena fer-ne una mena de crítica-reflexió: malgrat tot el què hom pugui dir de l'Europa dels anys 90, a ningú no se l'hi escapa que l'evolució històrica d'aquesta dècada és una enorme incògnita. A més, en aquests moments l'Església hauria de canviar notablement els seus plantejaments de "relació amb la cultura", com si anés a remolc de la societat, i reivindicar la seva autenticitat originària, no tant centrada en el diàleg o l'enyor de temps passats, sinó més aviat de manera independent, posant-se a l'avantguarda de la nostra societat occidental. O no s'ho val el missatge evangèlic?

■ **Agustí Boadas i Llavet, o.f.m.**

LA BIBLIA PAS A PAS

SEREU EL MEU POBLE
PENTATEUC I LLIBRES HISTÒRICS
PER A NOIS I NOIES

Traducció dels monjos de Montserrat
Selecció i comentaris de Joan Guiteras i Vilanova
Dibuixos de Marta Balaguer

SEREU EL MEU POBLE.

Pentateuc i Llibres

històrics per a nois i noies.

Traducció dels monjos de

Montserrat. Selecció i

comentaris de Joan

Guiteras i Vilanova.

Dibuixos de Marta

Balaguer. Col. La Bíblia pas

a pas 2. Publicacions de

l'Abadia de Montserrat.

Per no perdre's en la Bíblia

Ens trobem davant d'una excel·lent obra destinada a donar a conèixer la Paraula de Déu als nois i noies. Una pulcra edició, ben característica de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Es tracta del segon volum de la col·lecció "La Bíblia pas a pas". El primer es titula **PARAULA DEL SENYOR. Els evangelis per a nois i noies**.

SEREU EL MEU POBLE conté el Pentateuc i els Llibres històrics de l'Antic Testament. El que es pot anomenar la història sagrada. El Dr. Joan Guiteras, autor prolífic i avesat a la pedagogia, ha fet la selecció dels textos i els comentaris. Una tria molt reeixida que ha assolit mostrar el fil de la història d'Israel i primar els diversos personatges. Els destinataris de l'obra es trobaran bé en la lectura i aprendran les dades històriques fonamentals. Notem també que mossèn Guiteras ha fet una presentació i una introducció clares i interessants, on cal valorar el resum històric per seguir bé la

lectura del Pentateuc i dels Llibres històrics, una cronologia i una breu geografia.

La Sra. Marta Balaguer ha fet uns dibuixos molt escaients. Es mouen entre l'elegància i la tendresa, endevinant-s'hi tot l'aspecte transcendent de les realitats bíbliques.

L'obra és destinada als nois i noies, però la veritat és que, en romandre el text original —que només s'ha abreujat—, pot ser d'interès per a tota persona, de qualsevol edat, que vulgui iniciar-se en el coneixement de l'Antic Testament. En realitat, en aquesta obra de primera magnitud en el seu gènere, hi tenim un breuari de la Bíblia. Desitgem que l'obra, tal com volen els autors i els editors, sigui completada amb els dos volums restants. És un bon servei per a les famílies, les catequesis i les escoles.

■ **Antoni Casanova**

Un llibre per a l'església de Tarragona

Jordi Figueras i Jové.

La restauració de la

seu de Tarragona.

Colecció L'espiga.

Publicacions de l'Abadia

de Montserrat

"Urbà bisbe, servent dels servents de Déu, a l'estimat germà Berenguer, bisbe de Vic, traslladat a la Metròpoli de Tarragona, i als seus successors que l'han de succeir canònicament per sempre." Així comença la Butlla **Inter primas hispaniarum urbes** per la qual es restaurava l'1 de juliol de l'any 1091 la Seu Arquebisbal i Metropolitana de Tarragona.

Avui, Mn. Jordi Figueras i Jové, fill d'Alcover i rector d'Albinyana, a les terres del Baix Penedès, ens porta amb el seu llibre **La restauració de la seu de Tarragona** una magnífica síntesi històrica sobre els esdeveniments que van ocórrer ara fa mil anys a Catalunya i que permeten assolir aquesta fita per a l'Església catalana.

Enmig de l'expansió territorial de la Catalunya Nova i sota l'esguard de la Reforma Gregoriana, la voluntat de mantenir la memòria històrica de l'Arquebisbat de Tarragona fou una constant que gràcies a una sèrie de factors, històrics, religiosos i po-

lìtics va poder fer-se realitat. Si Ramon Berenguer I no hagués iniciat la reconquesta vers el sud de Catalunya, si el Cid no hagués atacat els regnes sarraïns de Tortosa i Lleida amics dels comtes i colitzadors de les pàries, si Berenguer II el fraticida no hagués volgut cercar un prestigi davant els nobles catalans donant les terres de Tarragona com a feu al Sant Pare i si el Bisbe de Vic Berenguer Sunifred de Lluçà no hagués anat a Roma amb les butlles que Joan XIII havia atorgat a Ató 90 anys abans, potser la restauració no hauria estat possible fins més endavant. Pensem que no serà fins 50 anys més tard, amb Ramon Berenguer IV

quan la Catalunya Nova és reconquerida del tot.

Tots aquests fets s'expliquen en l'obra lúcida i encertada de Mn. Jordi Figueras que amb tot rigor i bon mètode va desfent l'entrellat que configura aquesta fita cabdal de la nostra història.

Nou capítols, el text transcrit i traduït de la Butlla, un vocabulari i una taula cronològica donen suport a la informació històrica que es converteix, amb l'escriptura àgil de l'autor, en una lectura amena i a la vegada sentida. L'obra compta amb un pròleg del professor de la Universitat de Tarragona Xavier Facion es fa esment que l'autor es recolza en les investigacions de Mc. Crank i que una de les qualitats que honoren Mn. Jordi Figueras és que està en possessió de la principal qualitat de tot bon investigador, com és l'amor a la veritat.

L'Església de Tarragona ha guanyat un bon llibre per conèixer els seus orígens, ha descobert un bon historiador i es pot felicitar en poder oferir a la societat catalana un motiu de reflexió sobre la fe i la religiositat que es vivien ara fa mil anys i que ha mantingut encesa la flama fins als nostres dies segons els signes dels temps.

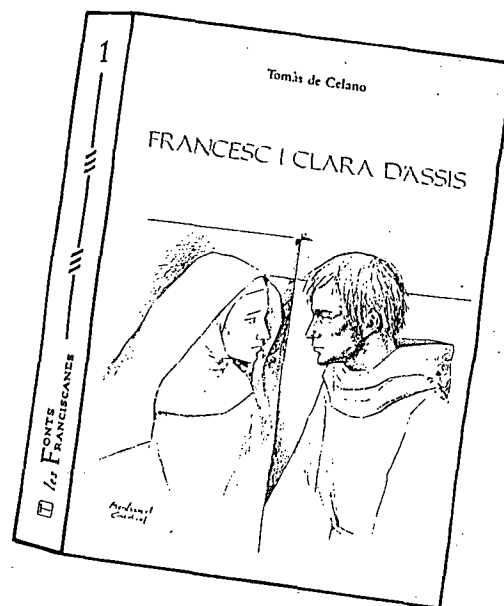
■ **Manuel Naranjo i Teixidó**

El contingut d'un llibre mereix adquirir-lo

—Qui no admira i estima sant Francesc d'Assís?

—Però, qui el coneix en les veritables fonts, i en català?

—S'ha editat el primer volum de les "fonts franciscanes", bellament il·lustrat per la pintora, Montserrat Gudiol.

—L'ha editat "La Formiga d'Or", Portal de l'Àngel, 5. Barcelona. Tel. 302 39 42. Barcelona, i el podeu adquirir a qualsevol llibreria del ram.

El Barça va lluitar fins al final i s'emportà un punt de Madrid

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Logroñés	1	Real Madrid	0	Español	3	Cádiz	1
Deportivo	5	Sp. Gijón	2	R. Sociedad	1	Tenerife	0
Albacete	0	Sevilla	0	Zaragoza	0	Valencia	3
Burgos	2	Ath. Bilbao	0	Oviedo	3	Osasuna	1
Mallorca	1	Valladolid	1	At. Madrid	2	Barcelona	2

1. Real Madrid	37 + 11	26
2. Barcelona	37 + 11	26
3. At. Madrid	33 + 7	26
4. Valencia	32 + 8	26
5. Albacete	31 + 3	26
6. R. Sociedad	29 + 3	26
7. Burgos	28	26
8. Zaragoza	28 + 2	26
9. Sp. Gijón	28 + 2	26
10. Sevilla	27 + 1	26
11. Logroñés	27 - 1	26
12. Oviedo	23 - 3	26
13. Deportivo	22 - 6	26
14. Ath. Bilbao	22 - 4	26
15. Tenerife	21 - 3	26
16. Osasuna	21 - 3	26
17. Valladolid	20 - 4	26
18. Español	19 - 7	26
19. Cádiz	18 - 6	26
20. Mallorca	17 - 11	26

Eloy (Español)

GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	15
Hierro (R. Madrid)	13
Laudrup (Barcelona)	12
Fonseca (Valladolid)	11
Koeman (Barcelona)	•
Pizzi (Tenerife)	•
Zamorano (Sevilla)	•
Butragueño (R. Madrid)	9
Penev (Valencia)	•
Polster (Logroñés)	•
Urban (Osasuna)	•
Bakero (Barcelona)	8
Hagi (R. Madrid)	•

SEGONA DIVISIÓ

Castellón	2	Lleida	0	Bilbao Ath.	2	Figueres	0
Las Palmas	1	Málaga	2	Betis	2	Murcia	1
Barcelona B	5	Mérida	3	Avilés	2	Celta	3
Palamós	3	Sestao	1	Real Madrid	2	Compostela	2
Sabadell	1	Eibar	0	Rayo	1	Racing	0

1. Celta	38 + 12	28
2. Rayo	37 + 9	28
3. Figueres	36 + 10	27
4. Lleida	32 + 6	27
5. Betis	32 + 4	28
6. Mérida	30 + 2	28
7. Compostela	29 + 3	28
8. Eibar	28	28
9. Barcelona B	27 - 3	28
10. Racing	27 - 1	28
11. Castellón	27 - 3	28
12. Sabadell	26 - 2	28
13. Murcia	26	28
14. Sestao	26 - 2	28
15. R. Madrid	26 - 2	28
16. Palamós	26 - 4	28
17. Málaga	25 - 3	28
18. Bilbao Ath.	23 - 5	28
19. Las Palmas	20 - 10	28
20. Avilés	17 - 11	28

Palau (Lleida)

GOLEJADORS

Gudelj (Celta)	17
Milojevic (Mérida)	15
Amavisca (Lleida)	9
Miladenovic (Castellón)	9
Paquito (Mérida)	9
Bilek (Betis)	9
Jose M. (R. Madrid)	8
Mel (betis)	8
Márquez (Figueres)	7
Carreras (Barcelona)	7
Naixes (Murcia)	7
Lucas (Compostela)	7
Muti (R. Madrid)	7

LA TRAVESSA

JORNADA 27 (15-3-92)

1. Logroñés - R. Madrid	1
2. Deportivo - Sp. Gijón	1
3. Albacete - Sevilla	X
4. Burgos - Ath. Bilbao	1
5. Mallorca - Valladolid	X
6. Español - Cádiz	1
7. R. Sociedad - Tenerife	1
8. Zaragoza - Valencia	2
9. Oviedo - Osasuna	1
10. At. Madrid - Barcelona	X
11. Castellón - Lleida	1
12. Palamós - Sestao	1
13. Sabadell - Eibar	1
14. Rayo - Racing	1

Pleno 15

Avilés - Celta	2
----------------	---

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 28 (22-3-92)

1. Barcelona - Logroñés
2. R. Madrid - Deportivo
3. Sp. Gijón - Albacete
4. Sevilla - Burgos
5. Ath. Bilbao - Mallorca
6. Valladolid - Español
7. Cádiz - R. Sociedad
8. Tenerife - Zaragoza
9. Valencia - Oviedo
10. Osasuna - At. Madrid
11. Racing - Castellón
12. Mérida - Palamós
13. Eibar - Bilbao Ath.
14. Figueres - Betis

Pleno 15

Compostela - Rayo

PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1. Barcelona - Logroñés
2. R. Madrid - Deportivo
3. Sp. Gijón - Albacete
4. Sevilla - Burgos
5. Ath. Bilbao - Mallorca
6. Valladolid - Español
7. Cádiz - R. Sociedad
8. Tenerife - Zaragoza
9. Valencia - Oviedo
10. Osasuna - At. Madrid

La sort dels campions

Els darrers resultats del Barça davant els equips de Mendoza i de Gil poden considerar-se excel·lents si tenim en compte el joc desplegat pels homes del Barça, que en determinats moments han perdut la brúixola sobre el terreny de joc.

Els resultats no poden amagar el pobre joc que ha exhibit el Barça en els dos darrers compromisos de lliga. No n'hi ha prou amb la sort dels campions per guanyar títols. És imprescindible oferir un joc acceptable i resoldre els compromisos

seriosos dignament.

Nogensmenys, el Barça de la segona part va donar la cara i no es va rendir davant l'excel·lent joc de l'Atlètic. Sense aquest esperit de lluita i capacitat de reacció, que posen de manifest l'enteresa i dels jugadors barcelonistes, l'empat no hauria arribat. No és la primera vegada en aquesta temporada que el Barça supera situacions difícils i això no és fruit de la casualitat i la sort exclusivament.

El Barça, si recupera el ritme, està en una disposició immillorable per aconseguir el desitjat títol de lliga, perquè el Madrid, entre d'altres raons, dona moltes facilitats i està mancat de la consistència i qualitat necessàries. A més, el clima que hi ha dins l'equip no és el més apropiat per fer front als reptes d'un final de temporada ple de compromisos seriosos.

Aquesta lliga està molt oberta i aquest és un fet sempre positiu, ja que els aficionats viuen cada

jornada amb aquell punt d'apassionament i de tensió tan necessaris en el món del futbol.

Tragèdia en Sarrià

El partit de Sarrià entre l'Espanyol i el Cadis va ser notícia per la mort d'un noi de 13 anys que va rebre l'impacte d'un coet. La notícia va commoure tot Catalunya. Aquest lamentable fet va veure la necessitat d'incrementar les mesures de seguretat als camps de futbol, perquè moltes persones actuen d'una manera esbojarrada i irracional.

En l'apartat estrictament esportiu, hem de dir que l'Espanyol continua sumant punts que li permeten de pujar esglaons en la classificació. Aquest és un equip molt diferent del que va començar la lliga. Davant el Cadis, els homes de Clemente varen exhibir una gran seguretat en les pròpies forces i no varen deixar esclatxar al rival.

■ Tomás Puntí

Pròximament, traduït del francès i editat per la Fundació Catalunya Cristiana, és posarà a la venda al públic, el llibre "Jerusalem, llibre de vida". No és cap exageració qualificar-lo d'un extraordinari llibre d'espiritualitat evangèlica —tot ell és un enfilall de cites bíbliques, evangèliques i patristiques— que, bo i donant a conèixer les idees-mare que inspiren la vida contemplativa i activa dels grups comunitaris de monjos i monges de Jerusalem, ubicats al cor de les ciutats i viles, assenyalen el camí a seguir per tots els cristians que vulguin viure generosament la seva fe i, ungida per l'Esperit, testimoniar-la i comunicar-la a les dones i homes del món d'avui, en el fons tan assedegat i famolenc de Déu.

televisió

Programació del 22 al 28 de març de 1992

TV
3

DIUMENGE, 22

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.25 Aquest programa
12.50 Benson (D)
13.15 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.35 Tarda de cine (D): «Cactus»
17.30 Dibuixos animats
17.50 El salt
18.40 L'imperdible Parker Lewis
19.00 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.05 30 minuts
21.40 Dallas (D)
22.25 Gran estrena: «La joia de la corona»
23.20 Innocent o culpable (D)
23.40 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.50 Gradul's, ara pot
10.20 Informació agrària
10.30 Universitat oberta (D)
10.55 Mil paraules
12.30 A dalt i a baix (D)
14.00 Telenotícies Migdia
15.15 El temps
15.20 Bona cuina

20.15 Bona cuina

20.30 Telenotícies - El temps

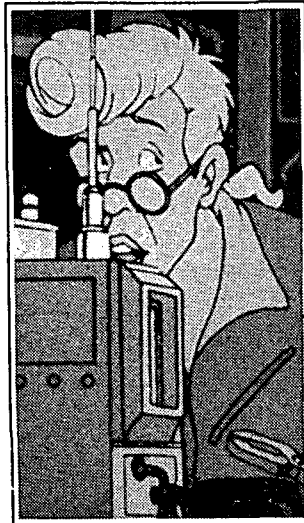
DILLUNS, 23

11.00 30 minuts
11.35 Això és massa
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.25 Gent del barri (D)
15.55 Com a casa
17.05 Simon i Simon
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Betes i films
21.35 Pantalla (D): «En la calor de la nit»
23.35 Telenotícies - Diners
00.15 La dimensió desconeguda

DIMARTS, 24

11.00 Personal i intransferible
11.45 Dallas
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.25 Gent del barri (D)
15.55 Com a casa
17.05 Simon i Simon
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 El senyor Bean
21.40 Amor a primera vista
22.45 A dreta llei (D)

23.30 Telenotícies - Diners
00.15 Bagdad cafe (D)

DIMECRES, 25

11.00 Vida salvatge
11.30 Versió directa
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)

15.25 Gent del barri (D)

15.55 Com a casa
17.05 Simon i Simon
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Cinema 3: «Casa de boges II»
22.55 L'informatiu cinema (D)
23.25 Telenotícies - Diners
00.10 Motor a fons

DIJOUS, 26

11.00 Thalassa
11.45 Més enllà del 2000
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.25 Gent del barri (D)
15.55 Com a casa
17.05 Simon i Simon
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 El joc del segle
22.35 Actual
23.25 Telenotícies - Diners
00.10 Temps de neu

DIVENDRES, 27

11.00 Aquest programa
11.30 Actual
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.25 Gent del barri (D)

15.55 Com a casa
17.05 Simon i Simon
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 La vida en un xip
23.50 Telenotícies - Diners
00.35 Pel·lícula: «Els estornells»

DISSABTE, 28

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.40 El joc del segle
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Club Super 3
15.35 Tarda de cine: «La guerra dels mons»
17.10 El pare Dowling (D)
17.55 Katts i gos
18.10 Adderly (D)
19.10 L'espartacoells i la Sra. King
19.55 Rentar i marcar (D)
20.25 Bona cuina
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.00 Això és massa
22.00 Cine nit: «Un parell de penques»
23.35 T/N última hora
23.40 Cinema de mitjanit: «Divendres 13 - 3a. Part»

TV
2

DIUMENGE, 22

08.00 Longitud latitud
08.30 Economia en la 2
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Tria bé, tria TVE
10.00 Dibuja-2
10.30 Cine para todos: «La ciudad de los niños»
11.35 Redacció a la 2
12.00 Domingo deporte
15.00 Barcelona Olímpica
15.30 Cine paraíso presenta (I): «El hombre de Oklahoma»
17.00 Dias de cine
17.30 Cine paraíso presenta (II): «La colina»
19.45 L'informatiu
20.00 Documentos
21.00 La vida es juego
23.00 Estudio estadio
23.45 Automovilismo
00.30 Off cinema: «Héroes»
02.00 Glasnost

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Informativos en lenguas extranjeras
09.00 TV educativa
11.25 Redacció a la 2
12.30 Dibuja 2
14.00 De otro mundo
14.25 Redacció a la 2
14.30 Menjar bé
16.25 Redacció a la 2
18.55 Redacció a la 2

DILLUNS, 23

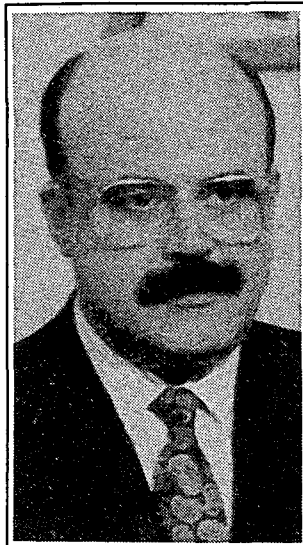
08.00 Ponte las pilas
11.30 Alicia

12.00 Barcelona olímpica
13.00 Clip clap video
13.30 Atac i gol
15.00 Cifras y letras
15.30 Ciclismo: Semana Catalana
16.30 Primera sesión: «Abuelita Charleston»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: Semana Catalana
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 La barberia
21.15 Cine por un tubo
21.45 Aquellos maravillosos años
22.15 La estrella es... Burt Lancaster: «El terrible burión»
00.05 Rápido
00.30 Cine club: «Una leyenda de la edad media»

DIMARTS, 24

08.00 Peligrosamente juntas
11.30 ACB
12.00 La barberia
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
15.00 Cifras y letras
16.30 Primera sesión: «Retorno al paraíso»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: Semana Catalana
19.00 Peligrosamente juntas
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Previo mundial de motos
21.00 Contrapunt
21.15 Punto y aparte
22.00 Las colecciones de la 2: «El hombre que vino de América»
23.30 Barcelona retalls

00.00 Orden especial
00.05 Matrimonio con hijos
00.30 Leyendas de guitarra
01.00 Cine club: «El río y la muerte»

DIMECRES, 25

08.00 Peligrosamente juntas
11.30 Via olímpica
12.00 Glasnost
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
15.00 Cifras y letras
15.30 Ciclismo: Semana Catalana
16.30 Primera sesión: «Vámonos Bárbara»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: Semana Catalana

19.00 Peligrosamente juntas
20.00 Futbol
21.45 L'informatiu vespre
22.00 El supercine de la 2: «En nombre del pueblo italiano»
23.30 Línea 900
00.05 Prisma
00.30 Cine club: «Amor en la ciudad»

DIJOUS, 26

08.00 Peligrosamente juntas
09.00 Largometraje especial: «Una maleta para un cadáver»
10.30 Documental
11.30 Prisma
12.00 Línea-900
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
15.00 Cifras y letras
16.30 Primera sesión: «El intruso»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: Semana Catalana
19.00 Neu a la 2
19.30 Baloncesto
21.00 L'informatiu vespre
21.15 Quien sabe donde
22.00 Jueves cine: «El cardenal»
00.45 Cine club: «Antes de la revolución»

DIVENDRES, 27

08.00 Peligrosamente juntas
11.30 Neu a la 2
12.00 Va de cine
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
15.00 Cifras y letras

15.30 Ciclismo: Semana Catalana
16.30 Primera sesión: «La generala»
18.00 Falcon Crest
18.45 Ciclismo: Semana Catalana
19.00 Peligrosamente juntas
19.30 Handbol
21.00 L'informatiu vespre
21.15 Literal
21.45 Força Barça
22.15 El mirall: «El derecho del pueblo»
01.30 Va de cine
02.00 Alicia
02.30 Cine club: «El sueño de Tàngen»

DISSABTE, 28

08.00 Area reservada
09.00 Força Barça
09.30 Xafarranxo
10.00 Dibuja-2
10.30 Cine para todos: «El ladrón de Damasco»
12.00 Concierto ORTVE
13.30 Atac i gol
14.00 L'informatiu
14.30 Catalunya a debat
15.30 Ponte las pilas
16.30 NBA
18.00 Tria bé, tria TVE
18.15 Cara B
18.45 Chocala
19.45 L'informatiu cap de setmana
20.00 Sala 2
21.45 Ven al paralelo
23.00 Playa de China
00.00 La tabla redonda
01.00 Deporte noche

canal
33

DIUMENGE, 22

12.55 Futbol americà
15.30 Gol a gol
15.30 Tennis
17.00 Bàsquet NBA
17.55 Moments olímpics
18.00 Bàsquet
19.30 Compte enrera-Barcelona 92
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
23.45 Canal 34
00.45 Informe mundial CNN

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.00 Gradul's, ara pot

17.30 Universitat oberta
17.55 Victor
18.10 Veïns
19.50 Tot l'esport
20.15 Cliptoman
21.25 Gent del barri
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
22.15 El temps
22.20 Diners

DILLUNS, 23

18.30 Planeta terra
19.20 Basquetmania
20.25 Sputnik concert
22.30 Segle XX
23.25 L'hora d'Alfred Hitchcock

DIMARTS, 24

18.30 Planeta terra
19.20 Basquetmania internacional
20.20 L'escorçó negre
20.45 Sputnik TV
21.15 Sorteig Super 10
22.30 Versió directa
23.30 Star Trek, la nova generació

DIMECRES, 25

18.30 Planeta terra
19.20 Motor a fons
20.20 L'escorçó negre
20.45 Sputnik TV
21.15 Sorteig Lotto 6/49
22.30 60 minuts

23.25 Els intocables

DIJOUS, 26

18.30 Planeta terra
19.20 Temps de neu
20.20 L'escorçó negre
20.45 Sputnik TV
21.15 Sorteig Super 10
22.30 Fila 33: «La reina de Nova York»
23.50 Una caseta al camp

DIVENDRES, 27

18.30 Planeta terra
19.20 Futbol 92
20.20 L'escorçó negre
20.45 Sputnik TV

22.30 Tres catorze setze
23.15 Jazz & Co
00.15 Mister Ed

DISSABTE, 28

12.40 Néixer de nou
12.45 Hidrogen
13.10 **SIGNES DELS TEMPS**
14.00 Vibria
14.15 Personal i intransferible
15.00 Més enllà del 2000
15.55 Futbol anglès
18.00 Esports
20.00 Futbol
22.00 Esports del 33
22.10 Flash notícies 33
22.15 Opera: «Carmen»

TV
1

DIJOU, 22
07.30 Cada mañana
08.00 Informe semanal
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Parlamento
12.00 Presuntos implicados
12.30 Un, dos, tres...
14.35 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 El retorno d'Artacán
16.00 Sesión de tarde: «El gato más rico del mundo»
17.30 La hora Warner
18.30 Juego de niños
19.00 Acompáñame
19.30 Juguemos al trivial
20.30 Telediario-2
21.05 Juzgado de guardia
21.30 Domingo cine: «El solitario»
23.15 Afos vividos
00.30 Literal
01.00 Arte y artistas
01.30 En concierto

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.35 Cada mañana
08.05 Dibujos animados
09.30 La dueña
10.25 De par en par
12.55 Avance telediario
13.00 Teleuma
13.30 Belleza i poder
14.00 L'Informatiu migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
15.35 Rubi
16.30 Pasa la vida
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 23
11.10 Sesión matinal: «Una aventura de Gil Blas»
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.05 De tal palo
19.30 Alien nation, ciudadanos del espacio
21.05 El precio justo
22.40 La ley de los Angeles
23.25 A debate
00.20 Diario noche
00.55 Punto de vista
01.05 Un año en la vida
01.55 Cine 92: «Si usted no

puede, yo sí»

DIMARTS, 24
11.20 Sesión matinal: «Que viene mi marido»
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.05 De tal palo
19.30 Alien Nation, ciudadanos del Espacio
21.05 Videos de primera
21.40 Sesión de noche con... Clint Eastwood «Escalofío en la noche»
23.25 En portada
23.55 Diario noche
00.15 Tendido cero
01.00 Un año en la vida
01.50 **TESTIMONIO**
01.55 Cine 92: «Vainilla, bronce y morir (Una mujer más)»

DIMECRES, 25
11.15 Sesión matinal: «El jorobado»
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.05 De tal palo
19.30 Alien Nation, ciudadanos del Espacio
21.00 Tercera planta, inspección fiscal
21.35 Ay, vida mía
22.40 Hasta luego cocodrilo

00.10 Diario noche
00.30 Un año en la vida
01.30 Cine 92: «Viajera»

DIJOUS, 26
11.15 Sesión matinal: «El vagabundo y la estrella»
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.05 De tal palo
19.30 Alien Nation, ciudadanos del Espacio
21.05 Noche de humor: «¿Quién es el jefe?» «Objetivo indistinto»
22.15 El primer juego
22.30 Estratos TV: «El viejo y el mar»
00.20 Diario noche
00.50 Un año en la vida
01.40 Cine 92: «Cuando viajan las estrellas»

DIVENDRES, 27
11.10 Sesión matinal: «La copla de la Dolores»
13.30 Belleza i poder
15.35 Rubi
17.30 Más vale prevenir
18.00 Buscapalabras
18.25 6.25
18.30 Nuestra peli...

21.05 Un, dos, tres...
23.30 El autopista
00.00 Diario noche
00.15 Alucine
01.45 Cine 92: «Raíces»

DISSABTE, 28
07.30 Cada mañana
08.00 En portada
08.30 Tendido cero
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Campo y mar
10.00 Entrometidos
10.50 Garibaldi
11.45 Tele-expo magazine
12.00 3, 2, 1... contacto
12.30 No te cortes
14.00 Rockopop
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde: «Keoma»
17.50 Club Disney
19.35 Amigos olímpicos
20.30 Telediario-2
21.05 Informe semanal
22.00 Sábado cine: «El hombre que sabía demasiado»
00.20 «La divertida historia de Olinco»
03.00 En escena

antena
3

DIJOU, 22
05.00 Somos 7
06.30 Centímetros cúbicos
07.15 3 de Antena 3
08.00 El gordo
09.30 La guardería del domingo
11.00 Fútbol sala
12.30 Fútbol americano
14.30 Peyton Place
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
18.00 Polvo de estrellas: «Extraña aventura»
20.00 Noticias
20.03 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 El gordo
22.30 Noticias
22.35 Noche de lobos: «La isla de los vivos»
00.00 Noticias del deporte
00.30 El programa de Hermida

ESPÀIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.00 Noticias
07.25 Aula-3
07.53 La guardería
09.30 Tan contentos
09.45 La salud
10.03 La selva de cemento

11.00 Leonela
12.03 Santa Barbara
13.00 Bonanza
14.03 Noticias regionales
15.00 Noticias
17.20 Teletienda
17.33 La merienda
19.20 Supermarket
19.53 La ruleta de la fortuna

20.30 Noticias
00.00 Noticias

DILLUNS, 23
06.30 Los protectores
15.30 Telecine: «Navarro: barrio violento»
14.30 Cosas de casa
19.03 Salvados por la campana
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «América 3000»
00.30 Hombres de azul
01.30 Hospital general
02.50 Aula 3

DIMARTS, 24
06.30 La llamada del oeste
14.30 La mujer del sheriff
15.30 Telecine: «Todos los días amanecemos»
19.03 Somos diez
21.00 Nuevo programa
22.30 Comedia española: «El rollo de Septiembre»
00.30 Mancuso
01.30 Historias de medianoche: «Terror en el museo de cera»
02.50 Aula 3

DIMECRES, 25

06.30 Furia
14.30 Cosas de casa
15.30 Telecine: «Sansón contra los piratas»
19.03 Un hombre de familia
21.00 Nuevos policías
22.01 Cinturón negro: «El templo sagrado»
00.30 Barcelona a fondo
01.30 Cine para el recuerdo: «Las aventuras de Marco Polo»
02.50 Aula 3

DIJOUS, 26
06.30 La llamada del Oeste
15.30 Telecine: «Botón de ancla»
19.03 Somos diez
21.00 Luz de luna
22.01 Farmacia de guardia
22.30 De tú a tú
00.30 Lou Grant
01.30 Escuela de periodismo
02.15 El águila de dos cabezas
02.50 Aula - 3

DIVENDRES, 27
06.30 Aventuras en el lago
14.30 vida en color
15.30 Telecine: «Sin tiempo para vivir»
19.03 El príncipe Bel Aire

19.53 La ruleta de la fortuna
21.00 Nuevos policías
22.01 Tras la pista del crimen: «El fotógrafo de la muerte»
00.15 La clave
02.15 Cine: «Noche nupcial»

DISSABTE, 28
06.30 La llamada del oeste
07.00 Noticias
07.30 Aula 3. Sala de concierto
08.55 De tú a tú
09.30 La guardería del sábado
11.00 Polvo de estrellas (I): «Al ataque King Fu Kids II»
13.00 Centímetros cúbicos
14.03 Mi bella genio
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
18.10 Polvo de estrellas (II): «El halcón del mar»
20.03 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 3 de antena 3
22.00 Polvo de estrellas: «Al rojo vivo»
23.40 «Arrebató»
01.15 «Lucky Luciano»
03.00 El programa de Hermida
05.00 Somos 7

tele
5

DIJOU, 22
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Superguay del domingo
10.30 Pressing catch
11.00 Arco iris
11.30 La 5ª Marcha
12.00 El Sheriff chillado
13.05 Helicóptero
14.00 Vivan los compis
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Revolución en Haití»
17.25 ¿Que gente tan divertida!
17.55 Tutti frutti
19.00 Johnny y sus amigos
19.30 Misterio para tres
20.20 Vivan los novios
21.00 Programa por determinar
22.00 Vip noche
24.15 Entre hoy y mañana
01.10 Colombo
02.50 Madrugada pop

ESPÀIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Desayuna con alegría
09.20 «María de nadie»
10.05 Vacaciones en el mar
12.55 Entre platos anda el juego
12.45 Telecinco ¿Digame?
13.30 «...A mediodía alegría»
14.00 «Médico precoz»
14.30 Queridos padres
15.00 Inés Duarte, secretaria
15.35 Campeones
16.30 Viente de alquiler
17.25 Super Guay
19.00 Vip Guay
19.30 Hablando se entiende la basca
20.00 Hoy

20.05 Su media naranja
20.45 Telecupón
21.05 Manuela

DILLUNS, 23
10.55 Cine corazón: «Orgullo y extremado»
22.00 Gran pantalla: «La tierra de nadie»
24.00 Entre hoy y mañana

24.35 ¿Hablando se entiende la gente?
01.50 Arco iris
02.20 El inspector Derrick

DIMARTS, 24
11.00 Cine corazón: «Y con el bebé, somos seis»
22.00 Las pesadillas de Freddy
24.00 Entre hoy y mañana

00.40 ¿Hablando se entiende la gente?
01.40 Chicas con las chicas
02.10 El inspector Derrick

DIMECRES, 25
11.00 Cine corazón: «Un bebé en casa»
22.00 Cine 5 estrellas: «Atracción fatal»

24.15 Entre hoy y mañana
01.00 Pressing boxeo
02.00 El inspector Derrick

DIJOUS, 26
11.50 Cine corazón: «Mi amiga Irma va al oeste»
22.00 Silencio, se ríe: «Mayordomo para todo»
23.45 ¿Que gente tan divertida!
00.15 Entre hoy y mañana
01.50 Noche de miedo: «Link»
02.45 El inspector Derrick

DIVENDRES, 27
11.00 Cine corazón: «Un bebé en casa»
22.00 Sensación de vivir
22.50 Tutti frutti
00.05 Entre hoy y mañana
00.45 ¿Hablando se entiende la gente?
01.15 Los angeles de Charlie
02.05 El inspector Derrick

DISSABTE, 28
07.15 Entre hoy y mañana
07.55 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor amarillo
11.30 Pressing catch
12.05 El sheriff chillado
13.00 Telecinco, ¿Digame?
15.00 ¿Hablando se entiende la Basca?
15.30 Cine fiesta: «Oro sangriento»
17.20 Bellezas en la nieve
18.55 Queridos padres especial
20.20 Vivan los novios
21.00 Manuela
22.05 Humor cinco estrellas
24.00 Entre hoy y mañana
02.30 Vip noche

COMENTARI TV

Les contradiccions de la vida actual

No deixa de sorprendre'm ni deixarà mai de fer-ho les contradiccions del món on vivim.

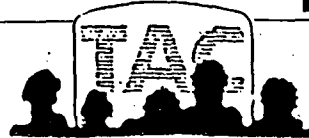
Fa un parell de mesos o potser més, que a través dels mitjans de comunicació tots coneixiem la trista malaltia d'aquest gran jugador de bàsquet que és Magic Johnson. Arran d'aquesta notícia tots els mitjans de comunicació es feren ressò, donant-li potser més ressonància de la que caldria.

D'altra banda i en el mateix país també la premsa i els diferents canals de televisió feien difusió de les relacions extramatrimonials d'un dels candidats a la presidència dels EE.UU. En aquest cas, era un acte totalment reproable, mentre que en el primer se li concedia a l'esportista un tracte gairebé d'heroi nacional. En ambdós casos, el fet era el mateix però amb distintes valoracions morals i conseqüències.

Certament es una incoherència, ja que els dos són personatges públics i ambdós haurien de donar un bon exemple a la societat, més encara si són coneguts i tenen un lloc destacat a l'entorn on es mouen.

En fi, no som ningú per jutjar els altres, però sí hem de ser el suficientment coherents per reconèixer quan un acte és bo o dolent, independentment de les simpaties que els seus personatges despertin o els interessos que mouen aquestes reflexions.

■ Mercè Pérez i Lorda

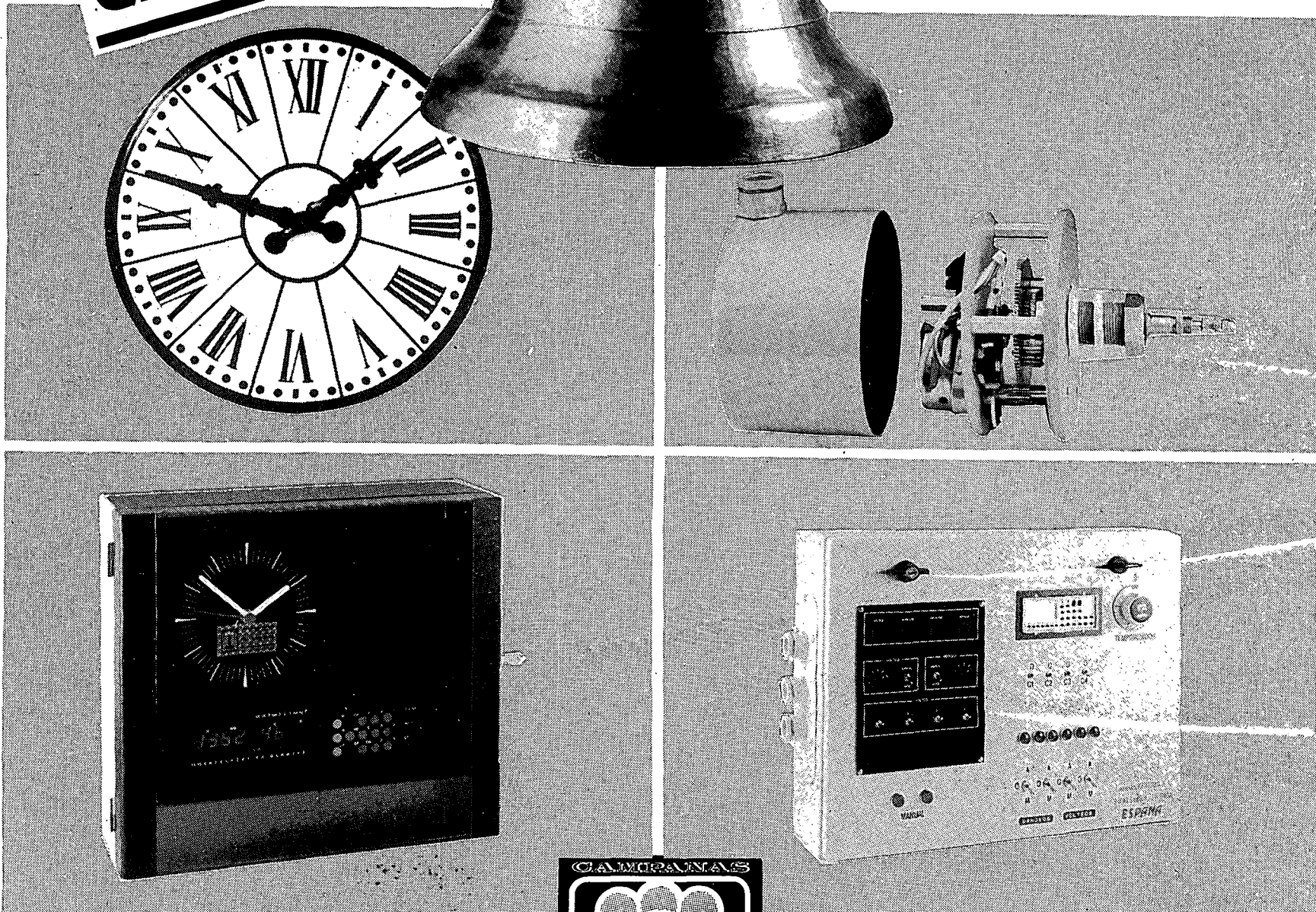

Telespectadors Associats de Catalunya
Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

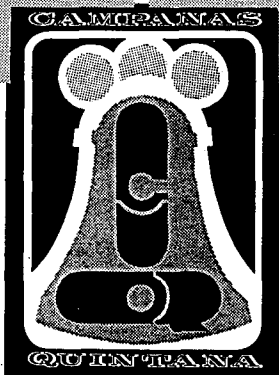
CAMPANES QUINTANA A CATALUNYA

**ACTUALITZI
EL SEU
CAMPANAR**

**CAMPANES
RELOTGES PÚBLICS
ELECTRIFICACIÓ**

**CARILLONS
ELECTROMAGNÈTICS
CAMPANES DE REPICAR**

**APARELLS
ELECTRÒNICS PER AL TOC
DE CAMPANES**

CAMPANAS QUINTANA, S.A.

Av. José Quintana s/n. Apartado de Correos, 35 • Tel. (988) 89 04 70 • Fax (988) 89 10 08
34100 SALDAÑA (PALENCIA)

DISTRIBUCIÓ EXCLUSIVA I SERVEI TÈCNIC A CATALUNYA:

Pg. Fabra i Puig, 41 • Àtic 2.ª • 08030 Barcelona • Tels. (93) 311 72 01 • 311 94 49 • Fax (93) 311 75 61
Carrer Manel Quer, 8 • Esc. B 4.^{rt} 2.ª • 17002 Girona • Tel. (972) 22 01 55

Pròxim reportatge de Campanas Quintana a Televisió: Dia 28-3-92 a les 15 hores al Canal 33 - Repetició dia 2-4-92 a les 11,45 al Canal TV3

LITÚRGIA / CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº
49

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPAJÓ

22 de març. Diumenge III de Quaresma. Lectures: Primera Ex 3:1-8a.13-15; Salm 102; segona 1C 10:1-6.10-12; tercera Lc 13:1-9.

23 de març. Dilluns de la III setmana de Quaresma. Lectures: Primera 2R 5:1-15a; Salm 41; segona Lc 4:24-30.

24 de març. Dimarts de la III setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dn 3:25.34-43; Salm 24; segona Mt 18:21-35.

25 de març. Dimecres. L'Anunciació del Senyor. Lectures: Primera Is 7:10-14.8:10; Salm 39; segona Lc 1:26-38.

26 de març. Dijous de la III setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 7:23-28; Salm 94; segona Lc 11:14-23.

27 de març. Divendres de la III setmana de Quaresma. Lectures: Primera Os 14:2-10; Salm 80; segona Mc 12:28b-34.

28 de març. Dissabte de la III setmana de Quaresma. Lectures: Primera Os 6:1-6; Salm 50; segona Lc 18:9-14.

Litúrgia de les Hores.
Setmana 3

Diumenge III de Quaresma. Tot propi.

Dilluns: De fèria. A Barcelona ciutat es pot fer la commemoració de St. Josep Oriol.

Dimarts: De fèria. Vespres I de demà.

Dimecres: L'Anunciació del Senyor. Solemnitat.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana*

19 de març de 1992

CALENDARI

Diumenge, 22 de març. III de Quaresma. Sts. Deogràcies i Benvingut, b.b.; Octavià, mr. i Sta. Lea, vda.

El sol surt a les 5,22 i es pon a les 18,09. —Hora solar.

Dilluns, 23 de març. Sts. Josep Oriol, pvre.; Toribi de Mogrovejo, arq. i Aquil·la, mr.

Dimarts, 24 de març. Sts. Agapit i Llatí, b.b.; Simeó, nen, mr.

Dimecres, 25 de març. L'Anunciació de la Mare de Déu. St. Humbert, ab.

Dijous, 26 de març. St. Brauli i Sta. Màxima, mr.

Divendres, 27 de març. Sts. Rupert, b. Joan, ermità i Sta. Lídia, mare, mr.

Dissabte, 28 de març. Sts. Guntram, rei; Càstor, mr. i Doroteu, ab.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El joc del llenguatge

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Seguint la descripció d'un joc complicat desconegut, no l'entnem fins després d'intentar jugar-lo cent vegades o de veure com d'altres juguen. Aleshores, en un moment donat, diem: ara ja el comprenc. Un idioma estranger no el sabem fins que ens hi familiaritzem sentint la manera com se'n serveixen els del país.

Àdhuc parlant el propi idioma, cada persona té el seu mode personal de servir-se dels vocables. Pel que al llarg de la vida m'han anat dient i repetint la gent, jo predicant sóc difícil per aquells que encara no s'han familiaritzat amb la meua manera personal de jugar amb les paraules. Per ràdio m'han confós amb l'autor de Mossèn Tronxo.

La Gleva, el tron d'una verge camperola

La Gleva és actualment un poble constituït per uns 515 habitants que pertany a les Masies de Voltregà.

Es tenen notícies del Santuari des de 1280 i el seu edifici fou construït per J. Moreto (1763), destruït el 1936 junt amb l'antiga imatge romànica de la Mare de Déu del segle XII. Amb tot, el seu magnífic retaule barroc, original de Pau Sunyer, fou reproduït bellament l'any 1943 junt amb el Santuari, que és a la vegada lloc de recolliment espiritual.

Quan l'altar s'il·lumina, deixa veure la riquesa daurada, pròpia de l'estil, junt amb la Verge Santa i el Nin, com una preuada joia

Els qui són de la comarca d'Osona, amb Vic com a centre de la contrada, coneixen i estimen el Santuari de la Mare de Déu de la Gleva, Patrona de la Plana, on contrauen matrimoni moltes parelles d'aquells voltants. Situat prop del Ter, el riu passa coratjós pels seus peus seguint una línia de nord a sud que canvia, quasi de forma inesperada en direcció a Manlleu, noble vila, centre agrícola i industrial.

inundada de celestial resplendor.

En la quietud serena de l'església ressonen al cor uns versos que diuen:

*Verge Santa de la Gleva,
sou l'hereva,*

*de la Plana vigatana
des de vostre Santuari
reliquiari,
de la Fe d'aquest bisbat
protegiu vostra heretat*

Pels voltants de la Gleva hi ha arbrats i pollancredes ombroses on les fulles, mogudes pel vent, són com un ressò assossegant i amable i el Ter, més dòcil i manyac sembla retre homenatge a la Verge Mare en el seu tron, com una presència vivificadora enmig del món eixelebrat que cerca, en va, la serenor que sols la Fe pot atorgar. Beneït sigui aquest sant lloc i tot allò que l'envolta, que ens guia, amb la seva presència, cap a fites de l'esperit més altes i sublims.

➤ Pietat Campmajó

A la muntanya de la transfiguració —vegeu diumenge passat— hi ha la cruïlla de molts camins: camí de Crist, camí de l'Església, camí d'Israel.

La litúrgia de la paraula dominical del cicle d'enguany ens proposa d'una forma ben pedagògica el camí d'Israel, i la seva significació en la història de la nostra salvació. L'etapa més significativa d'aquest camí és, certament, l'èxode: Déu pren la iniciativa del camí d'Israel vers la llibertat (vegeu la 1ª lectura del diumenge III), i per això trobar Moisès a la muntanya de la transfiguració és ben justificat, sobretot quan es tracta de parlar de l'èxode de Jesús, a Jerusalem. Però el camí d'Israel és més llarg.

L'arameu errant

La 1ª lectura del primer diumenge de Quaresma ens posava al davant la confessió de fe de l'israelita piadós que ofereix les primícies al sacerdot. És una síntesi del camí d'Israel, fins a l'entrada a la terra promesa. Evoca precisament el trànsit de la condició d'arameu errant, que era la de Jacob, fins a la condició de l'israelita que parla, cultivador d'una terra, donada pel Senyor, i "que regalima llet i mel".

Amb poques paraules, aquesta confessió expressa la quintaessència de la fe d'Israel: és la fe en la providència de Déu envers el poble.

La fe d'Abraham

Ara bé, aquesta fe és anterior a Jacob. El seu començament és la fe d'Abraham: "Abraham cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa". Abans que l'arameu errant fós conduït cap a la terra que raja llet i mel, el seu avantpassat Abraham ja no era "errant" en el sentit de no saber on calia anar: s'havia fiat del Senyor, i seguia obedient la seva paraula. El Senyor li havia ja anunciat el terme on s'adreçava, i que Ell mateix li donaria: una terra, un poble, i una benedicció universal: en ell i en la seva descendència, totes les famílies de la terra havien de rebre la benedicció. Un camí misteriós per un home vell i

VIURE EN L'ESGLÉSIA

> a cura del Dr. PERE TENA

El camí d'Israel

pelegrí. Més misteriós encara quan sembla que l'ofrena del fill —el descendent— és imminent. Certament, un gran camí de fe.

"Jo-sóc"

El Déu d'Abraham, l'home de la fe, d'Isaac i de Jacob, l'arameu errant, és el Déu que crida Moisès, i li confia la missió de fer sortir el seu poble vers el desert, i vers la terra promesa. Al Sinai s'acomplirà una de les promeses fetes per Déu a Abraham: Israel quedarà constituït com a "poble de Déu": "Vosaltres sereu el meu poble, i jo seré el vostre Déu".

El camí des d'Egipte vers la terra promesa no serà un camí fet en solitari, sinó ben bé una gesta divina. La fe d'Israel ho ha cregut sempre, i ho ha cantat en els salms (vegeu, per exemple, el meravellós salm 135: "Enaltiu el Senyor... perdura eternament el seu amor"), i els profetes hi han fet

referència com el moment ideal. Israel camina no sols cridat per Déu, sinó també acompanyat per Ell. La resposta del Senyor a Moisès, ¿no és tal vegada aquesta seguretat? "Jo sóc el que estic amb vosaltres, jo us acompanyo, sou el meu poble... Sóc el que hi sóc!" Per això era tan greu el pecat dels israelites quan dubtaven de Déu, en els moments difícils del camí del desert: "¿Déu és amb nosaltres, o no hi és?"

Pasqua a la terra promesa

La primera Pasqua a la plana de Jericó assenyalava per Israel una etapa important del seu camí: finalment, s'acompleix en principi la segona de les promeses fetes per Déu a Abraham. Israel menja del fruit de la terra, i ja no del menjar del desert, el mannà. La sortida d'Egipte, en la primera Pasqua, quedarà sempre com l'esdeveniment de referència: tota Pasqua serà memorial d'aquella gesta de Déu envers el poble, "quan els fills d'Israel sortiren d'Egipte, quan se n'anaren del poble estranger..." (Salm 113). Però, ai del que vulgui tornar a Egipte! Des d'ara, el lloc on cal celebrar la Pasqua serà Jerusalem. Així ho volgué Jesús, en el moment de la seva Pasqua. I els israelites exiliats han dit sempre, parlant de la Pasqua: "l'any que ve, a Jerusalem!..."

Un camí obert, tanmateix

Cert. No n'hi havia prou, per al disseny de Déu, que els israelites entréssin a la terra promesa. El camí vers on Déu porta el seu poble no s'acaba ni amb l'èxode, ni amb el temple de Jerusalem, ni amb la Pasqua jueva. "No recordeu més els temps passats...; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer. Pel desert faré que passi un camí..." (1ª lectura del diumenge V). Quan els cristians escoltem aquestes paraules del profeta pensem en Jesucrist, el nostre Senyor i Salvador. Ell és la novetat, el que ve de dalt, i està sobre tot. Ell és el Descendent d'Abraham en el qual s'acompleix la benedicció universal (vegeu Galates 3,16). Tots els qui, com Abraham, seran fidels, seran fills de Déu en Jesucrist. El camí d'Israel porta a Crist, que és la nostra Pasqua (1 Cor 5,5). Per Ell, tots tenim accés al Pare, en l'Esperit.

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / DIUMENGE III DE QUARESMA

Primera lectura

Jo-sóc m'envia a vosaltres

La tercera etapa de la història de la salvació està vinculada a la història de Moisès i a l'èxode d'Israel vers la terra promesa. L'escena de la bardissa és fonamental en la Bíblia i en la fe d'Israel i de l'Església. El Déu dels pares pren la iniciativa de l'alliberament del seu poble, i crida Moisès com a gran mitjancer d'aquesta proesa. Ell no té un "nom" com si fos un més dels seus perfectament identificables pels seus "noms". El seu "nom" es revela per la seva presència personal al costat del seu poble, pel seu poder sobretot, per la seva misericòrdia, i per la fidelitat a les promeses fetes als pares.

LECTURA DEL LLIBRE DE L'ÈXODE (3:1-8a,10,13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la Bardissa. Va mirar, i s'adonà que la Bardissa cremava, però no es consumia. Moisès es va dir: "Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la Bardissa". El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la Bardissa estant: "Moisès, Moisès". Ell respongué: "Aquí em teniu". Déu li digué: "No t'acostis aquí. Descalçat, que el lloc on ets és terra sagrada". I afegí: "Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob". Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: "He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel". Moisès digué a Déu: "Quan aniré a trobar els israelites i els diré: «El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres», i ells em pregunten quin és el seu nom, ¿què he de respondre?". Déu li contestà: "Jo sóc el qui sóc". I afegí: "Respon així als israelites: «Jo-sóc m'envia a vosaltres»". Déu digué encara a Moisès: "Digues això als israelites: «M'envia a vosaltres el Senyor, el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob. Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions»".

Salm responsorial

"El Senyor és compassiu i benigne"

La pregària del salm és una meditació i una lloança al Senyor que s'ha manifestat a Moisès, i, per ell, al poble. L'element essencial és la seva misericòrdia, entesa com a fidelitat a si mateix en l'amor creador envers els homes, i la seva tendresa envers l'obra de les seves mans.

És bo recordar les paraules de Jesús: "Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare".

SALM 102: 1-2,3-4,6-7, 8 i 11 (R.: 8a)

Beneeix el Senyor, ànima meva,
del fons del cor beneeix el seu sant nom.
Beneeix el Senyor, ànima meva,
no t'oblidis dels seus favors.

R.: El Senyor és compassiu i benigne.

Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;
rescata de la mort teva vida
i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits,

sentència a favor d'ells.

Ha revelat a Moisès els seus camins,
el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

"El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor".
El seu amor als fidels és tan immens
com la distància de cel a la terra. R.

Segona lectura

"La vida del poble amb Moisès al desert va ser escrita per advertir-nos a nosaltres"

La reflexió de l'apòstol és un magnífic lligam entre les escenes de l'inici de l'Èxode (1ª lectura) i les advertències de Jesús sobre la manera de viure els esdeveniments de qualsevol tipus (evangeli). En el context quaresmal, amarat de lectura bíblica, l'exhortació apostòlica destaca la serietat amb què cal escoltar la Paraula de Déu, traient-ne les conseqüències per a la vida.

LECTURA DE LA PRIMERA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE CORINT (10:1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que beien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

Tercera lectura

"Si no us convertiu, tots acabareu malament"

El leccionari del cicle "C", a diferència dels altres dos -A i B- ens continua proposant textos de sant Lluc durant aquesta segona part de la Quaresma que comença amb el tercer diumenge. Als altres cicles es llegeix en aquests diumenges l'evangeli de sant Joan.

Els textos de Lluc remarquen fortament la crida a la conversió i la misericòrdia de Déu. Jesús, com després l'apòstol (vegeu 2ª lectura), mostra que els esdeveniments -no sols els de la història, sinó qualsevol altre- han de ser llegits com una crida de Déu a la conversió.

LECTURA DE L'EVANGELI SEGONS SANT LLUC (13:1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejar la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: "¿Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual".

I els digué aquesta paràbola: "Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: 'Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. ¿Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra'. Ell li contestà: 'Senyor, deixeu-la, encara aquest any, Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar'".

Necessitat i urgència de la conversió (Lc 13:1-9)

Dijous, 19 de març de 1992

Exhortacions i advertències

La perícoda evangèlica que llegim avui està integrada en la llarga secció lucana del camí de Jesús cap a Jerusalem, on serà crucificat (9:51-19:28). En aquesta secció, l'evangelista alterna els relats de camí amb tres recopilacions d'ensenyaments de Jesús. Així Jesús apareix com l'autèntic mestre de vida: tot fent via pels camins de l'obediència amorosa al voler del Pare —cap a la vida: creu i resurrecció—, instrueix els deixebles que caminen amb ell. Exemple típic d'evangelització existencial. El nostre text pertany a la primera d'aquestes recopilacions (11:1-13:21), que comença amb un ensenyament sobre la pregària del deixeble: **Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom...** (11:2). Quan el deixeble entra en comunió amb el Pare per la pregària confiada, el Regne de Déu neix en el seu cor. Regne que comporta compromisos i deures: lluitar contra el mal (11:14-26); escoltar i acollir la paraula (11:27-28); estar a punt per tal de discernir aquell "signe" —sepultura i resurrecció— que donarà el Fill de l'home, molt superior al que va oferir Jonàs (11:29-36); crit d'alerta als fariseus i escribes i reacció d'aquests contra Jesús (11:37-54); el deixeble cal que sigui valent (12:1-12); no s'ha de confiar en les riqueses sinó en l'amor del Pare (12:13-34); cal estar sempre a punt per al Regne (12:35-48); el Regne és portador de tensió (12:49-53); atenció als signes de la presència del Regne (12:54-56); necessitat i urgència de la conversió (12:57-13:5). La recopilació acaba amb la paràbola de la figuera estèril, que és un crit d'alerta a la comunitat que no dona fruit (13:6-9). Cal tenir ben present aquest marc per entendre correctament l'ensenyament que es desprèn del nostre text i que podríem sintetitzar així: al do del Regne hi ha de correspondre el compromís d'acceptar-lo del tot i de fer-lo fructificar ja en aquesta vida. Pertànyer al Regne —a l'Església, podríem dir ara simplificant— no és una pòlissa d'assegurança, sinó exigència de conversió i de vida segons el voler del Pare.

"Si no us convertiu..."

Jesús acabava d'exhortar els seus oients a estar alerta als signes que la presència del Regne oferia: **Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i del cel, ¿i ara no endevineu quins moments esteu vivint? ¿Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?** (12:56-57). La invitació a canviar de mentalitat de cara a adoptar un capteniment del tot coherent amb les exigències del Regne era evident. Però, ja se sap, no hi ha pitjor cec que qui no hi vol veure. Alguns dels presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la dels animals que oferien en sacrifici (v. 1). Un intent de desviar la qüestió. I al mateix temps un enginy per veure si posaven Jesús en un compromís. Ell era galileu, no podia, doncs, restar indiferent a la sort d'aquells contreranis víctimes de la brutal repressió de Ponç Pilat. A més l'acció dels esbirros era una profanació del lloc sant. Què faria Jesús? No podia pas mostrar-se d'acord amb aquella brutalitat. Era impensable i, a més, es guanyaria l'animadversió del poble. Si, per contra, defensava els galileus —possiblement agitadors o sospectes de revolta— es posava en mans de

l'espionatge romà que l'acusarien d'apologia del terrorisme. Molt més quan els mateixos escribes i fariseus tenien Jesús per un subversiu. Aquesta seria l'acusació que esgrimien davant el procurador per fer-lo condemnar a mort (Cf. 23:2.5.14). Jesús no es deixa involucrar en aquella burda suposició polític-religiosa i retorna els seus interlocutors al tema de la conversió. **¿Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual** (vv. 2-3). La política del Regne no és ni de subversió ni de violència, sinó d'obrir camins de veure i sentir les persones, les coses i els esdeveniments tal com els veu i els estima el Pare. Camins de conversió, doncs. Altrament tots acabareu igual, anorreats pel poder del mal. I a continuació, Jesús els proposa un altre exemple, aquest tret d'un desgraciat accident fortuït: l'esfondrament d'una torre de l'antiga muralla de Jerusalem, que va esclafar divuit homes (v. 4). Aquí no hi intervé ni la política ni la maldat humanes, sinó un simple accident. Les víctimes no eren galileus eixelebrats, sinó habitants de Jerusalem. I si per això fos poc, la desgràcia passa a tocar del temple. El sentiment popular ho deuria interpretar com un càstig de Déu per ves a saber quins pecats comesos per les víctimes. Jesús corregeix aquesta arbitrària i falsa suposició i posa els altres habitants de la ciutat al mateix nivell de pecadors necessitats de conversió. I diu als qui l'escolten: **Si no us convertiu, tots acabareu igual** (vv. 4-5).

La comunitat eixorca

L'exhortació a la conversió acaba amb la paràbola de la figuera que no lleva fruit (vv. 6-9). La figuera era un símbol d'Israel o de la tribu de Judà (Cf. Os 9:10, Mi 7:1, Jr 18:13; 24:1-10). L'amor —Déu— la tenia en una vinya, un altre dels símbols d'Israel (Cf. Is 5:1-7). I vet aquí que la figuera és eixorca, no fa més que ocupar la terra en va (v. 7). En la intenció de Jesús, la paràbola és una requisitòria contra el poble, que tot i dir-se de Déu, no dona el fruit de bones obres que el Senyor n'espera. En la intenció de l'evangelista, la imatge s'amplia a la comunitat cristiana. Una comunitat que no fructifiqui per a l'evangeli, que no mostri la seva fe a través d'una caritat sincerament viscuda i compromesa, no té cap raó d'existir. Amb frase enginyosa algú ha dit que una església que no serveix, no serveix per a res. S'ha de tallar d'una vegada (v. 7). I així es farà, però quan hagi arribat el temps definitiu. Ara com ara som encara en el temps de la paciència misericordiosa, que sap esperar, tot esforçant-se per veure si la cosa té remei. És el temps del treball pastoral —en aquest cas agrícola— dels treballadors que l'Amo ha posat a la vinya. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant (vv. 8-9a). L'espera pacient de Déu —la misericòrdia divina— no és mai passivitat. L'amor no està mai en vaga. Treballa, aporta l'auxili de la gràcia, que provoca i ofereix la conversió: **a veure si fa fruit d'ara endavant**. Respecte per la llibertat de la persona, ajuda a la seva conversió. Vet aquí el nervi de tota acció pastoral, mentre espera que arribi el temps definitiu, en el qual la sentència serà de Déu.

➤ JOSEP M. ARAGONÈS

LA GRÀCIA DE SER DONA

➤ per
GEORGETTE
BLAQUIÈRE

continuació

perduda. Però s'ha d'anar més al fons: no és per a res que Jesús ha revelat el cor del Pare de tres maneres que, si les mirem fil per randa, estan lluny de coincidir.

Quan una ovella es perd, s'ha d'anar a buscar encara que s'hagi de deixar tot el ramat al desert: és el que fa Déu que la torna protant-la a les espatlles.

Quan un fill decideix marxar, el pare no pot ni impedir-li que se'n vagi ni forçar-lo a tornar. L'únic que pot fer és esperar-lo a la porta i córrer al seu encontre des que el veu, encara que estigui massa lluny en el camí de retorn a casa. Aquesta és la tendresa de Déu.

Però també hi ha tresors perduts a casa. Aquí, una dona humil que fa la neteja de la casa ens revela fins on arriba el cor de Déu que no vol que res, ni de dins ni de fora, es perdi.

Així, no vol el vostre Pare del cel que el perdi un sol d'aquests petits. (Mt 18,14)

Quan Déu fa la neteja— en l'Església— no és ni per preocupació de l'ordre, ni per passió de desempolsar-ho tot, és per retrobar un tresor perdut en la seva pròpia casa.

La dona esdevé així, en la seva sol·licitud per no malgastar res, el rostre del Pare de Misericòrdia que "ningú no pot arrabassar res de la mà del Pare" (Jn 10,29). La seva joia esclata quan ha retrobat la moneda perduda, amb les seves amigues i les seves veïnes reunides, esdevé el signe de joia de l'assemblea dels àngels de Déu exultant davant la importància del projecte de salvació.

Aquesta paràbola no és, doncs, una rèplica insignificant de les altres dues; és, ben al contrari, essencial per revelar-nos fins a quin punt s'estén l'amor del Pare que no vol perdre res sinó salvar-ho tot, fins i tot el que —el qui— sembli més insignificant. Corresponia a la dona manifestar això a través dels gestos humils de la seva vida quotidiana.

2. El ministeri profetic de la dona "Elles el seguien i el servien..."

Estem acostumats, tradicionalment, a representar-nos el món evangèlic com un món d'honor. Veiem Jesús acompanyat dels Dotze o del cercle més ampli dels deixebles, travessar una gentada que sembla a primera vista, essencialment masculina: "cinc mil homes, sense comptar les dones i les criatures", diu Mateu (14,21) quan avalua la gentada que envoltava Jesús el dia de la multiplicació dels pans. Però si mirem els textos de prop, veiem que els quatre evangelistes assenyalen la presència d'algunes dones en el seguici de Jesús, fent ruta amb ell i acompanyant-lo per servir-lo.

D'altres textos assenyalen la presència i la intervenció d'aquestes dones al costat de Jesús: Maria la seva mare és a Canà. Ella és també enmig de la gentada que envolta Jesús i que impedeix la seva família de reunir-se amb ell ("La vostra mare i els vostres germans són aquí fora, que us busquen", Mt 12,46; Mc 3,31; Lc 8,19). En ruta cap a Jerusalem, la mare dels fills de Zebedeu intervé per demanar el millor lloc en el Regne per als fills (Mt 20,20).

L'anàlisi d'aquests textos és molt significativa, s'ha de notar en primer lloc que hi ha algunes dones. Certes evangelistes les anomenen; Maria Magdalena és citada per tots quatre. Algunes són més conegudes, com la mare dels fills de Zebedeu o la mare de Jaume i de Josep, dona de Cleofàs¹ i germana de Maria, tia, doncs, de Jesús; d'altres resten molt misterioses com Susanna o Joana dona

1. Sembla que aquesta Maria, mare de Jaume i de Josep (Jn 19,25) i testimoni insistent de la Resurrecció (Lc 24,10) és la dona de Cleofàs que trobem abatut i desenganyat en ruta cap a Emaús la nit de Pasqua (Lc 24,18) i incapaç de rebre el testimoni de la seva dona en la tomba buida: "És veritat que algunes dones d'entre els nostres ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, i no trobant el seu cos, han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, que diuen que viu" (Lc 24,22-23).

Lc 8,1-3

Mt 27,55-56

Mc 15,40-41

Jn 19,25

Jesús anava pervinges i plbles predicant i anunciant el missatge joíós del Regne de Déu, i l'acompanyaven els dotze i algunes dones que havien estat guarides de mals esperits i de malalties: Maria, l'anomenada Magdalena, de qui havien sortit set dimonis, Joana muller de Cusa, administrador d'Herodes, Susanna i moltes d'altres, les quals els mantenien amb els seus béns.

Hi havia allà (en el Calvari) mirant-s'ho de lluny, moltes dones que havien seguit Jesús des de la Galilea servint-lo; entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume i de Josep, i la mare dels fills de Zebedeu.

Hi havia també unes dones que miraven de lluny estant, entre les quals hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el menor i de Josep, i Salomé, les quals, quan era a Galilea, el servien, i moltes d'altres que havien pujat amb ell a Jerusalem.

S'estaven prop de la creu la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena

*variant: *els mantenien*, fent referència només a Jesús.

en l'Evangeli, ordenat a la persona de Jesús, i que Jesús no ha rebutjat. Aquestes dones que ell ha guarit i ha salvat, les ha acceptades al seu costat. Aquest no és sempre el cas: quan l'endimoniat guarit del país dels Guerasens, demanarà a Jesús per quedar-s'hi, Jesús l'enviarà a portar testimoni, a la seva ciutat, de tot el que Déu havia fet per a ell (Mc 5,18-20). Jesús no li accepta aquest "servei". En fa un enviat, un apòstol abans d'hora, un instrument del Regne.

Però Jesús ha acceptat que Maria Magdalena i moltes d'altres el segueixin i el serveixin a ell. I la presència d'aquestes dones, la majoria de les quals havien estat conegudes com a malaltes, pecadores, endimoniades, devia d'haver causat algunes preguntes i potser algun escàndol. Si Jesús ho ha volgut, deuen haver-hi

raons molt precises. ¿No és essencial, per a la dona, provar d'aclarir-les?

«La primera que...»

Seguint el fil de l'Evangeli, comencem a percebre com aquest servei de les dones s'ha realitzat paral·lelament a la revelació del misteri de Crist. Perquè a cada etapa trobem una dona disponible per Déu.

Quan en el temps marcat pels profetes, «la Paraula de Déu s'abalanchà del seu tron i baixà del cel» (Sg 18,5) una dona, Maria, va rebre aquesta paraula. L'anunci del misteri es dirigeix a ella, i l'accepta en ella, se'n fa la servidora: «Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula». És la primera a aprendre (i a portar en primer lloc en el secret del seu cor) que els temps s'han acomplert, que la salvació ha vingut al món. Maria és la

2. Hom troba la mateixa hesitació dels testimonis en l'episodi de la guarició de la sogra de Pere. Marc (1,29-30) i Lluc (4,38-39) reportant l'episodi, un dia de sàbat, també, d'aquesta dona que està al llit amb una forta febre i posada dempeus per Jesús, remarca: "ella s'aixecà i es posà a servir-los" però Mateu escriu "ella s'aixecà i es posà a servir-lo".

de Cusa, administrador d'Herodes, que sembla la deixat la llar per seguir Jesús (Lc 8,3).

Algunes seran al peu de la creu, amb Maria i aniran al sepulcre el matí de la Resurrecció.

Per qualificar la presència d'aquestes dones, el mateix mot és utilitzat per Lluc, Mateu i Marc, el verb "diaconein" que significa "servir" (d'on ha vingut els mots "diaconia" i "diaca"). Lluc afegeix: "ek ton huparkounton autais", que "els mantenien amb els seus béns" això pot significar en grec que elles posaven llurs riqueses a la disposició de Jesús, però sovint el verb "huparkein" té un sentit més ampli: es tracta del que es té a disposició per servir a un altre. Es podria traduir més exactament, crec jo: "elles els mantenien en la mesura dels seus mitjans".

Tots els evangelistes usen el singular, reportant aquest servei a la persona de Jesús: "elles el seguien i el servien..." tan sols Lluc usa el plural: "elles el servien" però una variant d'aquest passatge del manuscrit testimonia el singular. Això no és indiferent² Es nota que els apòstols han vacil·lat en dir que aquestes dones no eren allà per al servei de la comunitat sinó per seguir només a Jesús, amb el mateix títol que ells, en certa manera. Això els devia semblar tan nou i extraordinari!... I això que surt clarament en els textos: "L'acompanyaven els Dotze i algunes dones..."...Havien seguit Jesús des de la Galilea..." Només elles el seguiran fins a la creu quan tots els apòstols, menys Joan, estaran dispersats.

Sembla, doncs, que hi hagi un misteri de fet en les dones

A GRÀCIA DE SER DONA

Y per
GEORGETTE
BLAQUIÈRE

primera a lliurar-se al misteri de Jesús.

La primera que reconeixerà en la joia de l'Esperit la presència amagada de Déu entre els homes, serà una dona: Elisabet mare de Joan Baptista: «Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant; i va exclamar amb veu forta: «Beneïda tu entre les dones i beneït el fruit del teu ventre!» (Lc 1,41-42).

Quan Jesús develarà per primera vegada el que ell percep del seu ésser i de la seva missió³, és a l'edat de dotze anys: ha anat en pelegrinatge a Jerusalem amb els seus pares i tornant s'adonen que no és a la caravana. Maria i Josep tornen a la ciutat i el busquen durant tres dies. El troben al Temple, assegut enmig dels doctors i sorprenent-los per la saviesa de les seves preguntes i de les seves respostes. Aleshores la seva mare no pot evitar d'exclamar: «Fill, ¿Per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo t'estem buscant amb ànsia». Jesús els respon: «Com és que em buscàveu? ¿No sabeu que jo he d'estar a casa del meu pare?» Maria va rebre aquesta paraula com una bufetada sense entendre'n la totalitat del sentit però: «I la seva mare ho conservava tot en el seu cor» (Lc 2,48-51).

Quan Jesús realitza el seu primer miracle a Canà, a Galilea, inaugurant així la seva vida pública, Maria, la seva mare hi era i en va ésser la mediatriu: «No tenen vi... Feu tot allò que us digui» (Jn 2,3;5). És per l'intercessió de Maria que Jesús avança l'hora que no creia encara arribada i, per primera vegada «manifesta la seva Glòria». A l'anunci que «Ha arribat l'hora!» Amb un gest de caritat molt simple envers els casats, dona el primer senyal del seu poder sobre els elements del món i del misteri que viurà al final de la seva vida, just quan l'hora serà arribada en la seva plenitud de lliurar-se en l'Eucaristia i sobre la creu, alhora.

Maria és la mediatriu d'aquest senyal. Més encara, és la mediatriu de la fe dels apòstols: «i els seus deixebles van creure en ell» (Jn 2,11).

La primera vegada que Jesús va revelar la importància del projecte de salvació del Pare, la misericòrdia del qual crida a tots els homes i la primera vegada que va revelar el seu nom de Mesies, escolleix per fer-ho una dona de Samaria de la qual ha volgut rebre una mica d'aigua per anunciar-li el broll d'una font inesgotable. Els apòstols no entendran que Jesús tingui l'audàcia de parlar cara a cara, en un lloc públic, a una dona, a una Samaritana, a una pecadora. Tot i així és ella l'escollida. I aquesta dona, deixant el seu càntir com els pescadors les seves xarxes, corre a portar la bona nova al seu poble, fent-se el primer apòstol dels Samaritans: «Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona... li van pregar que es quedés amb ells» (Jn 4,39-40).

Quan Jesús coneix la mort de Llätzer i ve a «despertar-

lo» pel prec de les seves dues germanes Marta i Maria «que ell estimava» realitzarà, allà, el miracle més provocatiu, el més decisiu de tota la seva vida pública: aquest miracle provocarà la seva condemna a mort. Jesús ho sap i ho mesura. Tot seguit, després de la resurrecció de Llätzer, els grans sacerdots i els fariseus fan consell. «D'ençà d'aquell dia, doncs, resolgueren de matar-lo» (Jn 11,53). Per Jesús el moment és solemne, perquè ressuscitant Llätzer es revelarà explícitament com l'Amo de la vida i de la mort, és a dir com un igual de Déu i Déu mateix. És en aquest precís moment que escolleix demanar a una dona, Marta, una professió pública de fe:

«Jo sóc la resurrecció; qui creu en mi, encara que mori viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi no morirà. ¿Ho creus això? Ella li respon: «Sí, Senyor, jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu, que havia de venir al món».

(Jn 11,25-27)

Davant de la gentada de jueus que hi ha acudit per consolar

Marta i Maria per la mort del seu germà, va demanar a una dona el fet de proclamar públicament la divinitat de Jesús Messies, Salvador, Fill de Déu. Jesús ja havia demanat una professió de fe paral·lela a Pere: «I vosaltres, qui dieu que sóc, jo?» Pere respongué: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu vivent». Aleshores Jesús ho havia confirmat: «Sortós tu, Simó, el Fill de Jonàs, perquè no t'ho ha revelat cam ni sang, sinó el meu Pare del cel. I jo et dic que tu ets Pere i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església». Però en aquell moment Jesús havia demanat silenci: «Llavors ordenà als deixebles que no diguessin a ningú que ell era el Messies» (Mt 16,20). Aquell dia Pere va ésser consagrat en el seu ministeri apostòlic i tot i així encara no podia proclamar públicament la seva fe. En tant que Satanàs no ha «reclamat per garbellar-vos com el blat» i que ell no ha «tornat» encara de la prova «per poder confirmar els seus germans» (Lc 22,31-32) el temps de l'apòstol no ha arribat.

Avui és el temps del profeta. És per això que Jesús, davant la tomba de Llätzer, demana a una dona, Marta, de proclamar públicament que ell és el Messies. A cadascú, el seu «ministeri» en el combat decisiu que s'anuncia.

Alguns dies més tard, quan l'hora de Jesús s'apropa, Maria de Betània, la germana de Marta, ho sap en el seu

3. Jesús no sembla pas haver «descobert» progressivament que era el Fill etern del Pare encarnat, sinó haver après progressivament a comunicar-ho.

continuarà

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 608

La festa de Sant Josep

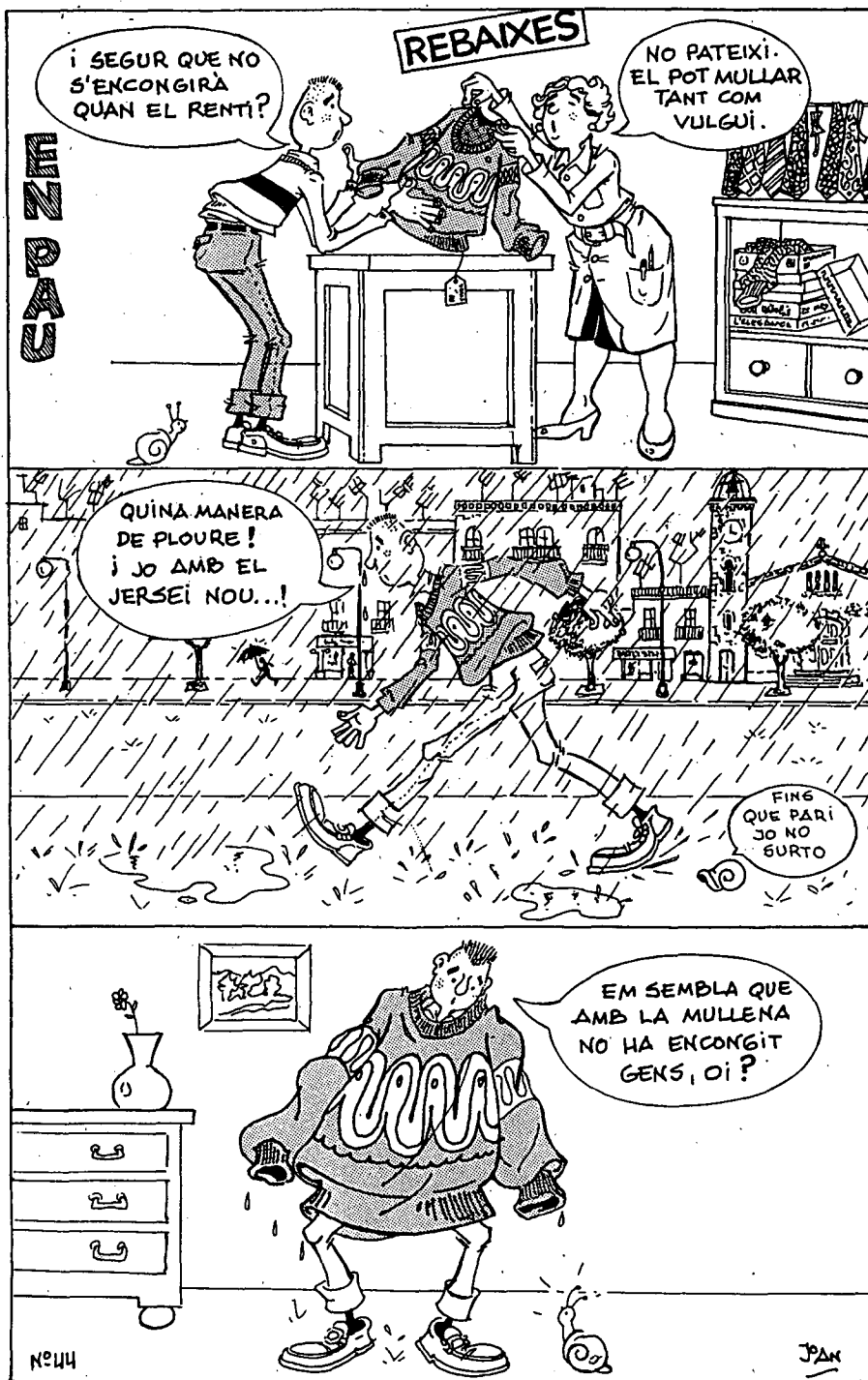
El dia de la Festa de Sant Josep, no ha estat festa. El meu amic Pep està que bufa. Els caramels, la crema i el regal, els té assegurats, però no és això. El dia del seu "sant", a en Pep li agradava de posar-se de vint-i-un botó, anar a celebrar l'Eucaristia amb tota la colla d'amics i amigues (alguns d'ells també es diuen Josep i Josepa), felicitar tots plegats Mn. Josep de la catequesi, anar a esmorzar a una granja (xocolata amb nata, una ensaimada i orxata), i després, tota la colla, parlant i fent gatzara, anar a visitar algun museu o algun monument important. I ara, amb tots aquests embolics, tot en orris. Home, ja està bé!

El pare i la mare, diuen que la verdadera festa, les persones la viuen principalment en el seu cor. Sí, és clar, però...

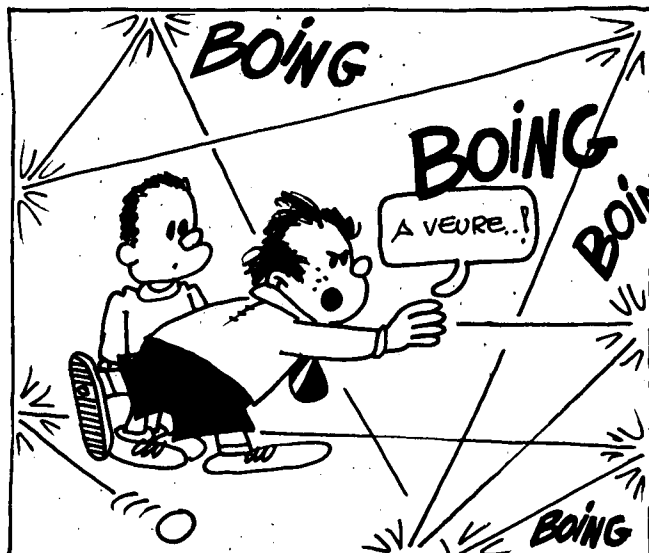
Amb en "Pep" i la "Sefa" vàrem fer una reunió al vespre, sortint d'escola: cada u portà el què va poder i vam preparar una sorpresa per a Mn. Josep.

Els quiremeneu les cireres, poseu-vos d'acord, si us plau. La gent està molt atabalada, i les festes van molt bé per escampar la boira.

Per molts anys a totes les Eixerides i a tots els Eixerits que celebren el seu dia onomàstic per Sant Josep. Felicitats a tots! Ben amic vostre. Perquè dieu que tots els sants tenen octava.

EN PITU CALSAPEU

ARTUR MARTORELL (1894-1967)

L'enterrament de l'Artur Martorell el 1967 fou, és clar, una sentida manifestació de dol dels molts amics que havia fet allarg de la seva vida. Però fou també una manifestació de protesta pel tracte que l'Ajuntament de Barcelona va donar a aquest home, un dels grans pedagogs de Catalunya, que el 1962 fou traslladat del negociat de cultura del municipi al de cementiris per la seva oposició que les escoles municipals fossin cedides a l'Estat.

Nascut a Barcelona fou becar de l'Escola de Mestres de Joan Bardina, exercí la seva vocació en moltes escoles i entrà en contacte amb Galí, Fabra, Alnaud, etc., és a dir amb aquell grup d'homes tan preocupats per l'educació dels nols i les noles de Catalunya.

Potser la seva tasca més important fou la que portà a terme a l'Ajuntament de Barcelona, on fou un gran organitzador amb realitzacions com la de les colònies escolars.

Com per a tants intel·lectuals catalans, per ell la postguerra civil fou molt amarga. Tornà a l'Ajuntament, després d'haver passat uns mesos a la presó. A l'Ajuntament II van fer, però, la mala jugada que us he explicat al principi, cruel i amb un cert aire de burla.

Quan morí el 1967 ens deixava el record d'un home que havia lluitat per un país civilitzat i lliure.

Busquem l'evangel del diumenge: Evangel·l segons sant Lluc, capítol 13, versets de l'1 al 9 (Lc 13:1-9).

Reflexionem: 1. Déu ens estima. Jesús ho dirà una i altra vegada. I perquè ens estima vol que siguem bons, que fem el bé, i així ens farem bé a nosaltres mateixos i prepararem la nostra felicitat, ara i per sempre.

2. Jesús referint-se a dos esdeveniments recents, fa veure a tothom la necessitat de convertir-se i estar preparat. Tot al llarg de la nostra vida, Jesús fa camí al nostre costat per ajudar-nos a comportar-nos en tot com a veritaders fills de Déu. Cal, doncs, que reviseu constantment si marxem pel camí que Jesús ens traça.

3. El sagrament de la Confessió o Penitència, és un gran mitjà per ajudar-nos a obrir-nos més plenament a l'amor de Déu i als seus dons. En ell, el Senyor ens perdona els pecats, ens porta a la pau i a la comunió amb Déu i amb els altres, i ens fa fermes per a estimar-lo i seguir-lo.

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA

No molestis el meu amic!

En Bataka va néixer al bell mig de la selva, en un poblet molt petit amb cases fetes de canyes. Potser perquè va néixer a l'hora que els ocells canten i el sol fa safareig amb les flors, va aprendre ben aviat a cantar i estimar la música. En Bataka fa música amb tot allò que troba, repicant als troncals dels arbres amb fines branques, o amb branques més gruixudes, amb pedres del riu i amb closques de tortuga. En Bataka s'està hores i hores escoltant els sons de la selva, i és aleshores quan s'adona de com se l'estima.

En Bataka s'ha fet gran i ha vingut a casa nostra a treballar. Dins el seu equipatge ha portat la música del seu país, un somriure i les ganes de sortir endavant. Però

aquí les coses no són com ell s'esperava. Aquí s'ha trobat amb gent pàl·lida de pell i més pàl·lida encara d'esperit. Gent sense música que molesta els nostres amics.

No fa gaires dies milers de catalans van sortir al carrer amb els nostres amics. Igual que vosaltres sortiu tantes vegades a passejar amb els vostres amics. Hi havia gent de molt a prop i gent de molt lluny. Llengües barrejades però agermanades, com a la Torre de Babel. En Bataka va fer una cançó. Una cançó que parlava de la convivència, la solidaritat, l'amistat i l'esperança. Seria molt maco que tots la cantéssim. Seria molt maco que tots, alhora, cridéssim ben fort: **No molestis el meu amic!**

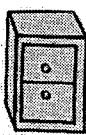
BABAR

i els seus omics a casa

Ara els nens juguen a amagar-se.

-Uh-uh! On sou? -crida Alexànder,

tot pujant corrents.

Estan tots ficats a l'

mirant de no fer gens de soroll.

Amagats darrera l'

Pom i Flora es fan un tip de riure

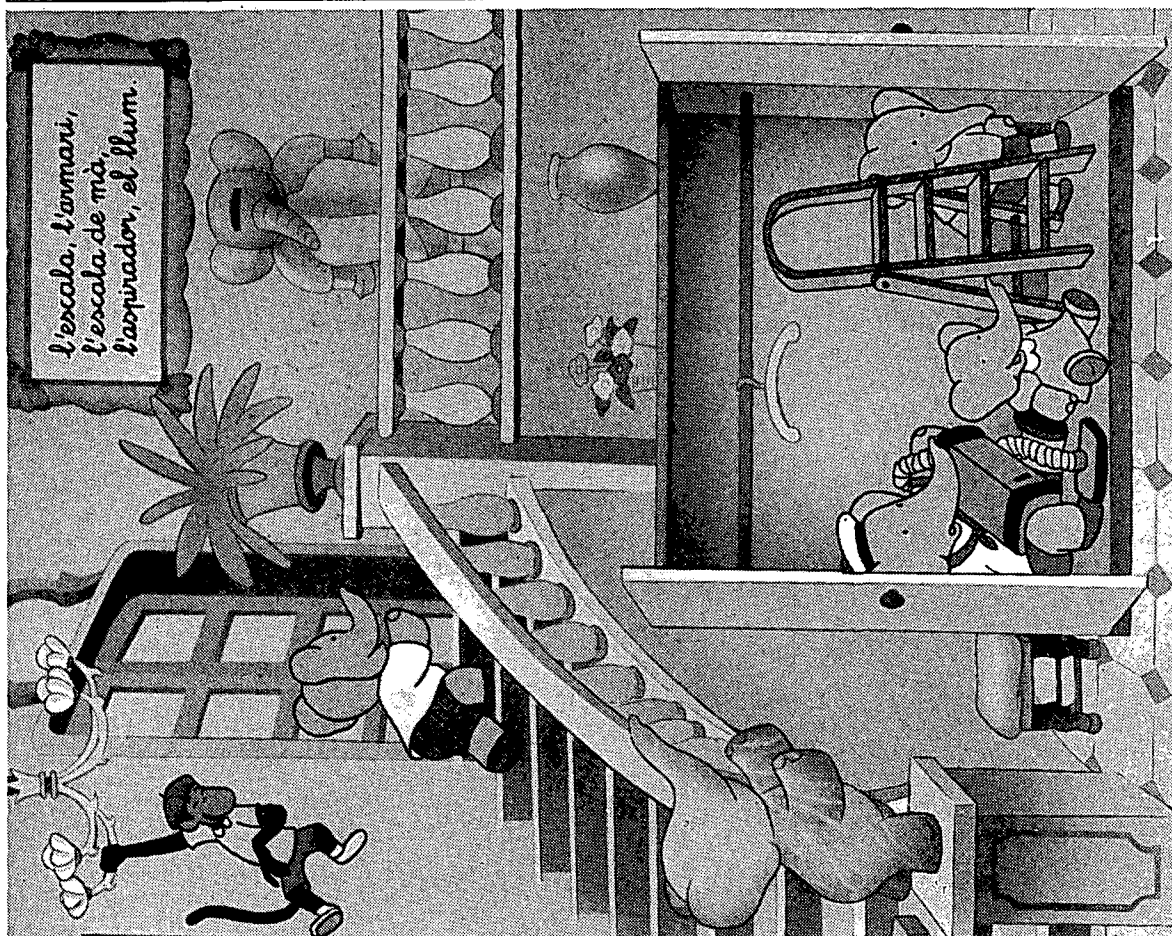
quan veuen l'Artur amb l' que

li ha caigut a sobre: -Ai, ai! -crida.

Penjant-se al , Zèfir es gronxa.

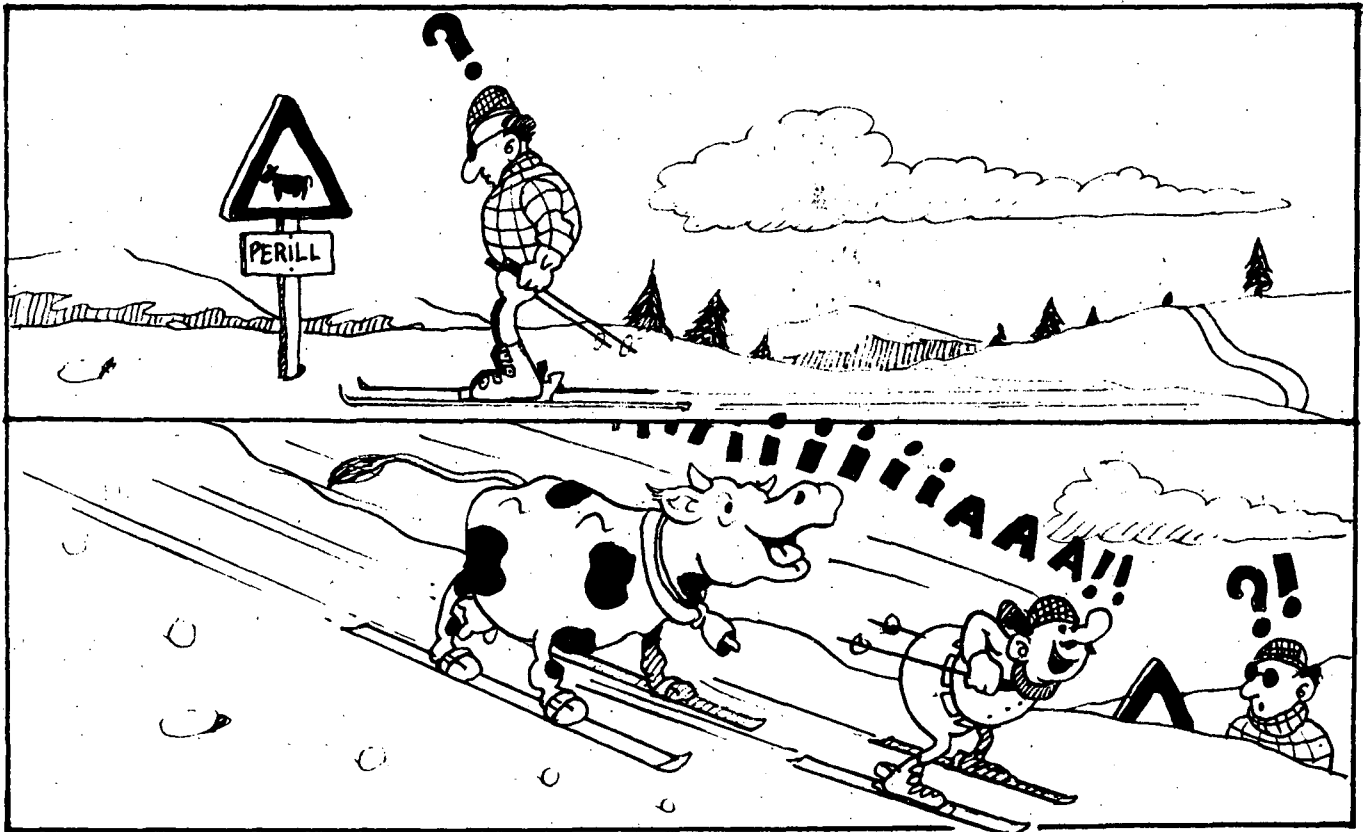
Alexànder va tan de pressa, que no el veu.

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

EN BADOSA I EN BASORA

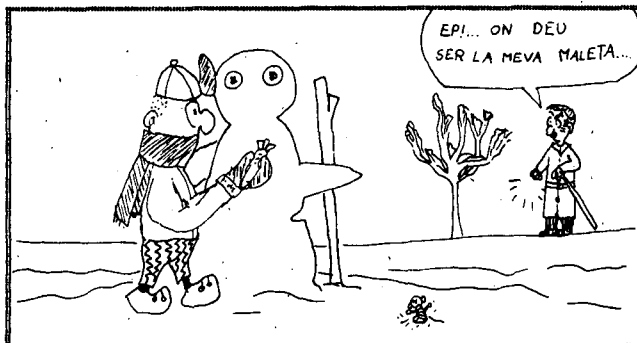

Els eixerits col·laboren

EN JAUMET

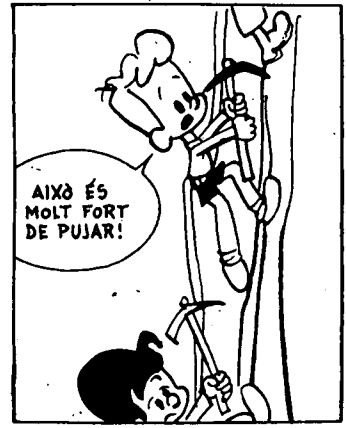
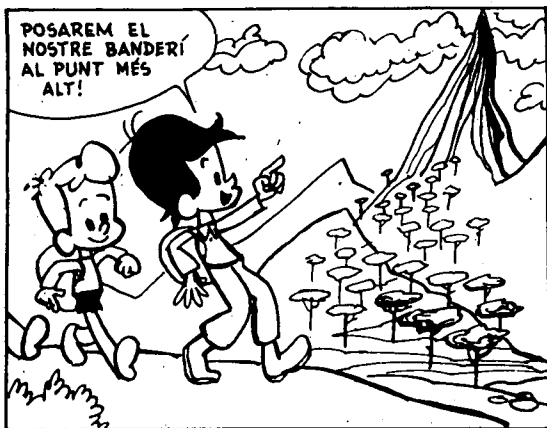
PER

QUICO '92

El nostre amic Francesc Freixer, que té 13 anys i és de Calldetenes, ens ha enviat aquesta historieta que publiquem. Oi que és maca?

EN QUIMET TRAPELLA

EN ROC

per JOAN ANDREU VALLVÉ

